

Trái Tim Mùa Hạ

Contents

Trái Tim Mùa Hạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	43
9. Chương 9	49
10. Chương 10	55
11. Chương 11	62
12. Chương 12 - End	67

Trái Tim Mùa Hạ

Giới thiệu

Ngọc Phương : cô bé có bề ngoài yếu đuối và hay khóc , nhưng bên trong rất mạnh mẽ. Mến Kha lúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tra-i-tim-mua-ha>

1. Chương 1

Một cô bé đang đứng trên lầu của lớp học , chống tay lên cằm nhìn chăm chú bọn con trai dưới sân chơi bóng:

- Hù ! Làm gì đó Phương - 1 cô bạn xong ra túm lấy vai cô nhóc
- Hả ??? - Cô nhóc giật bản mình lên

- Làm gì mà nhìn ai chăm chú thế ??
- Kô ! kô có! nhìn gì đâu?? thì cái gì nhìn đc thì nhìn
- Thế à ??? chứ kô phải đang nhìn người yêu à ???
- Hồi nào! người yêu làm gì có mà nhìn! vô duyên.con bé chu mỏ cái lại
- Thôi xạo quá cô nương ơi! lớp 10 rồi bé bỏng gì nữa , có người yêu thì nhận đại đi , ai cười đâu mà sợ
- Vớ vẩn ghê!
- Thôi vào lớp rồi cô nương! vào thôi , đứng đây nhìn gì nữa?
- Hết hứng thú ngắm cảnh rồi - con bé quay mặt chạy thật nhanh vào lớp

Cô bạn đứng đó nhún vai=>kô hiểu gì luôn. Giờ tan học , cô bé chạy về nhà thật nhanh trước sự ngỡ ngàng của các bạn trong lớp :

- Ê bay! sao con Phương hôm nay lạ quá há! - 1 thằng con trai trong lớp réo lên
- Ủ! tao cũng thấy nó lạ thiệt , thường ngày đi học hay về nhà đều đi từ từ chứ đâu có chạy như ma đuổi thế kia! - Cô bạn hồi sáng (tên Nga ý)

Và tại nhà của cô bé (Phương)

- Phương à xuống ăn cơm con ơi! - Mẹ của P gọi P. Lúc này cô bé đang trong phòng nằm úp mặt xuống bàn suy nghĩ câu nói hồi chiều của cô bạn tên Nga

” - Thôi xạo quá cô nương ơi! lớp 10 rồi bé bỏng gì nữa , có người yêu thì nhận đại đi , ai cười đâu mà sợ”.
Và mẹ của P mở cửa phòng , con bé mới giật mình :

- Con kô định ăn cơm à ???
- Dạ đâu có , con ăn chứ! - Thế rồi con bé chạy tọt xuống nhà bếp .
- Con nhỏ này hôm nay lạ ... - mẹ của P

Trưa hôm sau tại lớp học của cô bé. Lúc này là giờ ra chơi giữa giờ (học xong 3 tiết học ý)

- Nè ! P , sao hôm nay lại kô thuộc bài thế ? thường ngày bạn ngoan lắm mà! chuyện gì vậy ! nói nghe coi
- Nga (cô bạn hum qua)
- Hic ,... tại hum qua tối khuya mình mới ngủ ... - con bé rưng rưng mắt
- Thôi thôi! đừng khóc mà , nói đi , chuyện gì
- Hôm qua , Nga nói mình có người yêu ... - chưa nói hết câu ...
- Vậy là đúng à ???
- Người mình yêu chứ người đó ai biết có yêu mình kô chứ!
- Đơn phương à ??? - con bé gật gật
- Thôi mà , là ai vậy ??? mà bạn nói cho nó biết chưa ???
- Chưa! Người đó ... là ...
- là ai nói đi
- Là ... thằng Kha lớp 10D
- What ??? sao lại là nó! sao bạn kô yêu ai mà lại yêu nó chứ! hay trời nắng quá đầu bạn bị ầm rồi ???
- Kô mà! thật đó , hôm qua mình đã suy nghĩ rất nhiều , kô biết có nên nói kô nữa
- Thôi! quên! quên đi ! đừng nghĩ đến thằng đó
- Sao bạn làm gì la dữ vậy , thích nó có sao đâu ??? nó cũng là con trai thôi

- Bạn ngốc lắm , ngây thơ quá hà! Thằng đó ừ thì đẹp trai số 1 trường rồi , ừ thì học giỏi , ừ thì bố nó là tổng giám đốc! nói chung đầy đủ hết! hoàn hảo như phim ấy . Nhưng ...

- Nhưng sao ???

- Bạn biết đó , nó rất chảnh

- kô sao!

- Nhưng nó rất ghét con gái .

- Tại sao ???

- Vì nó cho rằng con gái là lũ ngốc nghếch , đầu óc độn hũ. Là bà 8 , là đồ lộn xộn , ui từ từ lựa . Nhắc đến phát bực , hồi bữa đựng nó có chút nó chửi tui như tát nước vậy! Bởi vậy đứa con gái nào mà gan như sắt dám thổ lộ với nó thì bị nó làm hồ thôi ! Chưa từng có đứa con gái nào đc ” qua vòng thi ” của nó cả! Bởi vậy tất cả con gái trong trường đành ôm mộng vút xuống sông!

- Hic! giờ mới biết , anh ta chưa có bạn gái là thế! hèn chi ánh mắt anh ta ghê quá . Nhìn vào cứ như mình sắp bị ăn tươi nuốt sống !

- Ừ thế đấy! mình nghĩ bạn nên quên phứt nó đi! Nếu P quyết định tỏ tình với nó thì thôi , P hãy tưởng tượng cảnh tượng P bị nó từ chối , lúc đó chỉ muốn độn thổ cho rồi , mất mặt lắm!

- Có lí đó!

- Ừ!

- Mình sẽ viết thư cho Kha

- What ??? nói gì vậy cô nương

- Mình nói rồi ! viết thư tỏ tình với Kha

- Hic! nói thế nào cũng vậy ! Thôi nếu P quyết vậy mình kô cang nữa , mình ủng hộ P vậy! mong là nó ” tha ” cho P!

Cùng lúc đó tiếng chuông reo lên :” Reng! reng ! ” báo hiệu vào tiết học , 2 cô nàng chạy vào lớp. Và vào giờ tan học , P chạy đến chỗ N để cùng về chung (về cùng đường mà) :

- P định thế nào ???

- Thế nào là thế nào ???

- thì vụ viết thư đó - N vừa nhìn xung quanh vừa nói , sợ tui bạn biết thì toi.

- À! Ừ thì ngày mai

- Mai à ??? có sớm quá kô đó!

- kô đâu! quyết định còn nóng thì phải làm liền để lâu nó nguội!

- Ừ ! Lúc đó mình sẽ kè theo bạn ! giúp bạn cang đảm đưa thư cho nó

- Trời làm gì ghê thế , tui đâu phải bệnh nhân đâu

- ừ thì chuẩn bị trước , nó mà từ chối tui ” xả ” vô mặt nó

- Làm gì mà ghê vậy pa. Người ta kô đồng ý thì thui chứ chửi gì

Vậy là 2 cô bạn vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ với nhau

Thế rồi ngày hôm sau , con bé là đứa đi sớm nhất lớp ! nó mua 1 cái thiệp đẹp thật đẹp dành cho các cặp tình nhân, nó rất vui khi lần đầu tiên đc tỏ tình với 1 thằng con trai . Mà nó đâu có nghĩ là trước sau gì nó cũng có ”số phận” chung như tui con gái kia ...

Rồi nó cầm viết lên ghi , vừa ghi nó vừa ngẫm ngẫm suy nghĩ gì đó , rồi lại cười há há như con điên ...! 30 phút trôi qua , nó chỉ viết đc có mấy câu : ” Kha ui! bạn là người mình ngưỡng mộ nhất ! mình rất muốn

đc làm quen với bạn ” Lúc đó các bạn trong lớp mới vào từ từ (lúc này chỉ mới 11h30 thôi (_ _!)) đến 12h50 mới vào lớp , con nhỏ ham hố gớm), mỗi 1 đứa vào lớp là nó cứ nhìn chăm chăm con bé không rời mắt , cứ như là 1 hiện tượng lạ. Nhưng con bé vẫn chăm chú viết thư. 11h50 Nga vô tới:

- Ấy! hum nay đến sớm nhờ!
- Hi hi - nó cười
- Đang viết thư à?? cho xem nào - nó nhìn chăm chăm vào lá thư
- Không ! không! đừng nhìn - nó giấu lá thư sau lưng
- bí mật gì ghê thế
- ừ bí mật quốc gia ! không tiết lộ
- Vậy thôi - nó ngoảnh mặt vác cái cặp về chỗ ngồi

Nó(Nga) vừa để cặp vào học bàn , nó vừa liếc con bé (Phương) không chớp mắt , cứ như rình ăn trộm cũng không bằng

- Thôi đủ rồi - Nga choàng dậy , kéo tay con bé đi
- Gì vậy , đang viết mà ! - con bé la lên
- Mệt quá , nhìn bạn viết như vậy biết chừng nào mới xong lá thư! kệ như vậy đi rồi - rồi Nga kéo tay nó
- Đi rồi ! không viết thì không viết nữa ! - nó đặt cây bút xuống và đi theo Nga đến lớp D để gặp Kha

Đã đứng trước cửa lớp , nhưng con bé không dám vào , vì mặt nó đầy mồ hôi , tay lạnh ngắt và run run . Nga đang nắm tay nó , mà nó còn vẫn thấy sợ, nó sợ thằng Kha sẽ chửi nó:

- Vào đi , làm gì run vậy! - nó đẩy con bé
- Ơ ... ơ vào thì vào - nó nói vọng lấp bắp

Đứng trong lớp D , nó cảm thấy xa lạ đối với nó quá , nó nhìn giáp vòng vẫn không thấy Kha, 1 cô bạn trong lớp Kha lên tiếng:

- Bạn tìm lớp trưởng hả?? (Kha ý)
- là sao??
- À quên , bạn tìm Kha hả
- Ơ!...vâng!
- À kha ra sân trường chơi bóng rồi !
- sao bạn biết mình tìm Kha vậy?
- À này cũng có 1 cô gái tìm Kha , hình như là học sinh mới của trường , cô ấy rất xinh

Nghe đến đó , con bé cảm thấy có luồng khí lạnh lạnh trong lòng :

- Ơ! cảm ơn nha
- Rồi nó bước ra cửa định về , Nga kéo tay nó lại :
- Gì vậy? thằng Kha đâu?? đưa thư cho nó chứ?
 - Chưa! Kha không có trong lớp ! Kha đang chơi bóng ở sân
 - Ừ đi, đi ra sân tìm nó
 - Thôi , mình về đi !
 - Sao lại về , đến đây rồi phải đi tiếp chứ

Rồi Nga kéo tay con bé đi ra sân tìm Kha , con bé tỏ vẻ không muốn đi chút nào , nó muốn đứng lại cho xong , nhưng Nga kéo tay nó quá , nó đành đi vậy . Lòng không muốn đi vậy mà tay vẫn cầm chắc tấm thiệp. Đến sân :

- Ê thằng Kha kia ! - Nga vừa thoáng thấy Kha , định kéo tay Phương chạy đến thì . Ôi thôi !

- Ấy ấy tránh ra ! - 1 thằng con trai vóc dáng cao to (chắc 1m70 mấy 80) chạy đến la lên

- ???

- ???

2 cô bé không hiểu thằng đó nói gì , chợt 1 trái bóng đang lao vào Phương , con bé đứng ngay người , tay chân như hóa đá ! bóng Nga đưa tay chụp được quả bóng:

- Làm gì ngây người đó thế? Xém bầm mặt rồi đó thấy chưa - Nga nổi nóng lên

- Ủ! mình sợ quá ! muốn thoát hồn luôn

- Ủa thằng Kha đâu rồi ta

- Ê trả bóng coi ! - con nhóc (mới này) cùng bọn con trai khác

- Ủ trả nè , lần sau mà vậy nữa chết với bà! - Nga quát 1 hơi

- Con gái con gì , dữ như chằn tinh - Bọn con trai

- cái gì ??? - Nga quay người lại

- Ô! không có gì

Nga quay qua , nhìn xung quanh sân , nó thấy thằng Kha đang ngồi nghỉ mệt , định kéo tay Phương đến đó thì , 1 cô gái xinh đẹp bước đến chỗ Kha :

- Ai vậy nhỉ ?? - Nga

Rồi nó kéo Phương lại mấy cái cây cách Kha không xa , đủ để nghe 2 người đó nói chuyện :

- Bạn tên Kha phải không?- cô gái

- Có chi không?? - Kha đứng dậy

- Không! mình định đến làm quen với bạn - cô gái có vẻ mạnh dạn - ... Thế bạn sẽ đồng ý làm quen với mình chứ ?

- Hình như cô không biết tính tôi à ??? - Kha nghiêm nghị , nói = 1 vòng nói lạnh lùng - Cô gái nào ngỏ lời như cô , tôi đều ” cho qua ” hết , cô gan quá nhỉ!

- Mình có nghe nhiều điều này về bạn , mình thích mẫu bạn trai như thế!

- Hay đấy ,thế mà cô cũng nói được , cô hay lắm , cô gái mà tôi ấn tượng nhất là cô đấy!

- Thế bạn chịu làm bạn trai mình chứ?? - Sau 1 hồi suy nghĩ , Kha ra quyết định. Còn Phương và Nga đang hồi hộp lắng nghe ” phán ” của Kha:

- Ok!

- Vậy xin tự giới thiệu , mình là Nguyễn Hà Vy ! năm nay tròn 16t ^^! Là học sinh mới của trường .

- Còn tôi , là Hoàng Anh Kha , lớp 10D

Nhìn họ vui cười trò chuyện,cổ họng nó như nghẹn lại ...

Từng dòng nước mắt trong mắt Phương đang rơi , nó không hiểu tại sao mình lại khóc.Đó là lần đầu tiên trong đời nó khóc vì 1 thằng con trai không quen biết . Nga nghe xong tức điên lên , nó không hay biết gì Phương đang khóc :

- Tức chết được , thế cũng đồng ý! Nè Phương , làm gì đây! Hay tui ra ” xả ” nó

- ... - im ru

- Nè! nói gì đi - nó quay lại . Thấy PHương khóc :

- Sao! sao lại khóc , thôi nín đi ! tui ra xử nó ... - Nó định đi , thì PHương kéo tay lại ...

- Thôi đi , ” xử ” có ích gì , Kha cũng đâu thích mình , thôi đi ! quãng tám thiệp này là xong - Nói rồi nó vút tấm thiệp , rồi bỏ chạy 1 mạch vào lớp

- Nè Phương , sao kỳ vậy - nó đuổi theo

Hôm nay , tại lớp học của Kha , cả lớp như náo loạn (đang trong giờ học) như bãi chiến trường . Cô giáo bước vào lớp , đập tay vào bảng:

- Thôi nào! các em trật tự - Tất cả nhón nháo chạy lại chỗ ngồi . Cô giáo nói tiếp ... - Hôm nay có 1 học sinh mới chuyển đến trường ta , bạn ấy sẽ là học sinh của lớp. Rồi 1 cô gái bước vào , không nghi ngờ gì nữa , là Hà Vy:

- Chào các bạn , mình là học sinh mới , xin các bạn ” chỉ giáo ” thêm ! - Kha đang ngồi ở đầu bàn (có 4 dãy bàn , từ tay phải sang , bàn đầu dãy 1 là bàn của Kha) cũng cảm thấy vừa ngạc nhiên mà lại cảm thấy quá bình thường , Kha chắc học sinh mới là Hà Vy không ai khác , vì cô ta vừa nói lúc đầu giờ mà!

Thấy bàn của Kha còn trống 1 chỗ (vì Kha chỉ thích ngồi 1 mình , nên bố của Kha đã đích thân đi xin cô cho Kha ngồi 1 mình ở bàn nhất) Hà Vy liền nói:

- Bàn này còn trống , em ngồi đc không ạ?? - Vy hỏi cô giáo . Và cả lớp đã nhón nháo khi nghe câu hỏi của Vy , vì bất cứ ai cũng không bao giờ dám nói thế và cũng không bao giờ dám ngồi bàn của Kha cả

- các em trật tự ! Bàn của bạn Kha không ngồi đc đâu em ạ!

- Sao vậy cô?

- Bạn Kha không thích ngồi chung với người khác , nên bố bạn Kha đã xin cô cho bạn ấy ngồi 1 mình !

- Thưa cô! cứ cho bạn ấy ngồi ạ! - Kha đứng dậy . Cả lớp lại nhón nháo nữa :

- Kỳ lạ thật , thằng Kha có bao đời cho người khác ngồi chung đâu? tự nhiên giờ lại cho , mà người đó là 1 đứa con gái! - 1 đứa trong lớp xầm xì

- Ủ ! chắc có mờ ám - 1 đứa con gái

- Chắc họ hẹn hò nhau nhĩ? - 1 đứa khác

- Ủ chắc thế

2. Chương 2

Cả lớp đã nhón nháo , ồn ào không thể tả , cô giáo đập mạnh vào bảng cả chục lần mới lấy lại im lặng!

- Im lặng , không có gì để bàn cả! Vy em vào chỗ ngồi đi

- Vâng ạ! - rồi Vy cầm tập ngồi kế Kha , rồi khẽ nói - Cảm ơn nha!

- Không có chi ! - Kha

Rồi cả lớp bắt đầu tiết học

lúc tan học , Kha và Vy đi với nhau nói chuyện vui vẻ , thường thì Kha sẽ có tài xế riêng đến rước nhưng hôm nay thì không thấy , chắc có lẽ Kha thích đi chung với Vy ...Còn Phương thì mặt ủ rúm như đám tang , không cười nổi , Nga đi kế bên an ủi:

- Thôi mà , đừng buồn , vui lên đi . Thằng đó chẳng có gì để Phương buồn cả !

- Ủ! mình biết , chả hiểu tại sao mình lại vậy
- Thôi , vui đi . Cái mặt như vậy , nó mà biết , nó khinh . Hãy vui lên đi !
- ...

Và hôm đó , có người đã vô tình lượm đc tấm thiệp mà Phương định viết cho Kha , và từ đó có rất nhiều tin đồn về Kha , Vy và tấm thiệp vô danh kia xuất hiện. Nào là Kha và Vy hẹn hò nhau , và có người thứ 3 nữa . Nhưng người thứ 3 đó là ai?? Tại sao Kha lại đồng ý hẹn hò với Vy ?? Hay họ chỉ quen nhau vì danh dự ??? Và bí mật về người thứ 3 vẫn đang làm tò mò bọn học sinh trong trường , từ nam đến nữ, từ học dở đến học giỏi , v.v ...

Trong trường Kha và Vy là chủ đề chính đề mọi người bàn tán. Phương đã nghe những tin đồn này , nhưng cố ý phớt lờ qua. Từ khi nghe Nga an ủi , nó bớt buồn 1 phần nào đó . Và không lâu , thì có người đã viết 1 tấm thiệp đưa cho Kha với nội dung ” lùn củn ” y chạn của Phương viết , và trời xui khiến làm sao tên kia lại ghi tên” Phương lớp 10B ”vào chỗ người viết (đúng là ác kình)

- Phương ơi nghe nói gì chưa?? - 1 cô bạn trong lớp
- Chuyện gì ? - Phương đang ngồi trong lớp với vẻ chán nản
- Về thằng Kha ... - chưa nói hết câu , Phương chen vào - Kệ nó , nói tui chi!
- Có người viết thư cho nó ! - cô ta thở phì phì vì vừa nghe ” thông báo ” là chạy vô ” nhiều chuyện ” ngay.
- Thì sao ? Bình thường mà , ...
- Nhưng , nhưng ... người viết lại là bạn ...
- Phương bật dậy! Cái gì ??? - nghe đến đó , nó muốn toát mồ hôi hột . Nó lăm bầm - mình nhớ là mình đã vứt nó đi rồi cơ mà... sao lại thế đc..
- Vứt gì hả?? - cô bạn
- Không gì cả , tui nghĩ nên vứt tấm thiệp chết tiệt ấy đi ... - Nó vừa nói xong , Kha đã đến trước cửa lớp nó... Cả lớp bắt đầu nhón nháo:
- Chà , Kha kìa . Đẹp trai quá ... - mấy cô bạn
- Đẹp cái gì , ỷ học giỏi mà chảnh thôi ! - bọn con trai còn phát ghen

Kha vừa đọc xong tấm thiệp , nó vội chạy đến lớp B tìm người tên là Phương ...

- Ai là Phương ? - Kha bước vào lớp . Xung quanh , bọn ” bà 8 ” ” ông 8 ” bu kín mít hết đường ra , xem thiên tài của trường đang định ” dở trò ” gì đây!
 - Ai là Phương ??? - Kha la lên . Tất cả mọi người đều dồn con mắt về phía Phương :
 - Tôi á ?? - Phương
 - Kìa đi lên đó gặp Kha đi , anh ta đòi gặp bạn kìa ! - 1 cô bạn đứng phía sau . Lúc đó lại có cơn ” bàn tán ” xôn xao:
 - Cái gì?? Người thứ 3 là con bé đó à - 1 người đứng ở cửa sổ lớp nhòm vào
 - Không thể nào , nó nhát gan thế mà , sao mà cang đảm viết đc . - 1 người khác
- Phương bước lên , nó run run , nó biết thế nào cũng bị Kha ” xả ” cho 1 trận
- ó bước đến chỗ Kha đang đứng :
- Cô viết đấy à ?? - Kha cầm tấm thiệp lên
 - ... - Nó run , không bật ra lời , nhưng nó chợt thấy vỏ của tấm thiệp không giống tấm lần trước nó viết ,lấy lại bình tĩnh nó mới ” rặng ” đc- Không! không phải tôi
 - Vậy sao, chứ sao lại có tên cô ?

- Thật sự không phải tôi viết , có người định vu oan cho tôi
- Thật chứ ???
- Thật , nếu anh không tin thì thôi , tôi hết cách!
- Đc rồi , nếu cô nói thế ! Cố biết đấy , tôi có bạn gái rồi , và tôi không muốn cho cô ấy buồn . (chà Vy hạnh phúc thật , ban đầu Kha định quên Vy cho vui , không ngờ đã yêu Vy thật sự)- Kha ngừng 1 hồi , rồi nói tiếp -
Và mọi người ở đây lẫn ngoài kia nghe đây , bất kể ai có lời đồn nhảm , viết thư chọc ghẹo Hà Vy thì đừng trách tôi !- Kha nói với giọng rất lớn , rồi bỏ đi
- Còn Phương thì rất buồn , vì nhìn Kha hạnh phúc bên Vy . Phương tự thấy mình thật ngốc...
- Và lúc đó Nga vừa đến , thấy có đám đông bu kín lớp mình , nó chạy đến :
- chuyện gì , chuyện gì ? - nó chen giữa đám đông để đi vào lớp- Gì vậy Phương , sao đứng ngơ ra đó vậy?
- Rồi Phương nhìn quanh đám đông , ra hiệu kêu Nga đuổi đám đông đi :
- Đc rồi , không có gì đâu , về hết đi mấy ” cụ 8 ” - Tất cả về từ từ , bức quá Nga la to lên - Cút , cút , cút hết coi , nhiều chuyện gì mà khiếp thế hở? bà phan 1 cái lỗ đầu ngây đấy! - Thế là cả đám đông chạy tán loạn...
- Rồi nói đi , sao thế
- Có người đã nhật đc tấm thiệp, và sao chép lại , nhưng hắn đã ghi tên người viết là tên của mình .
- Tên nào to gan thế nhờ ? Bà mà gặp đc sẽ chém chết hắn - Nga nổi nóng - Mà thằng Kha nó có chữ bạn không ? làm gì mà buồn vậy .
- Kô! Nhưng Kha yêu Hà Vy thật rồi
- Thì nó yêu Hà Vy nó mới làm bạn trai Hà Vy chứ
- Mình tưởng chỉ vì danh dự !
- Ừ có lý! Thôi kệ đi , nó có chọn bạn đâu , bảo quên đi mà , giờ con nhắc nữa!
- Lúc ra về(tan trường , Phương hơi buồn . Nga lại an ủi :
- Làm gì buồn hoài thế
- Ừ! chịu thôi , tại khó quên đc người đó quá
- Ừ ! Chắc là Tình Yêu đầu tiên mà!
- Rồi Nga lại thấy hình ảnh ” chương mất ” đó :
- Nhìn kìa , thằng Kha với con Vy nhìn kìa , ôm ” xà xeo xà xeo ” thấy ghét(nói vậy thôi chứ Kha chỉ đi kề Vy thôi , chứ ôm đâu mà ôm)
- Ặc! Làm gì ghê thế , Nga đâu phải người trong cuộc đâu mà..
- Nhưng bọn chúng làm bạn buồn
- Tại họ không biết
- MẶc kệ
- Rồi Nga chạy tới chỗ Kha và Vy , Phương chạy theo cang mà không đc
- Trời ơi , Nga ơi là Nga , chạy đi đâu vậy ...
- Xử bọn nó
- Trời ơi , đứng lại , làm gì mà ghê vậy
- Không bao giờ ! never!
- Hu hu! đứng lại giùm con cái bà nội

Rồi , thế là hết kíp , Nga đã chạy đc đến chỗ Kha và Vy , cô ta thở hổn hển và Phương mệt gần đứt hơi khi phải gọi cô ta mãi. Kha và Vy thấy tự nhiên có 2 người đứng chen mất đường đi , Kha bất bình:

- Làm gì vậy ? Không thấy đường người ta đi à? Đường rộng thế , sao lại phải chặn đường của chúng tôi hả??

- ” chúng tôi” à? Nghe hay dữ

- Là sao ? - Vy

- Không sao cả , chỉ tại mấy người quá độc ác , dám đi bên nhau mà bỏ mặc 1 người suốt mấy tháng quá đau khổ !

- Không hiểu lắm - Vy

- Kha ! mày biết gì chứ? Phương , đã thương thầm mày lâu lắm , chỉ tại mày là ” hot boy ” nên nó không dám bon chen ! Gan lắm mới nói đc , thế mà bị cô ta phá đám - Rồi Nga chỉ tay vào Vy , Phương cang ngăn , nêu không sẽ xảy ra ” chiến tranh ” - Trời ơi , im đi Nga ơi , không là chết tao . - Xung quanh mọi người bu đồng nghệt

- Cô ấy đã viết thư để làm quen với mày , thì sao ?? Chính cô đã chen vào , làm cho cô ấy phải đau đớn , cố lắm mới vượt qua đc , vậy mà thằng ” chết đập ” nào lại moi chuyện này lên! - Nga nhìn Kha và Vy...

- Thôi đi Nga à , bạn quá đáng lắm! mình ghét bạn ! - Phương tát 1 tát tay vào khuôn mặt của Nga . Rồi cô bé chạy đi , trên má còn rơm rớm nước mắt.

- Phương ... - Nga

- Anh Kha , vậy là sao ?? - Vy

- Anh ...- Kha chưa nói xong thì Vy chen vào

- Anh quá đáng lắm , sao anh dẫu em chứ!

- Vì... vì anh sợ em buồn ...Vì.. - Kha chưa nói hết thì Vy đã chạy mất

Còn lại Kha và Nga đang đối mặt :

- Bà 8 kia , hay nhĩ ! Giờ thì bà vừa lòng chưa , Vy đã giận tôi ! Và cô bạn Ngốc nghếch của cô cũng giận cô rồi đấy , vừa lòng chưa? - Rồi Kha đuổi theo Vy

- Ô! hic , hic ! Mình , mình chỉ tốt cho bạn , mình chỉ muốn lấy lại công bằng cho bạn mà! - Nga bật khóc ...

Tối đến , tại nhà Kha . Anh chàng ngồi thân thờ ở trên phòng . Bỗng có tiếng chuông điện thoại :

- Alo! - Mẹ Kha

- Dạ có phải nhà của Kha không ạ! - Giọng nói của 1 cô gái , rất điệu dàng

- Vâng! Cô là ai vậy??

- Dạ , cháu là bạn của Kha. Kha có nhà không bác?

- Có! Cháu tên gì , để chút bác nói nó

- Dạ cứ kêu Kha nói chuyện với cháu là đc .

- Nhưng nó không chịu bước ra khỏi cửa phòng , từ chiều giờ bác kêu mãi nó không thèm để ý đến. Chắc tại có chuyện gì ở trường...

- Bác cứ bảo có bạn gọi . Làm ơn đi bác

- Ừ! đợi bác tí nhé...

- Vâng...

Rồi mẹ của Kha lên phòng của Kha , bà gõ cửa:

- Kha à ...

- ...-

- Kha , con làm gì vậy...?

- Mẹ mặc con đi ! Con kô ra đâu

- Kô! có bạn gọi điện cho con đó

- Ai Vậy??

- Là 1 cô gái , mẹ có hỏi tên nhưng cô ấy kô nói ...Thế con có định nghe điện thoại kô đấy?

- Đc rồi , con xuống ngay ...

Rồi Kha chạy xuống lầu , anh ta cầm vội ngay điện thoại:

- Alo ! có phải Vy kô?? - Kha vội vội nghe đầu dây bên kia trả lời

- Vâng ! Em đây! - vy

- Hay quá! Hồi chiều cho anh xin lỗi... - Kha mừng rỡ

- Kô sao đâu! em quên hết rồi . - Vy cười trong điện thoại - em có chuyện muốn nói với anh

- Đc, em nói đi , anh đang nghe

- Kô! em muốn gặp ở ngoài

- Ừ! nếu em muốn thế...

- Dù gì ngày mai cũng là chủ nhật , anh đi uống nước với em chứ ?

- Ok ! Thế anh phải gặp em ở đâu?

- 7h. Em sẽ đến trước cổng nhà anh

- Sao đc , ít ra anh phải đến nhà em rồi chở em đi uống nước chứ!

- Thôi , em đến nhà anh , rồi anh chở cũng đc mà...

- Ừ! tùy em...

Rồi Vy cúp máy cái rụp . Sáng hôm sau , Kha đã dậy rất sớm , ăn mặc thật là đẹp trai (ra đường chắc con gái chết dài dài). Vừa thấy có bóng người , Kha chạy ngay ra cổng . Mở cửa:

- Chào em ! - Vy chưa kịp bấm chuông thì Kha đã chạy ra mở cửa , Vy ngạc nhiên lắm.

- Em kô ngờ anh lại canh cổng để đợi em - Vy. Kha cười - Sao anh cười , bộ em nói kô đúng sao

- Kô , anh kô ngờ em lại nghĩ thế ..” Công tử ”như anh mà đi canh cổng à?? (ọe) Thật ra thấy có bóng người anh đã chạy ra ngay rồi..

- Vậy hả , em xin lỗi nhé.

- Kô sao, chúng ta đi thôi . - Rồi Kha kêu tài xế ra rước

- Thôi khỏi , em về ngay

- Sao vậy?

- Em đến chỉ nói với anh 1 chút chuyện rồi về ngay, em bận rồi . Em xin lỗi

- Ừ ừ , kô sao - Kha hơi buồn - em muốn nói gì với anh?

- Em... em ... Tuần sau em phải sang Mỹ

- Em đùa à? , qua đó làm gì? Anh chưa hề nghe em nói có người thân bên ấy!

- Em xin lỗi , em đã giấu anh. Em chỉ có thể trả lời với anh rằng , em về vì mẹ bảo em về gấp và thú thật , chuyện học chung lớp và chung trường với anh là đều là do em nói dối mẹ để đc học chung với anh ! Từ khi anh cứu mạng em tại bãi biển , em đã thích anh rồi! - Kha cảm thấy khó tin và không ngờ...

Chuyện của Vy ở bãi biển , đó là vào một mùa hè oi bức , Kha cùng gia đình đi tắm biển . Bỗng có tiếng 1 cô gái kêu cứu , Kha không do dự đã nhảy xuống cứu Vy , mặc kệ hôm đó gió khá mạnh , sóng biển cứ đập vào bờ liên tục . Hôm đó vì lo cứu người ,Kha cũng không để ý gì cô gái mình đã cứu. Nhưng đối với Vy , cô đã yêu anh(Kha) ngay từ đó ...

Kể từ đó Kha và Vy đã chia tay , không ai còn nghe nói , hay bất cứ thông tin gì đến " cặp đôi " này nữa.Vy trở về Mỹ học, còn Kha bắt đầu từ đó , anh trở thành 1 con người ích kỷ , thô bạo , chanh chua , lạnh lùng hơn nữa , đặc biệt Kha học càng xuống , suốt ngày chỉ biết đi kiếm chuyện . Không ai dám đụng đến anh chàng cả , vì hậu quả là sẽ bị Kha đánh thừa chết thiếu sống. Tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi khi thấy Kha , trong mắt họ Kha là 1 tên " bạo chúa " ...!

- Xin anh tha cho , em...em ... không có lấy viết của anh mà ...- Thằng nhóc van khóc nài nữ Kha

- Mày giỡn với ông đấy hả? không phải mày thì ai vào đây nữa ?- Kha túm áo thằng nhóc

- Em..em không có mà ... anh tha cho - thằng nhóc khóc toát lên

- Khóc à?? Cho mày khóc này! - Kha tát mấy cái tát vào thằng nhóc

- Anh ta ác độc thật ... - 1 số người đứng xung quanh xì xào , Đám đông chỉ dám nhìn mà chẳng ai dám xông vào can hay đỡ giùm thằng nhóc cú đánh của Kha , vì sợ Kha sẽ mướn " người" để xử.

- E..m ...em ...em ... không có ... em lạy anh tha cho em đi...! - thằng nhóc với 2 cái đầu tay in đỏ trên 2 má

Vừa lúc đó Phương bước vào cổng trường , thấy rất nhiều người xúm lại:

- chuyện gì thế nhỉ ? thôi không quan tâm - Phương nghĩ thầm rồi bỏ đi , vốn là nó không phải dân " 8 ". Đi ngang qua đám đông... thì Phương lại nghe tiếng bàn tán náo nhiệt:

- Thằng đó nó không có lấy cây viết ...

- Sao cậu biết?

- Nó hiền lắm , trong lớp người ta quánh nó nó còn không quánh lại... huống chi lại dám lấy viết của thằng Kha

- Ừ , mà thôi cậu im đi , Kha mà nó nghe được thì cậu nhập viện luôn đó

- Anh ta lại kiếm chuyện nữa sao , đúng là đồ độc ác mà - Phương bất bình chen vào đám đông.Nhìn thằng nhóc bị Kha túm áo , áo mặt đỏ ngầu vì bị tát :

- Trời ơi ,sao ác vậy... - Phương lắc đầu

- Mày thôi ngay cái chiêu mít ước đó đi , mày khai ra thì tao tha , không thì tao đánh

- Em ...em không có mà ... hu hu!

- Mày...mày ...!- Kha giơ tay lên ... chuẩn bị tát thằng nhóc

- Trời ạ , cậu đang làm gì thế ? - Phương chạy lại đứng trước mặt thằng nhóc bị đánh (như bảo vệ thằng nhóc)

- Mày...đây là chuyện của tao, con gái không được xen vào

- Tại sao cậu lại đánh cậu ấy , có biết cậu ấy không hả? Là 1 thằng con trai nhưng có chút yếu đuối , mít ước. Làm gì mà có gan dám chọc giận cậu đâu

- Cậu nói đủ chưa , có tin tôi sẽ đánh cậu không hả? - Kha nóng giận

- Được đánh thì đánh đi , nếu cậu đánh mình mà cậu có thể quên được những gì trước kia đã làm cậu đau khổ ... thì cậu đánh đi ... - Phương đứng im nhắm mắt , đang trong tư thế chờ " bị đánh ". Cả đám đông như im lặng , chờ xem hành động tiếp theo của Kha

Kha đi về phía Phương, Cô nàng càng cảm thấy ” sát khí ” đang bao vây lấy mình .

Kha đi đến , nhìn vào mặt Phương , gương mặt nhỏ bé trên má ửng đỏ mồ hôi , mái tóc đen tuyền lỏa xoả..

Rồi tát cho Phương 1 tát tay :

- Đây là đứa con gái nhiều chuyện - Kha nói xong rồi quay đi về lớp. Phương té phịch ra đất , đám đông há hốc mồm lên. Bọn con gái chạy tới đỡ lấy Phương . Trên đôi má đỏ ửng lằn dài hàng nước mắt , đôi mắt k thôi nhìn về hướng Kha đi :

- K phải vì Hà Vy nhờ tôi trong chừng cậ , chăm sóc cậ , thì tôi đã bỏ mặt cậ rồi - Phương nói lớn

Kha như đã nghe , nhưng cậ ta vẫn đi, k biết cậ ta đang nghĩ gì đây?

Trở lại thời gian lúc Kha và Vy nói chuyện với nhau ngoài cổng , khi mà Vy chưa về Mỹ

... ..

- Thôi khỏi , em về ngay

- Sao vậy?

3. Chương 3

- Em đến chỉ nói với anh 1 chút chuyện rồi về ngay, em bận rồi . Em xin lỗi

- Ủ ừ , kô sao - Kha hơi buồn - em muốn nói gì với anh?

- Em... em ... Tuần sau em phải sang Mỹ

- Em đùa à? , qua đó làm gì? Anh chưa hề nghe em nói có người thân bên ấy!

Khi 2 người đang nói chuyện , Nga đang đi mua đồ (ngang qua nhà Kha) , thì thấy 2 người nói chuyện , vì ” hiểu kỳ ” nên cô nàng đã lên lên đứng bên vách tường gần cổng nhà Kha.

- Em xin lỗi , em đã giấu anh. Em chỉ có thể trả lời với anh rằng , em về vì mẹ bảo em về gấp và thú thật , chuyện học chung lớp và chung trường với anh là đều là do em nói dối mẹ để đc học chung với anh ! Từ khi anh cứu mạng em tại bãi biển , em đã thích anh rồi! - Kha cảm thấy khó tin và kô ngờ...

- Cứu mạng em??

- Anh k nhớ sao ? cô gái ấy ...!

- Cô ấy là em sao ?? - Vy gật đầu - bất ngờ thật đấy ...!

- E ..e..m..em k muốn , em xin lỗi , em rất thích anh , nhưng e k thể k nghe lời mẹ . - Nói rồi Vy ôm chầm lấy Kha , đôi mắt đầm lệ , làm ước cả vai Kha

- Tại sao lại như vậy... - Kha im lặng

- Ngày mai em sẽ đi chuyến bay đầu tiên ... - Vy xô Kha ra rồi lấy tay gạt nước mắt , chạy vội vã đến chiếc xe 4 chỗ đậu bên đường , chiếc xe chạy và rồi từ từ xa dần rồi biến mất

Kha ở lại thẩn thờ , k tin những gì vừa xảy ra , hần ngồi phịch xuống , gương mặt hờ hẩn

Nga đứng gần đó , khi nghe xong k khỏi ngạc nhiên

Sáng hôm sau tại sân bay :

- Nhanh lên đi , trời ạ , con nhỏ này , chậm như rùa , bộ hồi tối thức khuya lắm à ? - Nga kéo tay Phương

- Ủh! có chút chút ... - Phương

Họ cứ loay hoay giữa đám đông , bỗng Nga thoáng thấy dáng người giống Kha :

- Kha kìa.. nhanh lên... - Nga kéo tay Phương chạy như bay
- Từ từ , té mà... -
- Từ từ gì chứ , nhanh đi
- Hấn chia tay người yêu liên quan gì tui .
- K liên quan mà thức khuya vậy để làm gì...
- Tui...tui... học bài chứ bộ ...(giờ , thật ra hôm nay là Chủ Nhật thì bài gì mà học)
- Thôi nhanh đi

Đến nơi Nga thấy Kha , thì người đâu mắt biệt :

- Đâu rồi ...Tại bà đó ...- Nga giận lấy
- Tui... Tui xin lỗi

Bỗng Nga và Phương nghe tiếng Kha , chợt quay sang :

- Vậy , bao giờ e trở lại... - Kha
- Em... em k biết nữa , nhưng em sẽ trở lại mà , nhưng chỉ là k biết bao giờ...
- Hay... em... em... ở lại đi , anh k muốn em đi , về chuyện mẹ em , em có thể nói với bác ấy đc mà...Anh tin người mẹ nào nghe đc lý do này thì cũng hiểu mà. - Kha

Phương chưa bao giờ thấy Kha yếu đuối như vậy ... Khác nhiều so với 1 thằng nhóc hay quạ phá và làm phách

- Em , em k thể , em sợ mẹ em ... sẽ k nghe
- Em chưa hỏi mà đúng kô ? Anh tin là ổn mà
- Em ... em k thể , em xin lỗi anh ...- Vy hôn vội lên đôi má của Kha rồi kéo Vali đi
- Vy...Vyy ...- Kha gào lên , rồi khụy xuống đất , đám đông đều đổ dồn con mắt về hướng Kha

Phương chạy đến ôm lấy Kha (như che chở) , Nga chạy theo ...

Đám đông bắt đầu vây kín , Nga lên tiếng:

- K có gì đâu ạ , bạn của tôi chỉ bị thất tình thôi ạ , kô sao cả

Thế rồi đám đông cũng dần giải tán :

- AI BẢO TÔI THẤT TÌNH ???- Kha đứng dậy quát rồi xô Phương ra
 - Kha à... - Phương
 - Chứ biết nói sao hả , k phải thế à ? - Nga , rồi chạy đến đỡ Phương
 - Các cô là đồ nhiều chuyện , sao tôi đi đâu cũng đi theo vậy hả ? - Kha , nói rồi hấn bỏ đi
 - Chết tiệt , cái thằng này ... - Nga
 - Đc rồi , cậu ta k cần mình thì thôi - Phương trách
- Rồi 2 cô gái lặng đi ra , rồi gọi taxi về nhà , trên xe:
- ...- Nga k nói gì
 - Hối tui ,... - Phương ngừng nói xem Nga thế nào , rồi tiếp - ... Hà Vy điện thoại ìnhì ...
 - SAO ? - Nga giật mình

- Ủ ! mình cũng thấy lạ , rồi cô ấy nói mai cô ấy phải về Mỹ , cô ấy biết mình thích Kha nên nhờ mình chăm sóc Kha , vì cô ấy biết Kha thích cô ấy lắm , sẽ k chấp nhận đc , cô ấy nói k biết bao giờ sẽ trở lại Việt Nam nữa ...

- Cô ấy cũng tốt lắm chứ ?? Mình tưởng cô ta kêu căng lắm ? - Nga

- Cô ấy xinh đẹp và là 1 cô gái tốt... - Phương

- Ủ , xin lỗi... mình quên mất... cô ta là tình địch của cậu - Nga cười gượng

- Đâu có gì đâu , Kha vốn k thích mình mà

Đến nhà Phương, xe dừng lại:

- Đến nhà rồi , tạm biệt - Phương

- Ủ ...

Rồi xe vút đi , lòng nó k khỏi thấp thõm chuyện vừa xảy ra. Trên xe , Nga ngồi suy nghĩ:

- Tội nghiệp Phương , phải chịu dày vò thế ... cậu ấy vốn yếu đuối , k biết thế nào đây...

Kha khi về nhà , hần cứ ở trong phòng suốt , và hần đã nghỉ học luôn 1 tuần ...

Trở lại hiện tại . Khi bị Kha cho tát tay , Phương như mất hết sức sống , khi chuông reo báo vào lớp , Phương cứ lằm lằm lì lì ngồi đó suốt mà k nói gì , nó đang suy nghĩ gì đó , Nga bước vào lớp , thấy Phương thế nó đi đến bảo(Nga vào trễ nên k biết có chuyện) :

- Có chuyện gì hả ??

- Kô có , bình thường - Phương tươi cười

- Chứ sao im ru kô nói gì hết vậy

- Tại k thích nói

- Làm gì dữ dạ , hỏi chơi thôi mà.. - Nga nói xong vào lại chỗ ngồi (Nga ngồi sau Phương)

Tan học :

- Ê Phương , sao kô về đi - Nga

- Chút về , cô cho bài tập làm lun , mắc công về nhà quên hết

- Chăm chỉ quá nhĩ?? - Nga

- Nè , ở lại chung kô ? - Phương

- Ồ , mình rất tiết , mình rất muốn nhưng bụng của mình k cho phép , hihi - Nga chọc

- Hứ! đồ ham ăn , đi đi đi .

- Đi nha , đi thiệt đó ...

- ừ đi đi - Phương

Rồi Nga bước ra lớp rồi về , Phương ở lại làm nốt bài tập , nó cũng k muốn nghĩ ngợi nhiều về chuyện thằng Kha :

- Về trễ chút , mắc công về đúng giờ gặp thằng khìn đó , nhớ nó kéo ” băng đảng ” đến đánh mình rùi seo ?

- Phương nghĩ - Sẵn tiện ở lại làm bài , đỡ phải thức khuya làm .

5h30 (học buổi chiều) Phương làm xong mớ bài tập , sẵn tranh thủ nhường lớp ấy anh chị lớp trên học buổi tối nữa , nó cất tập vở , tèn tèn bước ra lớp , đi xuống cầu thang ... Ra nhà xe lấy xe , vừa dắt xe ra gần cổng nó thấy bóng dáng ai đó , sao quen quen...

- o_o ...Có khi nào... là ... - Nó ớn lạnh - Kô phải xui xẻo vậy chứ ... - Nó bậm môi , rồi cố lờ đi như kô biết , dắt xe ra rồi chạy là xong ...

Vừa dắt ra , nó tưởng thoát nạn , định đạp xe thì:

- Khoang đã ... - Giọng của thằng Kha rõ mồn một

-... Hả...cái..cái..gì ?? - Nó quay mặt ra sau

- Sao hả ? định chùn à... - Kha nhìn nó với ánh mắt mà nó cảm thấy khó hiểu , muốn kiểm chuyện ?? hay chọc ghẹo ??

- Ô... chùn gì ... thì hết giờ học thì tui về nhà... chùn gì đâu ??

- Tan học đã 30 phút rồi , ở trong đó làm gì chứ ??

- Ờ ờ... làm bài

- Siêng dữ ...- Kha đi đến , lượn 1 vòng như kiểm tra , nhìn ánh mắt xét nét

-Nè... muốn gì hả , muốn gì thì nói đi ...- Phương đang ở tình cảnh nan giải . Thằng Kha thì như sư tử đói lượn quanh con nai con chuẩn bị đớp lấy miếng mồi

- Cô bảo , Vy đã nói chuyện với cô...

- À ... ừ

- Thế cô ấy nói gì ??

- Ô... nói.. nói gì nhĩ ?? - Phương giả ngơ

- Tôi không đùa đâu nhá...Nói đi

- Ô...Vy..bảo.. ơ.tớ.. -

- Nói mau lên

- Cậu ấy nói... là nhờ tớ chăm sóc cậu - Nó cười - Hết rồi đó

- Chỉ thế thôi à? tôi đâu phải trẻ con , chăm sóc tôi chi? Hay còn gì khác đó

- Hết rồi tạm biệt - Nhân lúc thằng Kha đang miên mang suy nghĩ thì nó vọt , k lại có chuyện

- Chết tiết ... - Kha - Cô ta biến thành ranh con hời nào thế

Tối về nhà , khi ăn cơm xong nó chạy lên phòng điện thoại ngay cho Nga:

- Alo ... gì đấy cô nương ? - Nga bên đầu dây bắt máy

- Ờ , hỏi chiều , thằng Kha ... - chưa nói hết

- Gì , sao lại nó

- Không , nó hỏi mình là Vy đã nói gì với mình

- Sao cơ ? Sao hẳn biết dc chuyện này

- Ờ ... tớ... - Nó ấp úng

- Lại nữa , bị ” nắc cục ” sao mà không nói

- Chuyện ... dài dòng lắm - Phương

- Lại nói câu đó , mình coi phim Hàn Quốc , Trung Quốc , lúc nào cũng có câu đó ... - Nga . Rồi Phương kể lại chuyện hỏi chiều từ lúc nó bước vào trường cho đến khi

- CÁI THẰNG CHẾT TIẾT - Nga quát , khi nghe xong Phương kể - Mà cậu ranh quá , đi chen vào chuyện người ta chỉ cho bị nó ...

- Không lẽ , thấy người ta bị oan mà không chen vào

- Cậu là đồ hay lo chuyện bao đồng - Nga- MÀ sao nó ác thế ? dám tát cậu in 5 dấu tay

- Ủa sao cậu thấy ? - Phương

- Thấy gì?

- 5 dấu tay

- O... thì tớ nghĩ vậy - Nga -(Đc rồi , mai tao sẽ tính sổ với mày , Kha à! dám đánh bạn tao) - Nga nghĩ

- Thôi tớ cúp máy đây , hết xiền rùi ... - Phương nói xong cúp máy , còn Nga đang suy nghĩ gì đó ” rất nham hiểm ” , đến lúc Phương cúp máy nó vẫn k hay .

Sáng hôm sau , một chiếc xe oto 4 chỗ màu đen tuyền đậu trước cổng trường , Kha từ trong bước ra , sau đó chiếc xe chạy vụt mất hút , Kha bước vào trường , hôm nay trong hân dể thương hơn mọi khi . Kha đang đi thì bỗng:

- TỤI BAY NHÀO DZÔ ! - tiếng của 1 đứa con gái. K biết trời đất gì thì cả đám con gái nhào lại chỗ Kha , đứa thì dấm đứa thì đá vào mặt Kha . Nó chưa bao giờ thấy thê thảm như thế này. Nó ko thể chống lại gần 20 đứa nên ngậm ngùi chịu đòn. Khi đánh ” đã tay” bọn con gái ” rút lui” nhanh như khi đến. Thằng Kha ngồi dậy , nhìn thê thảm bít bao nhiêu:

- KHỐN KIẾP ... THẰNG NÀO?? THẰNG NÀO ? - Nó tức tối , nhưng phải chịu thôi , nó đi vào lớp mà nhìn kô thể tả , 1 bên má bị bầm , mình mẩy bầm dập :MatCuoi (8): :

- TRỜI ! ai đánh đại ca ra nông nổi này vậy ? - 1 thằng trong lớp lên tiếng

- Tao đang phát điên đây , tao mà biết đứa nào là kẻ chủ mưu thì ...

- À! Mới nãy em mới thấy tui con gái lớp B đó , nó cứ nhao nhao thế nào ấy

- lớp B à?? - nó chợt nhớ ra hôm qua - có thấy con nhỏ tên Phương kô??

- Con nhỏ bị đại ca đánh hôm qua à??

- Ừ

- Hình như là kô

- Hm ...Tôi biết là cô mà... - Kha nghĩ

- Đại ca bít ai rồi à ?? Để tui em trả thù cho anh

- Đc thôi ... (Cô chết chắc rồi)

Vậy là Phương lại sắp gánh hậu quả do cô bạn Nga gây ra. Tan Trường :

- Cậu nhanh lên đi - Nga trách Phương , cô nàng đang sắp xếp tập võ

- Đc rồi xong rồi đi thôi.

Cả 2 cùng nhau đi ra nhà xe lấy xe vừa bước đến thì :

- Trời ? - cả 2 cô nàng đồng thanh , mắt tròn xoe nhìn

Kha và ” đàn em ” đang đứng đợi 2 cô nàng ở nhà xe

- Đây cậu có đặc tội thì với thằng Kha kô vậy ?? - Phương nói xong khều Nga , mà mắt k rời nhìn chăm chăm thằng Kha

- NÀY! Làm gì mà lâu thế , bít tui đợi nãy giờ kô ? - Kha tiến tới , Phương và Nga kô bít hân đang nói ai

- Đc tui bay... - Kha nói xong ra hiệu cho bọn đàn em , miệng cười bí hiểm

Bọn đàn em 3 thằng thì nhào lại Nga , cô nàng ta toáng lên :

- Ê tui bay chơi kì , chơi đánh hội đồng . Có giỏi thì 1 chọi 1 sắp lá cà nè... - Nga bị 2 thằng nhóc khiêng tay 2 bên , 1 thằng thì cầm 2 cái chân , khiến nó đi chỗ khác cho Kha dể ” làm việc ”

- Ê kô đc hại PHương , có gì đánh tao nè , tao là kẻ bay ra chuyện đó , k liên quan tới Phương - Nga ị lũ nhóc khiêng đi mà vẫn k thôi giải thích
- (Sao ?? là Nga sao ?? k phải cô ta à??) - Kha nghe Nga nói mới biết , nhưng lỡ bày trận rồi lại rút lui => nhục như con trùng trọc
- Đc rồi cô em , đi thôi ... - Kha nói rồi cặp vai Phương
- Anh .. anh định làm gì tôi hả ??
- K có gì đâu
- Xe.. xe... xe... của tui
- Yên tâm bọn nó lo hết(bọn đàn e Kha ý) - Nếu cô còn định giở trò , coi chừng cô bạn của cô đấy Phương đành cắn răng chịu , nhưng nếu hấn mà ” làm gì ” quá , thì nó sẽ liều mạng với hấn
- Tại sao...sao anh lại..
- Sao hả?? bắt cóc cô à?
- ...
- Hỏi cô bạn yêu dấu của cô đấy - Nói xong cũng lúc vừa ra khỏi cổng trường , trước mặt Kha và Phương là chiếc xe oto màu đen 4 chỗ ngồi , Kha đưa Phương đi tới , rồi mở cửa xe ra , ra hiệu cho Phương vào trong ngồi .
- Phương còn lưỡng lự
- Nếu cô k nghe tôi , thì cô bạn của cô sẽ k ổn rồi...- Kha dọa
- Đc rồi , vào thì vào - Phương bước vào xe , rồi Kha đóng cửa lại , qua bên kia mở cửa ngồi kế Phương , ông tài xế riêng của Kha thấy thế bảo:
- Ai vậy cậu chủ ?
- Bạn của tôi
- À... hiểu rồi - Ông tài xế cười
- O bác đừng hiểu lầm.. - Phương la lên. Rồi ông tài xế bắt đầu cho xe chạy:
- Đi đâu đây cậu chủ ?
- à , bác cứ chạy vòng vòng xung quanh thành phố đi
- O chi vậy ? -Phương
- Cô ko thích hóng gió à ? - Rồi Kha bật kéo cửa kiếng của oto xuống , gió phả vào mát rượi
- (Anh ta sao hôm nay quái đản thế nhĩ ?) - PHương trầm nghĩ
- Đc rồi , chắc cô rất muốn biết cô bạn của cô làm gì tôi phải kô ?
- O Ờ ... - Phương gật gật
- Nhìn mặt tôi nè , chính cô ta đã kéo ” băng ” đến đánh tôi thế đấy ? - Kha chỉ lên vết bầm hồi sáng
- Sao cơ?? - Phương nhìn lên mặt Kha , giờ mới để ý , nó bắt đầu k nhìn đc cười , Kha đỏ mặt quát lại
- IM ! Làm gì mà cười hả ?? Con gái là lũ rắc rối - Kha. 2 người cứ như thế ngồi im 1 hồi khoảng 10 phút thì :
- Nè , chuyện của Hà Vy... - Kha vừa nhắc đến , Phương giật mình - Làm gì mà giật mình thế hả
- Kô có gì... MÀ chuyện gì , tôi nói hết rồi mà , cô ý chỉ nói là cô ý bít tôi thích anh nên nhờ tôi chăm sóc anh , sợ anh k chấp nhận đc sẽ làm chuyện “quản trí ”

- Sao cơ? Làm chuyện quần trí à??
 - Ô mà với lại tui k có thích anh , chỉ là có người... - Phương vừa nói thì
 - Khoang đã ! cái này tui biết , nhưng cô đang nói dối
 - Sao cơ? nói dối ? Tôi kô có viết , hỏi Nga ý , chữ trong đó k phải của tôi
 - Tôi biết đó k phải cô viết nhưng từ lúc mà tôi vào lớp tìm cô hỏi rõ , tôi đã đọc đc trong ánh mắt cô sự bối rối khi trả lời câu hỏi của tôi
 - ... - Phương im lặng 1 hồi thì tìm cớ lảng sang chuyện khác - Ô kô phải anh và Vy liên lạc với nhau sao mà lại hỏi tôi?
 - Liên lạc ư ?? kô hề , đã hơn 1 năm rồi (à khoang đã cái này Tác giả xin giải thích , từ lúc ở sân bay , đến giờ là hơn 1 năm , lúc đó tui quên thêm)
 - Sao lại như thế chứ ?? Hay cô ấy bận quá
 - Bận ?? bận gì mà ko dành 1 chút thời gian điện thoại qua cho tôi chứ ? Cho dù là 5 hay 10 phút
- Đang nói chuyện bỗng : ” RENG ! RENG ! ” điện thoại của Phương reo lên , một số rất lạ từ nước ngoài , nó thoảng nghĩ là Vy kô chừng :
- Alo ? - Phương - Sao ?? Sao nhanh vậy ? Bộ có chuyện gì à , sao về sớm thế ?? Thật sao ? Đc rồi . Mai à ? Đc rồi , nhớ mà , ok tạm biệt.
 - AI thế ? - Kha
 - Ô..kô có gì
 - Kô có gì mà nói lâu thế

4. Chương 4

- Ô... tui nói với ai kệ tui , anh đâu phải Ba má tui đâu
 - Cô... -
- Nói chuyện đc 1 hồi thì Kha kêu tài xế trở lại trường cho Phương lấy xe ...
- Vừa bước xuống xe, thì Phương chợt nhớ lại :
- Ô ... khoang đã
 - gì vậy ?? - Kha
 - Còn Nga ?? Nga đâu rồi
 - Yên tâm , cô ta hiện đang ở nhà đấy
 - Sao cơ? ở nhà ư ??
 - Kô tin à?? cứ điện thoại hỏi cô ấy đi.
- Rồi Phương cầm điện thoại lên điện cho Nga , cũng lúc đó Kha cũng cho xe chạy mất , Phương định kêu hấn đợi chút để làm rõ chuyện thì:
- Alo ... PHương hả ? Cậu có sao kô? Hấn co làm gì cậu kô hả ? - Nga nói 1 hồi 1
 - Kô sao cả , cậu đừng lo , nếu mà có gì mình sẽ liều mạng với hấn
 - Ừ! vậy thì đc rồi

- Đc rồi mình cúp máy đây , tối rồi , kéo mẹ lại lo - Nói rồi PHương cúp máy

Sáng hôm sau tại nhà Kha :

- Cậu chủ dậy chưa ?? - Ông quản gia vừa nói vừa gõ cửa phòng Kha

- Đc rồi , con dậy rồi ..

- Cậu chủ sửa soạn mau xuống ăn với ông chủ - Ông quản gia nói xong rồi bỏ đi

Kha bước xuống cầu thang , diện 1 bộ đồ thật đẹp với 1 chiếc áo sơ mi trắng kiểu tay dài , đẹp đến nỗi cô gái nào nhìn thấy cũng k thể nào mà làm ngơ . Kha ngồi vào bàn ăn :

- Hôm nay con trai mẹ đẹp trai lắm - Người mẹ đang dọn đồ ăn lên

- Dạ - Kha cười

- Hôm nay con đưa ba ra sân bay đc chứ ?Hôm nay bác Tân xin nghỉ 1 ngày (ông tài xế riêng) - Bố của Kha , đang ngồi đọc báo . Hôm nay bố Kha bận đi công tác.

- Dạ , thế ba đi bao lâu ?

- Cũng kô biết , bao giờ về ba sẽ gọi điện cho bác Tân ra đón .

- O! Vậy cũng đc - Kha

Ăn xong , 2 bố con Kha bước ra xe , Kha hôm nay lại đc làm tài xế riêng của ba nó , còn bố Kha thì ngồi hàng gàn nó .

Tại sân bay , hôm nay Phương đến để đón 1 người em cũng như 1 người bạn của cô , đợi 1 hồi , từ bên trong, lẫn trong những người nước ngoài bước ra , trong đó có 1 chàng trai, nổi bật k nhầm lẫn với bất kỳ ai , cao hơn phương 1 cái đầu , mái tóc đc cắt theo kiểu của diễn viên , ca sĩ Hàn hay cắt , chàng trai nhìn quanh , thấy Phương chàng trai chạy tới :

- Này ... - Chàng trai vừa gọi vừa đi tới . PHương cũng cười hớn hở đi đến

- Ôi lâu quá kô gặp - Phương đi tới đưa 2 tay lên má chàng trai , vẹo má - Trời k ngờ cao như thế rùi , ăn gì mà cao thế hả?

- Chị này làm gì thế hả ? - Chàng trai phũ tay ra - Tại em là vai vế em chị nên k nói , chứ em hơn chị 1 tuổi đấy

- Đùa thôi ...

- Chị vẫn lùn thế đấy ! chả cao lên đc

- Cái thẳng... ờ mà Luân à (tên chàng trai) , làm gì về sớm thế hả

- Thì em tốt nghiệp xong rồi , cũng k muốn ở bên làm việc , chỉ thích về Việt Nam thôi..- Phương và chàng trai cùng đi ra khỏi sân bay , vừa nói vừa cười

Vừa lúc đó Kha chạy xe đến , gởi xe rồi cùng Bố bước ra xe thì chợt thấy Phương và người em (đó là em họ ngoại của Phương từ Hàn Quốc về) , có lẽ Phương k để ý vì quá vui , còn Kha khi nhìn thấy hình ảnh đó nó cảm thấy có 1 cảm giác rất kì lạ , khó chịu , nói chung là khó hiểu , Kha nhìn rồi đi lướt qua , cùng bố vào sân bay.Trong lòng suy nghĩ:

- (Hấn là gì của cô ta nhĩ ? bạn trai ư ? ... O , sao mình lại nghĩ đến cô ta chứ , mình đúng là...)

Thế rồi Phương và Luân cùng đón taxi về nhà , vì quá bất ngờ nên Phương chưa kịp thông báo cho các cậu, dì ra đón Luân và cả Nga (cũng hay chơi với Luân lúc nhỏ). Vì nhà Phương còn dư 1 phòng k để làm gì nên sẽ cho Luân đến ở . Tối đến , tại nhà Phương :

- Luân à , em dọn phòng chưa đấy ? - Phương gọi

- Trời ạ ! phòng gì mà bụi k vậy

- Ồ ! phòng đó lúc trước ba mẹ chị định dùng làm nhà kho , nhưng kô có làm nên để trống - Phương cười

- Sao ?? Chị cho em ở nhà kho a? Em k chịu đâu (làm nũng)
 - Con trai lớn già đầu còn làm nũng à ?? - Phương đi đến bẹo má Luân
 - Chị có thôi đi cái trò bẹo má kô hả ? Từ nhỏ đến giờ cứ có 1 cái trò làm hoài
 - Chứ sao hả , em cứ làm nũng thế đó , thì làm sao mà có đc bạn gái
 - Xin lỗi chị à! Em ở bên đó con gái đeo nườm nượp à , Kim Ah Joong còn rủ em lại nhà chơi mà em kò thêm đó - Luân
 - Thế à? ... ĐỪNG CÓ NỔ QUÁ ! DỌN DẸP NHANH RỒI NGỦ ĐI - Phương quát
 - Đồ bà chằn... - Luân
 - Luân , Phương ăn cơm nè -Từ trong bếp mẹ Phương gọi
- Không khí bên Phương vui vẻ thế nào thì bên Kha thì ngược lại , hần kô ăn cơm chiều mà lại trốn trên phòng suy nghĩ ngổ ngẩn gì đó :-
- Kha à! Con xuống ăn cơm nè ? - Mẹ chạy lên phòng Kha và mở cửa
 - Đc rồi con xuống ngay - Kha nhỏ nhẹ nói
 - Cái thằng này sao thế nhĩ ? Chắc lại có chuyện gì đó - Mẹ Kha vừa đi xuống cầu than vừa nghĩ . Kha vốn từ đó giờ vẫn vậy , nhưng mỗi khi Kha buồn , mẹ Kha đều cảm nhận đc (mẹ con mà)
- Lúc này trở lại nhà Phương , ăn cơm xong và chuẩn bị ngủ , nó liền lấy ngay điện thoại điện cho Nga:
- Alo ! Gì thế ?
 - Thằng Luân về rồi
 - Sao hả? Luân nào
 - Luân em của mình đó
 - À! Tổ nhớ rồi ,về khi nào vậy ? Sao kô gọi mình hả ? Cậu chơi kỳ ghê
 - Tổ xin lỗi , nó điện gấp quá
 - Ủ lâu quá kô gấp nó , 6 7 năm gì rồi nhĩ ?
 - Kô ! 8 năm rồi
 - Nhớ kỷ ghê ha ..
 - Chứ sao ! Mình coi nó như người bạn thân vậy , tưởng đó ở bên di làm luôn , ai về đòi về đây làm
- Cứ như thế Phương và Nga nói chuyện vui vẻ , còn thằng Kha thì ...
- Hôm nay,ngày thứ 2 , ngày học đầu tiên trong tuần. Phương hôm nay đc Luân chở đi học bằng xe honda , chiếc xe xịn mà thằng Luân mới mua để đi lại trong thành phố cho tiện:
- Hồi sáng chị làm gì dậy trễ thế ? - Luân đang trên đường chở Phương đến trường
 - Kô có gì ! Chị chỉ hơi đau bao tử thôi - Phương mỉm cười , để cho Luân k phải lo lắng
- Đến trường , cùng lúc đó Nga cũng chạy xe đạp tới , Phương gọi Nga :
- Nga ! - Rồi Phương xuống xe
 - Ai đây ? - Nga hỏi Phương rồi nhìn về hướng của Luân , cùng lúc đó Luân cũng chạy xe đến chỗ 2 cô gái .
 - Luân đó , kô nhìn ra hả ? - Phương
 - Thiệt hok vậy ? - Nga nghe vậy đi tới chỗ Luân xoa đầu thằng nhóc
 - Cái nhỏ này là ai mà dám xoa đầu tui thế ? - Luân quát

- Là Nga đó , em không nhớ hả ?
- A... Nga - Luân ngạc nhiên
- Thằng này , lớn thế rồi , càng lớn càng đẹp trai hơn ! - Nga cười tủm tỉm
- Cỗ Lee Min Ho hok ? - Luân
- Xi! -

Rồi cả 3 chia tay nhau , Luân đang trong thời gian tìm việc làm nên rảnh rỗi , vì thế Luân đảm nhiệm luôn việc chở Phương đi học .

RENG! RENG! Tiếng chuông báo hiệu tan trường , cả lớp Phương ra về :

- Phương à , hôm nay cậu sao thế , cứ lảm lì thế nào ấy
- Mình , không hiểu hôm qua có ăn nhầm cái gì không mà đau bụng quá
- Có sao không mình đưa cậu lên phòng y tế
- Không sao , để mình về nhà mua thuốc uống là được rồi

Rồi 2 cô gái chia ra , Nga thì ra nhà xe lấy xe , Phương bước đi chầm chậm ra cổng , Luân đang ngồi uống nước ở một cái quán gần chỗ đậu xe :

- Chị Phương ! - Luân vừa thấy Phương

Phương nghe gọi chạy lại , bỗng dừng nó cảm thấy đau bụng dữ dội , đau đến nỗi không thể nào đi tiếp , rồi nó bắt đầu khụy dần . Vừa lúc đó Kha cũng vừa ra tới , cách nơi 2 người không xa , Kha thấy thế định chạy lại thì Luân đã chạy đến trước , ôm lấy chị mình rồi bế chị , Nga cũng vừa ra tới , bỏ xe chạy lại :

- Trời ạ , làm sao giờ ?
- Mau mau tìm taxi , lấy xe thì không kịp đâu

Nga vội tìm 1 chiếc taxi rồi giúp Luân bế Phương lên taxi chạy đến bệnh viện

Kha như lặng người đi , Những gì xảy ra trước mắt nó , nó không biết phải nghĩ như thế nào , cảm nhận được ra sao , nó chỉ biết lòng nó như lửa đốt.

Tại bệnh viện , Phương đã tỉnh lại :

- Ôi cậu làm bọn mình lo quá ! - Nga đưa ly sữa cho Phương - nè uống đi
 - Chị đó! ăn uống không điều độ , nên mới vậy đó , làm em lo muốn chết - Luân ngồi lên giường của Phương
 - Mình xin lỗi... - Phương mỉm cười
 - Bác sĩ bảo là mai cậu mới xuất viện được - Nga
 - Mai ư ? - Phương lo lắng
 - Không sao đâu , bài của cậu mình sẽ nhờ tụi trong lớp chép
 - Được rồi chỉ cứ nghĩ ngơi đi , để bọn em ra ngoài ! - Luân và Nga định đi ra thì mẹ của Phương bước vào :
 - Phương , con có sao không ? - Mẹ của Phương chạy đến trong nét mặt lo lắng
 - Mẹ ! con không sao
 - Con chào bác gái - Nga nhìn mẹ Phương và lễ phép
 - Ừ! Chào con - Bà nhìn Nga mỉm cười rồi quay sang Phương - Con làm mẹ lo quá
 - Bác sĩ nói chị ấy không nghiêm trọng lắm , nhưng phải đợi theo dõi xem
 - Được còn con nghĩ ngơi đi ! - Bà mẹ ôm lấy Phương rồi hôn lên trán , sau đó cùng Luân và Nga đi ra ngoài.
- Tối đến , tại nhà Kha , nó vẫn luôn ở trong phòng . Hôm nay không đợi mẹ kêu , nó cũng tự xuống ăn :

- Kha à! con lại thế nào nữa vậy ? - Mẹ của Kha đang làm đồ ăn
- Dạ đâu có gì đâu mẹ - Kha bước đến chỗ mẹ - Có cần con giúp gì không ?
- Ừ! con giúp mẹ cất chén bát vào kệ đi - bà mẹ nhìn Kha với nụ cười hiền hậu

Tuy ngoài mặt không có gì nhưng Kha vẫn miên mang suy nghĩ thằng con trai hay đi chung với Phương là ai và...

- XOẢNG... - Kha giuộc tay làm vỡ 1 cái bát
- Con có sao không Kha ? - Bà mẹ chạy đến
- Con..con không sao - Kha ấp úm

Có tiếng chuông ngoài cổng vang lên :

- Chắc ba con về đây , ra ngoài mở cửa cho ba đi , để mẹ dọn cho
- D..d..ạ - rồi Kha chạy ra mở cửa
- Đó là ba của Kha , hôm nay ông bận họp nên về hơi muộn,Kha chạy ra mở cổng :
- Chà hôm nay con trai ba mở cổng đây à ?
- dạ ... - Kha chỉ cười nhẹ để đáp lại câu nói của ông bố
- Đc rồi , hôm nay mẹ làm món gì thế nhỉ ? - Ông bố xoa đầu Kha rồi cùng Kha bước vào nhà

Trở lại chỗ của Phương , bệnh viện:

- Mình cảm thấy ổn rồi !Nhưng trong bệnh viện buồn quá - Phương làm nũng
- Cậu cố gắng đi , mai xuất viện rồi mà , lớn rồi cứ như con nít - Nga đang gọt vỏ trái cây cho Phương

Vừa lúc đó Luân cũng đến :

- Em đến rồi à ?
- Em nghĩ chắc chị buồn lắm , nên mua truyện cho chị đọc nè - Luân vừa nói vừa đi đến chỗ Phương
- Ồ , thật hả ? - Phương ngạc nhiên

Và thế là cả 3 nói chuyện rất vui vẻ , mẹ của Phương cũng bớt lo lắng hơn , vì Phương có 1 cô bạn tốt và 1 thằng em họ ngoan.

9H30:

- Thôi tối rồi , mình phải về kéo má la - Nga nói với gương mặt đầy vẻ hối tiếc , rất muốn ở lại chăm sóc Phương. Rồi Nga ra về , còn lại Luân , trong cậu ta có vẻ mệt mỏi :
- Thôi em về nghỉ ngơi đi , chị ổn mà - Phương mỉm cười nhìn Luân
- Nhưng ... - Chưa nói thì Phương nói
- K sao đâu , em đi về đi - Luân cũng đành nghe theo vậy .

Trở lại nhà Kha , biết con trai không ổn , bà mẹ đã tâm sự với con trai , Kha có vẻ hơi ngượng khi phải bày tỏ ra với mẹ ..

- Có lẽ con đã yêu cô ấy ? Đúng không ? - Bà mẹ áp tay lên tay Kha
- Con.. con cũng không biết - Kha lại ấp úm
- Bây giờ cô ấy đang bệnh , cần có 1 người ở bên cạnh
- ... - Kha im lặng
- Cho dù ai đi chăng nữa , cũng không bằng người cô ấy đã yêu đâu , tình yêu diệu kỳ lắm con à ! Như ba và mẹ lúc còn trẻ - Bà mẹ mỉm cười , xoa đầu con trai .

Kha khi nghe những lời nói của mẹ , nó quyết định đến bệnh viện thăm Phương . Nó vội mua 1 ít trái cây rồi đến thăm Phương , gần 10h:

- Chắc cô ấy ngủ rồi ... thôi mình cứ để trên bàn - Kha nghĩ

Rồi hần chạy đến bệnh viện , dò thăm 1 lúc mới tìm đc phòng , khi vừa mở cửa phòng , nó hoảng hốt làm rơi vỏ trái cây : Phương đang quần quai trong cơn đau , Kha chạy đến ôm Phương :

- Cậu có sao không vậy ... - Kha hốt hoảng

- Mình... mình đau quá - Phương ôm bụng

- Ôi! - Luân vì k yên tâm nên đã trở lại . Luân chạy đến chỗ Phương - Chị , chị sao rồi - Rồi Luân nhìn sang Kha :

- Anh .. anh là ai mà dám đụng vào chị tôi ? Tránh ra ! - Luân đẩy Kha ra

- Chị ?? chị ư ? - Kha ngẩn ngơ

Kha chợt nhớ lại và đâm đầu chạy đi tìm Bác sĩ

Sáng hôm sau :

- Trời ă... sao lại như thế , hôm qua nó còn khỏe lắm mà... - Mẹ của Phương ngồi bên giường bệnh của Phương , gương mặt đầy lo lắng , đôi mắt hốc hác vì thức trắng cả đêm để lo lắng cho Phương

- Bác ơi , bác đừng vậy mà ...- Nga vỗ vai người mẹ

- Cô ơi cô đừng lo quá mà , bác sĩ nói chị ấy ổn rồi mà ! - Luân

Phương bắt đầu động đậy tay , đôi mắt đang từ từ mở ra :

- Mẹ... đừng lo ! - Phương với tay cầm lấy tay người mẹ

- Phương , con tỉnh rồi hả ... con làm mẹ lo quá ... - Người mẹ rưng rưng nước mắt

- Con không sao mà mẹ ... - Phương nở 1 nụ cười nhẹ

- Vậy là chị tỉnh rồi , k sao rồi , cô ơi cô đừng lo quá , về nhà nghỉ ngơi đi , ở đây có tui con - Luân đi đến điều mẹ của Phương.

- Ủ , ư rồi ... - Mẹ của Phương nhìn Luân .

- Nga ở đây nhé - Luân

Thế rồi luân chở mẹ của Phương về .

- Hôm đó , cậu làm bọn mình lo quá , nhờ thằng Kha kịp thời chạy đi gọi bác sĩ ...

- Kha ư? Kha có đến đây hả ? - Phương như tỉnh táo hẳn khi nghe đến

- Sao? Cậu k biết gì à ? - Nga ngạc nhiên

- Mình ... mình cũng k nhớ ! - Phương gãi đầu - Mình chỉ nhớ , khi các cậu ra về , đc 1 lúc bỗng nhiên mình cảm thấy đau bụng dữ dội , đau đến mức gần như k biết gì , thì có ai đó hỏi mình có sao không , mình nghĩ là bạn

- Chắc là Kha đó , mà hần vào đây làm gì nhỉ ? - Nga khó hiểu

- (hay là Kha biết mình bị bệnh nên lo lắng ỉn ? Cậu ấy thích mình sao ?) - Phương ngẫm nghĩ , trong lòng nó bỗng cảm thấy 1 niềm hạnh phúc nhỏ nhoi

- Bác sĩ bảo cậu phải ăn uống cẩn thận , tại hôm qua số trái cây đó k sạch thêm với cậu còn yếu nên mới thế .. - Nga

- Tớ xin lỗi lại làm mọi người lo nữa ...

- Thôi , mai mốt bù sau , 1 tuần nữa mới xuất viện đấy nghỉ ngơi đi.. - Nga đỡ Phương nằm xuống

- Sao ? 1 tuần ... - Phương :MatCuoi (8): - Còn 2 tuần nữa thi HK 2 rồi..

Cứ như thế , mỗi ngày ở phòng của Phương vào sáng sớm lại có 1 bó hoa để bên cạnh nhưng k rõ ai đã đem đến và cứ như thế đến 1 tuần sau :

- Thưa cô , có người lại gởi hoa cho ! - Nhân viên của 1 cửa hàng bán hoa, ông ta bước đến - Cô kí nhé

- Ơ ờ! - Phương ký tên vào tờ giấy ông ta đưa rồi nhận bó hoa - Không biết ai đã tặng hoa mình mấy hôm nay , lạ quá (hay có người hâm mộ mình từ lâu rồi nhỉ ? :MatCuoi (9):) - Phương vừa ngẫm nghĩ vừa cười

- Chào buổi sáng - Nga mở cửa bước vào phòng - sao rồi khỏe chưa nào ? Ráng hôm nay xuất viện đấy nhé , đừng bệnh nữa à nha

Chợt thấy bó hoa Phương cầm , Nga lại ngạc nhiên :

- " Hửn " lại tặng hoa cậu nữa à ? Tên nào mà rảnh quá vậy - Nga bức xúc

- chắc người ta thích tui nên mới tặng đó mà - Phương đùa

- Xí!

- Hôm nay đừng nói cậu lại cho tớ ăn cháo cá nữa nha ? - Phương làm nũng

- Đúng rồi , đoán trúng rồi - Nga cười nham hiểm

Vừa lúc đó Luân vào tới :

- Chị khỏe chưa đó ? Ở mà hoa ai lại tặng nữa vậy ? - Luân ngạc nhiên

- Chị cũng k biết nữa - Nga

Chiều đến mọi người đều hơn hởi đón Phương xuất viện , Kha thì k thể lộ diện ờ , họ sẽ nghĩ gì khi 1 thằng " đại ca " như nó lại đi thích 1 con nhỏ từng là " kì đà " cẳng mũi của nó

5. Chương 5

Buổi chiều cuối cùng trước ngày thi HK 2 , Phương đã học xong mớ bài thi , nó đi dạo trong công viên để hóng gió và giải tỏa đầu óc , nó chợt nhớ đến Nga và alo ngay cho Nga:

- Alo...Gì thế...? - Nga nói với giọng buồn ngủ

- Cậu đang làm gì thế ? - Phương hơn hởi

- Mình đang học bài... mệt quá... - Nga than thở - Có gì kô ?

- Ờ! kô có gì , cứ học đi ... - Phương hạ giọng

Nó buồn bã đi dạo trong công viên , còn Nga thì đầu óc đang rối mù rối mịt với mớ bài học

Vừa lúc đó xe của Kha cũng chạy ngang công viên, Kha đang nghe nhạc bỗng thấy bóng dáng Phương , anh chàng bật dậy , và gọi ông tài xế riêng:

- Bác Tân , cho xe ngừng lại đi - Kha

Ông tài xế ngừng xe lại , và quay mặt lại:

- Có chuyện gì vậy cậu chủ ?

- Tôi chợt nhớ có việc phải làm , hay bác cho tôi xuống đây ờ rồi - Kha vừa nói vừa tháo tai nghe ra

- Vậy sao ờ cậu chủ , cậu có việc gì ? ở đâu để tôi chở cậu chủ đến

- K có gì đâu , cứ để tôi xuống xe ở đây đi ,có gì tôi tự gọi taxi về

- Vậy thì kô đc đâu cậu chủ , ông bà mà biết đc mắnn tôi chết
- Bác đừng lo , có gì để tôi nói hộ cho
- Vậy ... vậy, thôi cũng đc

Rồi Kha bước xuống xe , đưa 2 tay vào túi quần đi chậm rãi đến chỗ Phương đang đi , hần giả vờ như trùng hợp gặp mặt , vừa đi ngang qua , có vẻ Phương k để ý :

- Ủa ?? - Kha giả vờ - Sao trùng hợp thế ? -
- Ồ... - Phương ngược mặt lên ... - Ồ Anh.. anh ..sao anh lại..ở đây ? - Phương bất ngờ và lúng túng
- Đáng lẽ câu nói này tôi phải hỏi cô mới đúng nhĩ ? - Kha vừa nói vừa tiến tới , giáp mặt sát với mặt của PHương. Làm cô nàng bối rối lùi lại :
- Tôi.. tôi..tôi.. học bài rùi .. nên ra hóng gió thôi mà .. - Phương ấp úng
- Nghe nói cô vừa hết bệnh phải hok ?
- Ồ! Vâng... mà có gì kô vậy ? - Phương bối rối
- Kô có gì ! nếu trùng hợp vậy thì tôi mời cô uống nước đc kô ? - Phương ngạc nhiên , tròn mắt nhìn Kha . Còn Kha thì nở 1 nụ cười , nụ cười đẹp , Nó như bị thôi miên :
- tôi..tôi... - Kô đợi Phương trả lời thêm , Kha nắm tay cô nàng bước đi
- Tôi kô bắt cô phải trả tiền đâu mà sợ

Trong lòng nó như có 1 niềm hạnh phúc k thể nào tả đc , nó ko hề thắc mắc tại sao Kha lại hành động như thế , nó chỉ biết nó thích Kha , thế thôi!

Và Thế rồi 2 tuần thi HK 2 , Nga thì đang đau đầu khủng khiếp vì hã chẳng đc chữ nào , còn PHương thì hoàn toàn ngược lại , thậm chí nó học bài rất mau thuộc. Còn Kha thì kô nói gì thêm , hần đã lấy lại đc " địa vị " của mình , thậm chí học rất giỏi , đứng trong hàng top ten của trường .

Cuối cùng 2 tuần thi mệt mỏi cũng qua , Phương và Nga hớn hã ra về như thường ngày (Luân k thể rước Phương đc vì anh chàng đã tìm đc việc làm rồi , đó là làm cho 1 Cty của 1 ông chủ người HQ)

Chuẩn bị đạp xe chạy thì:

- Ý! khoang đã , đừng chạy... - 1 cô bạn đang chạy như ma đuổi tiến lại chỗ Phương và Nga
- Gì thế ? - Phương
- Có người gọi cho cậu nè Phương - Rồi cô nàng chia tay ra đưa cho Phương 1 tấm thiệp xinh xắn có thể nằm gọn trong lòng bàn tay
- Ôi ! gì thế này , dễ thương quá ! Ai vậy ? - Phương
- Tôi.. tôi... kô bít nữa - Rồi cô nàng vội vã đi mất - (xém chút là tiêu tưng rồi hix hix...)
- Ai thế nhĩ ? - Nga thắc mắc - Sao dạo này nhiều đứa hâm mộ cậu quá vậy ?
- Mình cũng k biết nữa - Phương cười thầm
- Mở ra xem ai viết gì trong đó ! - Nga tò mò muốn xem tấm thiệp
- Ừm ... - Vừa kéo tấm thiệp ra khỏi vỏ thì bìa ngoài có ghi "VỀ NHÀ MỚI ĐC MỞ RA "
- Kệ đi , mở ra đi - Nga ko quan tâm
- Thôi , nếu thế mình phải tôn trọng người viết chứ
- Hả ?? - Nga há hốc mồm . Thật k biết nói sao với Phương , thiệt thua

Thế rồi 2 cô bạn ra về (năm lớp 11 này là học buổi sáng) . Khi ăn trưa xong , Phương vội chạy lên phòng mở tấm thiệp ra , hồi hộp k biết ai viết và có nội dung gì : " Chào cô bạn , hôm nay buồn quá nhĩ ? Thi

xong không biết làm gì , hay là cô đi uống nước với tôi không ? Nè! Nhớ đến cái quán mà lúc trước tôi với cô đi uống đấy ! nhớ nhé ! 7h tối

Kha ...

(ghi 1 dòng chữ bực tức là bực) KHÔNG ĐC ĐẾN TRỄ ... nếu không thì bắt tay tôi”

Phương không tin vào mắt mình , cứ như Kha muốn hẹn hò với nó vậy , nó vui không thể tả , suốt buổi đó nó cứ như bị lạc mất hồn.

4h chiều , Kha cũng hồi hộp không kém nó cứ đi lòng vòng trong nhà mãi.

6h Kha bước ra khỏi nhà , định lên xe đi thì : ” Reng Reng”

Có ai đó đang nhấn chuông , Kha vội chạy ra , mở cửa . Một cô gái tóc xỏa dài uốn như sợi mì , đeo kính đen , cô ta nhìn Kha 1 hồi , rồi kéo mắt kính lên , không nghĩ ngờ gì nữa là Hà Vy - mối tình đầu của Kha . Kha ngạc nhiên và ngỡ ngàng , bất chợt Hà Vy bỏ cả Vali chạy đến ôm chầm lấy Kha.

- Anh sao vậy ? - Vy đẩy Kha ra , thay đổi sắc mặt - Anh không vui sao ?

- Anh.. anh.. rất vui... - Kha cười gượng

- Em đùa thôi mà ... - Vy cười rồi ôm chầm lấy Kha

Hôm ấy , Phương đi rất sớm , 7h chưa thấy Kha tới , 8h , 9h rồi 10h, Phương đợi đến nỗi nó ngủ khi nào cũng không hay:

- Chị ơi ... - 1 anh nhân viên lay vai Phương - chị ơi .. dậy đi

- O...gì thế .. ?

- Quán chúng tôi phải đóng cửa , đã trễ quá rồi

- O ! hình như còn sớm (!?) mà

- Chị ơi đã 10h rồi , hay tôi gọi hộ chị 1 chiếc taxi nhé

- 10h ? - nó nhìn lại đồng hồ và hoảng hốt - ôi , xin lỗi .. để tôi tự về

Rồi Phương ra về .

Sáng hôm sau nó đến trường với vẻ mặt thất thần , vừa bước vào lớp nó vừa nghĩ :

- Chắc anh ta bận việc gì đó đột xuất - Đang đi thì vấp phải 1 cái ghế xém té , 1 cô bạn ngồi gần đó la lên

- Phương , cậu sao thế ? Nhìn chẳng có hồn gì cả !

- Mình xin lỗi , chắc hồi tối thức khuya học bài

- Bài gì thế ? Mình thi HK 2 xong rồi , hết bài rồi mà - Cô bạn

- Vậy à ?? - Rồi Phương lẳng lặng bỏ đi vào chỗ ngồi

- Này cậu sao thế ? - Nga ngồi từ đằng sau khều vai Phương , làm con bé giật mình - Cậu làm gì mà kỳ lạ vậy?

- O ! cậu làm mình hết hồn , không có gì đâu ...

- Ủ ! hôm qua ai viết tấm thiệp đó vậy ? - Nga sức nhớ

- O là..- Phương chợt nhớ , nếu nói ra là Kha mà hẳn còn cho Phương ” leo cây ” nữa , chắc Nga lại đi tìm thằng Kha tính sổ nữa - Không có gì đâu cậu đừng quan tâm

- Hay có chuyện gì à ??

- Không mà... - Rồi Phương tìm cách lảng sang chuyện khác

Tan học , mọi người đều ra về , còn Phương vẫn thẫn thờ ngồi nghĩ vu vơ , chẳng màng để ý đến xung quanh , đến khi Nga gọi:

- Phương ... tan học rồi - Nga quát làm Phương giật mình

- O.. gì ?

- Tan học rồi , về thôi

- Tan học rồi à

Thế là Phương và Nga cùng nhau ra về, đến cổng trường , chợt Phương thấy Kha , Kha dường như muốn tránh mặt Phương , Phương cảm nhận thấy điều đó , nó buồn hân...

- Kha đang nghĩ gì thế này... Hân định đem mình ra làm trò đùa sao ?

Phương lẳng lặng ra về trong nỗi buồn không gì tả

Buổi tối , tại nhà của Phương :

- Chị Phương, đi dạo không ? - Luân và gia đình Phương đang cùng ăn cơm

- Đi đâu ?? - Phương

- Thì đi dạo dạo thành phố , chị lúc nào cũng thích đi hóng gió như thế mà !

- Ủ vậy cũng được (cho khoan khoái đầu óc)

Ăn cơm xong Luân và Phương cùng ra phố hóng gió , Luân thì chở Phương trên chiếc xe honda. Vừa đi nói chuyện , chợt Phương thoáng thấy ai đó rất giống Kha đang chạy 1 chiếc xe chở đằng sau là 1 cô gái xinh đẹp . Lòng nó cảm thấy hàng ngàn mũi kim đâm trúng .

Và cứ như thế ...Vào 1 buổi sáng ngày cuối tuần:

- Alo , Kha hả , anh ăn sáng chưa ? - Hà Vy đang xem tivi

- Ờ...anh chưa - Kha thì vừa ngủ dậy - đợi anh 1 chút

- E cũng chưa ăn , chúng ta đi ăn cùng nhau nhé ! -

- Ủ được rồi , chút anh qua chỗ em

Kha vội ngồi dậy đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị đến nhà Vy

Vào một buổi tối đầy sao , Phương đang trên tầng thượng ngắm sao :

- Hừ - Con bé giật mình , nó liền quay ra sau ... đó là cậu em họ tinh nghịch của nó - Chị đang làm gì đó

- Em làm chị hết hồn

Luân tiến đến ngồi bên cạnh Phương :

- Dạo này em thấy chị không ổn

- Không ổn gì đâu

- Có lẽ là chuyện tình cảm đúng không ? - Luân nói xong nhìn qua Phương xem phản ứng thế nào. Phương im ru ,, không nói gì

- Có phải là anh chàng hôm đó ở bệnh viện không ?

- Sao em biết... - Phương ngạc nhiên

- Em biết chứ ! Và anh ta cũng thích chị

- Em đùa sao ... hân đã có bạn gái rồi mà...

- Gì cơ ? Có bạn gái à ?? Nhưng rõ ràng em thấy hân rất thất vọng và lo cho chị , khi ở bệnh viện

- Thì phải rồi , gặp người bị nạn phải cứu chứ , nên thất vọng - Phương cố biện minh

- Đều là con trai , em hiểu mà...

- ...

- Đc rồi , em nghĩ sẽ có 1 người giúp đc chị - Luân vừa nói và ngồi dậy đi vào nhà

- Ai cơ ?

- Để mai em đi làm về đi

Chiều hôm sau, khi Phương kết thúc 1 tiết học buổi chiều :

- Hôm nay Luân nó muốn chở mình đến gặp 1 người ! mà ai thế nhỉ ?

Nó vừa suy nghĩ vừa đi ra cổng trường (nó muốn giúp mình gì đây ?) đến cổng Luân chạy xe đến:

- Chị lên xe đi - Phương lên xe và Luân bắt đầu chạy xe

- Em đang làm trò gì thế hả ?

- E nghĩ cái tên hôm qua em nói với chị ấy

- Thế nào

- Có lẽ hẳn thích chị đấy , mà lại đi chung với người con gái khác, chắc có uẩn khúc gì đó

- Chị ko hiểu

- Hẳn vẫn chưa nói với chị gì hết à ?

- Nói gì cơ ??

- Thôi , chị biểu hiện vậy em cũng hiểu rồi .

Luân chạy xe đến trước cổng CTy mà Luân đang làm , hẳn chợt dừng xe:

- Đến nơi rồi . - thế rồi Luân và Phương xuống xe , Luân hình như đang tìm ai đó

- Đây Kang (= tiếng HQ)

- Em nói gì thế ? - Phương vừa nói vừa nhìn theo hướng Luân đang nhìn.

Đang xa xa 1 anh chàng vóc dáng cao như người mẫu đi đến , gương mặt rất là HQ

- Đó là ai ?

- Bạn em đó

Anh chàng đi đến và nhìn PHương = 1 anh mắt ngạc nhiên rồi quay sang nói chuyện với Luân:

- Chị của cậu đấy hả ? (= tiếng Hàn)

- Ủ (= tiếng HQ)

- Trong chị ấy xinh quá (= tiếng HQ)

Nhìn 2 người nói tiếng HQ làm PHương đố người , nó cứ ngơ ngác:

- Chị ?? Kô , là chị họ , chị ấy mới 17t thôi (= tiếng HQ)

- À , đây là bạn em , cậu ấy tên Kang - Luân quay sang nói với Phương - Cậu ấy vừa về đc vài tuần và làm chung CTy với em , hồi bên HQ em với cậu ấy là bạn học chung trường đấy

- Xin chào ! - Phương nhìn cậu ta và vẫy tay xin chào

- Chào .. - cậu ta cũng chào lại = tiếng . Làm Phương kinh ngạc

- Cậu ấy biết nói tiếng à ?? -

- Mẹ cậu ấy là người đó - Luân cười

- Cậu giúp tớ 1 việc nhé

- Việc gì tớ cũng sẵn sàng - Kang cười
- Giả làm bạn trai chị tớ nhé
- Sao cơ ? - Phương tròn mắt ngạc nhiên - Em đùa à ...
- Cậu nghĩ thế nào ? - Luân quay sang nhìn Kang

Kang suy nghĩ 1 hồi :

- OK - mỉm cười tươi
- Em định giả trò gì vậy Luân - Phương
- Hẳn thích chị mà hần k nói , thì phải để hần ghen , rồi hần cũng sẽ nói ra thôi

Phương nghe có vẻ hợp lí nên cũng tạm chấp nhận ” kế sách ” này .

Sáng hôm sau tại trường , Phương đang cặm cuội viết bài thì :

- Ê bay có nghe gì chưa ? - 1 đứa con gái từ ngoài lớp chạy vào , rồi đám đông bắt đầu tụ hợp lại trong lớp
- Chuyện gì vậy? - 1 đứa khác
- Con Hà Vy bỏ thằng Kha đi Mỹ về rồi đó
- Vậy hả ?
- Con nhỏ đó gan thiệt , bỏ người ta đã rồi mà còn dám quay lại ...
- Vậy mà thằng Kha cũng chịu .

Phương cũng nghe đc lời bàn tán và nó mới hiểu:

- Thì ra người hôm trước Kha chở là Hà Vy , có lẽ vì cô ấy về nên Kha ình ” leo cây ”...
- Lại tin đồn nhảm - Nga từ phía sau
- Sao cậu biết đc - Phương quay ra sau
- Bộ cậu biết tin đó thật hay giả à ?
- Mình nghĩ là thật vì k có sao tụi nó nói...
- Xí! k hơi nói với cậu

” Reng reng” Tiếng chuông bắt đầu tiết học đầu tiên , cô giáo bước vào lớp , đập tay lên bảng:

- Các em về chỗ ngồi nhanh lên! - Thế là lũ ” ông 8 bà 8” lại nhao nhao chạy về chỗ ngồi.

Hôm nay là ngày mà Kang sẽ giả làm bạn trai Phương , tuy là Luân khẳng định rằng thằng Kha có thích Phương thì cô nàng cứ miên man suy nghĩ :” chắc Luân nó bị nhầm , lỡ k phải thì tính gì đây ?? ”

Tan học , Phương và Nga như thường ngày , cùng nhau dắt xe đạp vừa đi vừa nói chuyện(hôm nay Phương ko đi xe mà Kang sẽ chở, thiệt đồ phải chạy xe về cho cực khổ :MatCuoi (9):) , và chợt Phương lại suy nghĩ đến câu nói của Luân hôm đó ” kô đc đóng giả qua loa , phải cho thiệt giống để k đc nghi ngờ ” nhưng thực tế thì Phương và Kang chỉ là đôi bạn bình thường.

- Phương , nghĩ gì nữa vậy ?- Nga
- (Nghĩ cũng lạ dạo này Kha k thêm để ý mình luôn , chắc đúng rồi... là Hà Vy)
- PHƯƠNG - Nga quất
- HẢ ?

6. Chương 6

- Làm gì mà thần thờ vậy

- Cậu đừng quan tâm mình .. - Phương - Minh hay vậy mà :MatCuoi (38):

- Cậu đúng khó hiểu

Ra đến cổng , Phương ngó xung quanh:

- Cậu tìm người mà Luân giới thiệu hả ?

- Ừa !

- Chà sững hen , đc “người ta ” chở , k như tui , đi xe đạp mệt mún chết - Nga

Đằng xa có 1 người chạy xe đến , là Kang:

- Phương ... - Kang gọi

- Là cậu ta hả ? Đẹp trai giống HQ ghê hihi - Nga đùa (mà thật mờ , mắt 1 mí

- Cậu ấy là người HQ đó

- o_o

Phương vội lên xe , xa xa Kha cũng nhìn thấy , và rồi lạnh lùng bước lên xe (tài xế riêng rước)

Tối đến , Phương lại có thói quen đi dạo ở công viên , hôm nay Kang bận nên k thể chở Phương đi dạo , còn Luân thì chả thấy bóng dáng :

- Thật là chán , người mình cần tìm thì đâu mất , Nga cũng k thấy bắt máy ...(Buồn ui là buồn) - Phương chán nản định tìm 1 ghế đá trong công viên ngồi thì từ đâu có 1 bóng đen chộp lấy tay Phương , kéo nó đi , nó la oai oái

- Trơi ơi thả tôi ra , đồ xấu xa... - Phương cố gấn kéo tay tên ” chết tiệt ” ấy ra khỏi tay nó

- Im đi - Phương nhìn lên => là thằng Kha , con bé khựng lại

- Anh đang cái quái gì thế ? Sao lại nắm tay nắm chân như thế chứ

- Cô ...- Kha chợt nhớ có chuyện cần nói - Tôi hỏi cô cái tên đi với cô hồi sáng là ai hả ?

- Mà... anh hỏi chỉ hả (chết tiệt hần chả bao giờ thèm nói thẳng ra là hần thích mình)

- Hay là lại anh họ hay em họ đây ?- Thằng Kha cười nham hiểm - Sao mà nhiều bà con thế chả bít

- Anh điên à ? Đc ... hần là bạn trai tôi đấy , mà cái này liên quan gì đến anh

- O... có chứ... bởi vì...

- Vì cái gì

Kha định nói thì Kang từ đâu chạy đến xô Kha ra :

- Anh làm cái gì thế hả ? Tránh xa bạn gái tôi ra

- Kang , sao anh lại ở đây ? - Phương ngạc nhiên

- Anh định tìm em , nhưng chợt nhớ em hay ra đây nên...

Phương chợt nhớ và cùng Kang ” đóng kịch ” , nó núp sau lưng Kang :

- Anh , hần định giở trò với em đó huhu

- Cô... cô nói cái quái gì thế - Kha

- Anh.. đúng là quá đáng , đàn ông con trai mà bĩ ỏi thế hả

- Hần k tin em là bạn gái anh đó - Phương giả vờ

- K tin gì chứ , vốn kô có mà , k phải cô bảo thích tôi sao ? - Kha
- Đó.. đó.. đó là chuyện xưa - PHương chu mỏ cãi
- Đc anh k tin chứ gì ? - Kang bất ngờ ôm cổ Phương hôn lên môi PHương 1 nụ hôn nhẹ, làm Phương k kịp phản ứng gì.
- Kha thì như người chết đứng.
- ... - Kha
- Đc rồi đây , chúng tôi đã chứng minh cho anh thấy rồi đây , anh đúng là thứ chả ra gì , có bạn gái rồi mà lại đeo theo đứa con gái đã có bạn trai - Kang
- Rồi Kang nắm tay Phương đi mất bỏ lại Kha như chết đứng
- Lúc này.. anh... - Phương đỏ mặt (đc 1 hot boy hôn đúng là bó tay thật)
- Anh xin lỗi ... tại rối quá - Kang nhìn Phương cười
- Lúc này , thấy Kha cũng tội quá - Phương mỉm cười. Chợt Kang k đi nữa , đứng lại , Phương cảm thấy có chuyện gì đó Kang sắp nói , nó chợt phớt lờ đi :
- à.. hm... xe anh để đâu , sao k thấy vậy ? - Kang k mấy may để ý câu hỏi của Phương , han vịn 2 tay lên vai Phương:
- Phương ... hay chúng ta... dừng ” đóng kịch ” nữa
- .. Anh...là sao?
- Dừng để ý đến tên đó nữa , hấn vốn kô ra gì , mà còn bắt cá 2 tay...
- ...
- Hay em.. em làm bạn gái chính thức của anh đi .
- Em.. - Phương bất ngờ , to mắt nhìn Kang - Nhưng... sao.. trong thời gian ngắn... sao anh..
- Anh đã thích em từ khi lần đầu tiên gặp mặt , đó là lúc ở trước CTy của anh và Luân làm việc
- Nhưng...
- Nếu em k thích thì... thôi vậy - Kang buồn hấn buồn tay ra
- Anh Kang.. em - Phương bối rối , nó có 1 chút thích Kang (10% hihi 90% là của Kha)
- Kang vội quay lại ôm chặt Phương làm Phương muốn nín thở :
- Anh biết mà
- Sáng hôm sau tại trường , mỗi khi có việc khó nghĩ là Phương lại thức suốt để suy nghĩ , nó đến trường với bộ dạng k giống ai : đôi mắt thâm quầng vì thức khuya , nhìn thì như mất hồn. Nó bước vào lớp , khiến cả lớp phải tròn mắt nhìn nó , còn nó thì chả quan tâm đến , cứ thế mà bước vào chỗ ngồi . Một đứa bên cạnh lây tay Nga :
- này.. nhìn cô bạn của cậu kìa !
- Nga chồm người lên nhìn , nó xém bật ngửa;
- Trời PHƯƠNG - Làm Phương giật mình
- Gì hử , sao trong cậu...
- Ghê lắm hử ? - Phương hoảng hốt .Nga gật gật
- Mà cậu lại có chuyện gì nữa à? - Nga
- Ồ ! cái này thì...mà thôi đi , có thời gian mình sẽ nói

7h , chuông reo báo hiệu vào học tiết đầu , suốt 2 tiết học ấy Phương luôn làm giáo viên bộ môn phải giật mình. Đến giờ ra chơi giữa giờ.

Nga từ ở ngoài lớp chạy vào kéo tay Phương ;

- gì vậy chứ ,sao lại lôi kéo mình như thế chứ
- Cậu đi theo mình - Nga cố kéo tay cô bạn ra khỏi chỗ ngồi
- Cậu điên à ? với bộ dạng như thế này sao ? - Phương

Nga ngừng lại , nhìn Phương rồi bảo:

- Ai bảo thức cho nhiều vào

Nga vội lấy áo khoát cho Phương mặc đỡ , cái áo khoát có 1 cái nón có thể che đc :

- kéo kéo tóc xuống - Nga nhắc Phương . 2 cô nàng đang đi
- Đi đâu vậy chứ ? - Phương
- Đến rồi

Nga dẫn Phương đến bảng thông báo của trường , Nga chỉ lên bảng.Phương nhìn lên , nhưng k quên dùng nón che đi đôi mắt của nó:

- Gì đây ? ” Liên Hoan Cuối Năm ”
- Ủ! đi kô ?
- Để xem , ngày 6/6 à ? hm ... làChủ Nhật tuần sau à ?
- Cậu rảnh k? - Nga quay qua hỏi
- um...- Phương liền gạt đầu nhưng đôi mắt k rời caábảng thông báo
- Nhưng mà để mình xem tổ chức ở đâu đã , nãy vội đi gọi cậu mà mình quên mất - Nga

Phương rìa tay tìm nơi tổ chức vừa nói

- Thì chắc là ở...
- Nhà của bạn Hoàng Anh kha lớp 11D ? - 2 đứa đồng thanh , khiến mọi người xung quanh đổ dồn con mắt về 2 đứa.
- Sao sao lại... - Phương hốt hoảng
- từ từ , để xem tiếp..

” Lí do: vì đây kô chỉ là tiết chia tay của khối 12 mà còn là dịp giao lưu giữa các bạn với nhau , chính vì điều đó nhà trường sẽ mượn căn hộ của bạn Kha để tổ chức , (vì sân trường sẽ k đủ điều kiện và bất tiện)và bạn kha cũng đã đồng ý

Địa chỉ;

Người tham gia : cả 3 khối 10, 11, 12”

- Hay đấy nhĩ ? - Nga
- Tớ nghĩ , k ổn rồi.. - phương
- K ổn gì chứ , mình tham gia với tư cách là HS của trường mà
- cái này... - phương k biết nói thế nào

bỗng có 1 đám con trai đi đến , đó là tụi đàn em của Kha(chúng hay đi ghẹo gái lắm), chúng đi đến chỗ Phương:

- Này cô bé , trời nóng thế mà lại mặc áo khoát à?

- Tụi bay mún gì hả ? - Nga quát

- Ủa , vậy đây là con Ngọc Phương lớp 11B à?

- Tụi bay tránh ra - phương cố che gương mặt

Tuy vậy bọn chúng đã nhào đến giật cái nón xuống:

- Trời ! thật gớm ghiết , mày thức khuya đi canh ăn trộm sao hả ?

Phương như muốn khóc , Nga cố dang 2 tay che chở cho Phương:

- Đủ rồi đó , bọn bay cút về lớp đi ! - giọng của Kha từ phía sau bọn chúng, bọn chúng quay lại

- dạ đại ca

thế rồi bọn chúng kéo nhau về lớp , vừa lúc chuông cũng reo báo hiệu vào tiết . Kha nhìn Phương rồi quay lưng trở về lớp , làm con bé xấu hổ chạy vào lớp.

nó úp mặt xuống bàn khóc , vừa khóc vừa đập tay lên bàn:

- Thật xấu hổ , xấu hổ quá

- cậu đừng vậy mà - nga an ủi

vừa lúc đó giáo viên bước vào lớp , thấy Phương nằm úp mặt xuống :

- Em đó có sao k ?

- dạ.. có lẽ bạn ấy bệnh rồi cô - 1 đứa khác

- Đc rồi, cô cho em ấy nghỉ , nhớ báo lại GVCN. có bạn nào tình nguyện đưa bạn ấy về k? - Cả lớp im lặng, bỗng Nga giờ tay

- để em

Tự nhiên dạo này đầu óc trống rỗng k có ý tưởng gì hết... rần tìm ý tưởng mới đc

Tối đến , khi ăn cơm xong Phương vội lên tầng thượng ngồi ngắm sao , Luân cũng ở đó:

- Trường chị sắp tổ chức liên hoan à ? - Luân

- Ủ! mà... lại tổ chức ở nhà thằng Kha

- Ủa kì vậy ?

- Nhà nó là biệt thự nên rất rộng , với lại sân trường của trường chị k đủ điều kiện

- Vậy à? Thế thì tốt rồi , em linh cảm chị sắp đạt đc ” mục đích ” rồi đấy - Luân đùa

Phương thở dài

- Chị sao vậy ?

- Chị.. à.. chị cũng k biết nói thế nào...! - Phương lúng túng - Thôi nói ra mất mặt chết đi đc

- Gì hả ? Ý mà hôm qua chị sao thế ? Sáng nay nhìn mặt chị ” tàn tạ ” khủng khiếp .

- Em đừng nhắc nữa mà... - Phương đỏ mặt

Cùng lúc chuông điện thoại của Phương reo:

- Alo

- Nga nè , chưa ngủ à ?

- Chưa !

- Hồi sáng... cậu ổn chứ ?

- Có lẽ tốt thôi mà... nhưng làm ơn đừng nhắc nữa hic hic

- Đc rùi mà...À! nè hồi chiều có nhỏ bạn thông báo thêm cái vụ liên hoan , nghe cũng vui vui

- Chuyện gì ?

- " Các hs tham gia có thể đi cùng 1 người bạn của mình (k học cùng trường cũng đc) "

- Ý cậu là sao đây ? - Phương nghi ngờ

- Thế cậu k định rủ bạn trai của cậu đi à ?

- BẠN TRAI ? - Phương giật mình , làm Luân ngồi kế bên phải chú ý , nó chợt giảm " loa " - Sao chứ..

- Thôi k nói với cậu nữa , mammy bảo mình đi ngủ nè... 6/6 Nhớ đi nha , k là bít tay mình - Nga vội cúp máy

Còn thằng Kha thì đang nói chuyện với Hà Vy qua điện thoại :

- Hôm liên hoan trường anh , em đến nhé

- Tất nhiên rồi - Vy cười trong điện thoại - Mà... e có chuyện muốn hỏi anh

- Chuyện gì thế ?

- Đạo này , em thấy anh sao ấy... có thể là lúc em đi Mỹ về

- ...

- Em cảm giác như anh đã thay đổi

- Vậy sao ?? Hay lâu quá em k gặp anh ?

- Em cũng k biết nữa ^^! Chắc vậy

-

Sáng , hôm nay là Chủ Nhật , Phương khá rảnh rỗi , nó đang chán phát điên vì chả có gì làm, còn thằng Luân thì miễn bàn thêm , mỗi khi nghĩ thế là hần " nướng " đến tận 9h có khi 10h . Phương lại moi cái điện thoại xinh xinh của nó ra alo cho Nga:

- Nga à ? cậu làm gì đó ?

- À! có chuyện gì thế ?

- Hôm nay là CN nên định rủ cậu đi uống nước , ở nhà mình buồn phát điên đây

- Vậy thì k đc rùi , tớ bận giúp mammy . Sao k gọi cho " anh chàng đẹp trai " của cậu đi.. - Nga cười - Thôi bb ! Con nghe rùi mammy - Nga bị mammy gọi

- K phải vậy chứ ! - Phương thất vọng , - gọi cho Kang có kỳ ko chứ..

Chưa kịp suy ngẫm gì thì điện thoại của Phương reo lên , là Kang :

- Trời! vừa nhắc... - Phương - Alo

- Em làm gì đó ?

- Em k làm gì cả , Luân ngủ đến giờ chưa dậy nữa , khủng khiếp quá..

- Hay anh đến rước em đi dạo nhé

- hmm- Phương suy nghĩ - um.. cũng.. đc

- Ok!

Kang cúp máy , tuy vậy Phương vẫn đang miên man suy nghĩ có lẽ nó chỉ thích Kang chứ k có yêu Kang , người nó yêu là Kha .10 phút sau .

- Phương à ! có bạn gặp nè ! - Mẹ Phương gọi

- Dạ

Nó vội chạy xuống nhà , rồi xin phép мамы :

- Nhìn sắc mặt e k tốt lắm - Kang lo lắng
- K sao đâu , tại căng thẳng quá ... - Phương cười gượng
- Vậy à ? Ráng ăn uống vào kéo bệnh giờ
- Thôi mình đi thôi ! - Phương mỉm cười - Đi = xe đạp hả anh ?
- Ủ , sẵn tập thể dục ! - Kang cười
- Em chỉ sợ anh chở em k nổi ! - Phương đùa

Kang chở Phương đi hóng gió , và cùng đi uống nước . Phương chưa bao giờ thấy có thằng con trai nào tốt và quan tâm nó đến vậy , có lẽ ai mà làm người yêu của Kang sẽ rất hạnh phúc .

Khi Kang và Phương cùng chạy gần đến khu biệt thự của Kha , Phương từ xa cũng trông thấy Kha và Vy chuẩn bị đi đâu đó , nhưng nó vội lờ đi . Kha cũng nhìn thấy 2 người vừa đi trên 1 chiếc xe ,vừa nói vừa cười:

- Đúng là quan gia , k hện mà lại gặp - Kha nghĩ

Trong lòng Phương cũng k yên : - Kha đã thay đổi , hẳn vẫn yêu Vy , yêu cô ấy như ngày nào...Mình chỉ là kẻ thay thế

Tối , tại quán bar , Kha ngồi lặng 1 mình , dường như tiếng nhạc cho dù to cỡ nào cũng k thể làm Kha để ý đến , hẳn cứ ngồi 1 mình , uống xong ly rượu này , lại gọi 1 ly khác.

Kha uống rượu như thế đến tận 11h . Hà Vy đã gọi điện hỏi ba mẹ Kha nhưng k ai biết hẳn ở đâu , cô ấy rất lo cho Kha và cứ đi đến những nơi Kha thường đến.

Kha bước ra khỏi quán bar với những bước đi loạng choạng , Kha cứ như thế đi ra bãi đậu xe , chợt Vy từ xa chạy đến đỡ lấy Kha :

- Kha , anh sao vậy ? Sao mà uống nhiều như vậy - Vy đỡ Kha lên xe của Kha

Có lẽ Vy đành phải chở Kha về nhà , hẳn xin đến nỗi k biết trời đất gì

Nhìn Kha như thế , Vy vô cùng lo lắng:

- Sao anh ấy lại uống nhiều như thế chứ ! Từ khi quen biết anh ấy , mình chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy...

Đến nhà Kha , Vy đỡ Kha ra xe , và đến bấm chuông cửa . Mở cổng ra là mẹ Kha , khi nhìn thấy con trai như thế , bà mẹ chạy đến đỡ lấy:

- Kha.. sao lại thế này.. ! Sao con uống nhiều như vậy ?

Bố của Kha cũng chạy ra:

- Con sao vậy ?
- Ba nó lái xe vào nhà hộ tui , để tui đưa con nó lên phòng - Mẹ của Kha
- Ủ

Bà mẹ chợt quay lại nói với Vy:

- Cảm ơn con nhiều lắm ... Nhưng rồi ... con sẽ về bằng gì ?
- Dạ...
- Hay bác cho con mượn xe
- Dạ thôi , để con gọi taxi về cũng đc

- Ủ ! ... Để sáng mai bác hỏi rõ thằng Kha mới đc , đó giờ nó có bao giờ uống nhiều thế này đâu - Rồi bà mẹ đỡ Kha vào nhà

-

7. Chương 7

Sáng hôm ấy là thứ 2 , vì uống quá nhiều nên Kha cũng nghỉ học lun hôm ấy .

Tại trường , lớp 11B, giờ ra chơi:

- Phương , cậu có đồ để đi dự liên hoan chưa ? - Nga hớn hỡ
- Mặc bình thường đc rồi !
- Gì chứ ? Trường mình cũng là 1 trường danh tiếng(và cũng rất giàu) , sao cậu lại sơ sài thế đc
- Mình cũng k biết nữa - Phương mỉm cười
- Bộ cậu định k đi à ? Sao nhìn mặt cậu k có chút quan tâm vậy
- Có chứ mà mình chả biết mặc gì nữa
- Thôi , cái đó bỏ qua đi để bữa đó mình tìm cho cậu 1 bộ váy ... Mà nè có rữ ” bạn trai ” cậu đi k ?
- Cậu nghĩ xem - Phương đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi , Nga đi theo
- Cậu đi đâu đó ?
- Đi ra sân trường tìm băng ghế ngồi hóng gió

2 cô bạn đi ra sân trường ngồi hóng gió , trong Phương có vẻ rất thoải mái :

- (mình sẽ cố quên Kha , Kang cũng là 1 người tốt ...)
- Nghe nói lớp 11D thằng Kha hôm nay nghỉ học - Nga
- Liên quan gì ?
- Chả có gì , chỉ là hôm nay lớp nó có những 2 tiết dự giờ , mà còn là thầy cô cả trường dự
- Thì sao
- Thầy cô chọn lớp nó là lớp đại diện khối 11 để thao giảng , mà lớp nó toàn học TB, có mình thằng Kha là Giỏi trong Giỏi thôi ... Thế là hôm nay lớp nó bị thầy cô chê thê thảm
- Hơ! Cậu cũng giỏi đi tìm chuyện bà 8 ghê hen ! - Phương đùa
- Tối hôm nay bầu trời thật đẹp - Kang đang cùng phương đi dạo trong công viên
- Vâng ! - Phương mỉm cười
- Chúng ta tìm 1 băng ghế ngồi nhé - Kang

2 người cùng ngồi cùng 1 băng ghế trong công viên , có ánh đèn đường chiếu vào , trong khung cảnh thật lãng mạn.

Chợt Kang nắm lấy tay Phương , làm nó bối rối :

- Phương ...
- ? - Phương quay sang
- Em..em làm vợ anh nhé !

- SAO? - Phương bật dậy - Anh nói gì thế ? Hay trời lạnh quá anh bị cảm rồi
- Anh k có , anh rất bình thường - Kang đứng dậy cầm tay Phương để lên trán

Làm con bé bối rối rút tay lại

- Nhưng , em .. em chỉ mới 17t

- Anh biết , như thế rất bất ngờ với em, nhưng anh sẽ đợi em tốt nghiệp rồi chúng ta sẽ đám cưới

Kang chợt quỳ xuống dưới chân Phương , làm nó k biết nói như thế nào:

-(Anh ấy.. anh ấy là 1 người tốt , lại rất quan tâm mình...Tội tình gì...mình lại... từ chối?) - Phương chợt lấy tay che miệng vì quá xúc động , nó k biết đó là vui hay là điều khó xử - (Mình.. mìnhđang nghĩ gì thế này..)

Nó nghĩ , rồi dần dần mình cũng sẽ yêu cậu ấy thôi mà... Nó chợt gạt đầu nhưng vẫn k hiểu trong trái tim nó cần gì...

Kang vui sướng đưa tay vào trong túi ra một chiếc nhẫn đeo lên tay Phương , chiếc nhẫn vừa in.

Kang ôm chầm lấy Phương vì hạnh phúc

Tiểu sử Kang :

Tên thật Kang Hu (giống tên 1 nhân vật trong 1 bộ truyện ^^!) , là thiếu gia của tập đoàn đá quý giàu nhất HQ . Quý tất bao đời của gia đình Kang là khi con trai trưởng lớn nhất của gia đình(nếu chỉ có 1 người) đủ 18t sẽ phải kết hôn với 1 người con gái đc gia đình sắp sặt hoặc là người con gái mà mình yêu , nhưng Kang cũng đã yêu rất nhiều cô gái nhưng tất cả họ yêu Kang vì ” money” và vì kang đẹp trai, Kang k chịu thua , đã cãi gia đình , bố Kang vì thương con trai nên cho con một cơ hội.

“Tít tít tít ” , tiếng đồng hồ réo lên .

Phương đang ngủ ngon , cái đồng hồ cứ ” tít tít tít” . Nó bực mình ngồi dậy nhấn nút đồng hồ cho nó thôi ôm sòm , rồi con bé lại lăn ra ngủ...

- AAAAAA1 - nó bật dậy - Trời ơi , trễ rồi trễ rồi , mấy giờ rồi...- Nó chợt lấy đồng hồ lên nhìn

- Haaaaaaaaaaa! - 8h rồi , trời ơi ,trễ mất rồi

Nó bật dậy , luống cuống chạy tìm cặp rồi tìm đồng phục thay đồ , khi hoàn tất , nó chạy xuống nhà thì gặp Luân:

- Chị đi đâu vậy ?

- Đi học chứ đi đâu ! tránh ra , trễ rồi

- ủa ? Chủ Nhật mà chị cũng có học hả ?

- Sao ? Chủ Nhật ?

- Trời... đừng nói với em chị học riết rồi k biết hôm nay nghỉ hay học à?

- Trời ạ ... - Phương lấy tay che mặt rồi vội vã chạy lên phòng

Luân ở lại thở dài:

- Chị ấy lại sao thế nhĩ ?

Chợt Phương chạy xuống :

- Hôm nay ngày mấy ?

- 6/6

- 6/6 ư?TRỜI Ạ... - Phương giật mình và lại chạy vội lên phòng

Nó kịp trấn tĩnh và cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra hôm qua.

Hôm qua Kang đã cầu hôn nó . Đôi mắt đỏ , đôi mắt của Kang ,như có sức hút kỳ lạ , nó như bị thôi miên , và nó cảm thấy Kang mới đúng là người có thể đem lại Hạnh phúc cho nó... và nó đã đồng ý

Nó kịp trấn tĩnh và cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra hôm qua.

Hôm qua Kang đã cầu hôn nó . Đôi mắt đỏ , đôi mắt của Kang ,như có sức hút kỳ lạ , nó như bị thôi miên , và nó cảm thấy Kang mới đúng là người có thể đem lại Hạnh phúc cho nó... và nó đã đồng ý

Chợt điện thoại nó để trên bàn đang run , có ai đó đang gọi cho nó , nó tưởng là Kang , nên lấy hết can đảm lên và bắt máy:

- A..alo.. - giọng nói nhẹ nhàng
- Phương à.. Hôm nay bệnh hay sao íu xiu vậy... - Nga
- Phù... - Nó thở phào - Là cậu à.. mình cứ tưởng
- Tưởng gì? Tưởng anh chàng đẹp trai của cậu à?
- Một cậu quá ... À! mà gọi mình có gì không?
- Bộ có gì mới gọi dc à?...Mình đi shopping không?
- Shopping?
- ủa!tối nay là liên hoan tổ chức rồi , cậu nói cậu vẫn chưa có đồ mà
- Ừ...cũng phải! Ok

Vậy là Phương và Nga cùng nhau đi siêu thị mua đồ dự liên hoan(đúng hơn ra lễ hội dành cho quý tộc). Hai cô bạn đi đến quầy tính tiền , khi vừa tính xong , chị nhân viên quầy tính tiền gọi:

- à! khoang đã 2 cô bé
- Gì vậy chị ? - Nga cùng Phương quay lại
- À! có người gửi cho em nè.. - Rồi chị nhân viên lấy trong bàn ra 1 hộp quà rất đẹp
- Là sao chị ? -Phương
- Em có phải là Ngọc Phương , học sinh trường THPT ... không?
- Dạ đúng ạ.. - Phương
- Đây là món quà của 1 người khách hàng gửi cho em
- Nhưng.. mình k biết ai.. - Phương nói với Nga
- Cậu nhận đi, chứ làm vậy cũng khó xử cho chị ý
- Cũng dc...

Hai cô bạn cùng nhau về nhà Ngọc Phương . Trên phòng Phương:

- K biết trong đây có gì nhỉ?
- Phương và Nga tò mò mở hộp nhà xem... Phương và Nga đều tròn mắt nhìn , trong hộp là 1 bộ váy rất đẹp , là 1 bộ hanbok cách tân rất thời trang.
- Đẹp quá... - cả 2 đồng thanh
- Cậu sướng ghê... ai mà tốt dữ vậy k biết
- (K lẽ là ...) - Phương - Mình cũng k biết...
- K biết sao lại tặng cho cậu dc...A! mình biết rồi.. là ” ng ấy” của cậu vì cậu ý cũng là người HQ , mà hanbok là trang phục truyền thống của HQ
- Có lẽ vậy... - Phương mỉm cười

- Ý có thư nè! - Nga nhìn thấy trong hộp quà

” Em hãy mặc bộ đồ này tối nay nhé!

KANG HU ”

- (Là anh ấy sao...?)

Tối , 6h30 tại nhà Phương , Phương đã mặc xong bộ váy , trong nó xinh như 1 nàng công chúa , và mái tóc đen tết lệt sang 1 bên...

- Wow... Ai đây ta.. - Luân nhìn thấy

- Em muốn chê hay khen đây -

- Sao em dám chê chị của em chứ ^^!

Chợt mẹ Phương gọi:

- Phương a! có bạn gặp nè

- Dạ !.. Thôi bb cưng.. (nói với Luân) - Phương rất vui

Nó chạy ra và nghĩ (chắc là Nga) , nhưng khi chạy ra , trước mặt nó là Kang , phía sau là 1 chiếc xe 4 chỗ ngồi màu đen ...Kang mặc 1 bộ đồ rất đẹp:1 chiếc áo sơ mi trắng , bên ngoài là 1 chiếc áo gile đen(=> trong thật “handsome” quá đi ^^!)Lâm Phương ngạc nhiên:

- Là anh hả...

- Chứ em nghĩ ai ? ... Hôm nay... em..đẹp lắm...

Phương đỏ mặt...

- Em... cảm ơn

- Thôi lên xe đi - Kang vội mở cửa xe

- Xe..xe... đó... của anh ? - Phương ngạc nhiên

- Ủ ...

Con bé trở mặt ngạc nhiên. Phương vội lên xe , ngồi kế Kang ... nó k ngờ Kang lại giàu có đến vậy(phải rùi vì ở mà ai có dc 1 chiếc cũng là đại gia rùi..^^!):

- Sao anh có thể đoán dc em đi shopping mà tặng cho em...?

- Đoán ? Anh k có tài đó đâu... chỉ là anh đi dạo trong siêu thị thì thấy em ... Đáng nhẽ anh sẽ đến nhà tặng em... nhưng khi thấy em thì anh gọi lun cho nhân viên quầy tính tiền .. để tạo cho em bất ngờ

- ... - Phương k nói gì mà mỉm cười - (hôm nay chắc Nga bần lắm , vì mình đi chung với Kang rùi...)

- Đây là trang phục do anh đặc may riêng cho em

- Sao? Riêng cho em ? - Phương - (anh ấy tốt với mình quá...)

Đến cổng nhà Kha , các học sinh của trường đã có mặt gần hết , có 1 số người còn đi cùng bạn trai đến . Tất cả họ đều ăn mặc rất sang trọng ...Kang tìm chỗ đậu xe , và cùng Phương bước xuống xe , vừa lúc đó Nga cũng vừa đến , trong cô nàng xinh xắn k kém:

- Nga.. - Phương gọi

- Cậu đến rùi à! - Nga - Trong cậu xinh quá đi... thật ghen tị...

- Cậu này...

Chợt Kang quay lại gọi Phương:

- Em làm gì đó ?

- Em đến liền! - Phương

- Đi đi... đi giữ anh chàng đẹp trai của cậu đi , cậu ta đẹp trai quá coi chừng có người cướp giờ

Phương vội đi đến với Kang...Xung quanh đám đông xúm lại xì xầm:

- Wow! đẹp trai quá... - 1 đứa con gái

- Ôi trời! thật k tin dc! Là...là... cậu ảm của tập đoàn đá quý...Ma..ma..Mari của.. của HQ - 1 cô gái hốt hoảng và ngạc nhiên

- Ôi trời! thật k tin dc! Là...là... cậu ảm của tập đoàn đá quý...Ma..ma..Mari của.. của HQ - 1 cô gái hốt hoảng và ngạc nhiên

- Cậu nói sao? HQ... ? Nhưng đây là cơ mà...? - 1 cô gái khác đứng kế bên

- K thể nào... nếu vậy sao lại có 2 người giống nhau như thế...!

- Sao cậu bít dc vậy?

- Bởi vì cậu ấy là thần tượng của tớ

Cứ thế đám đông tiếp tục xôn xao , còn Phương và Kang cứ thế đi vào ngôi biệt thự...

Ở trên tầng 1 của biệt thự:

- Anh...là..Kang Hu a?

- Ủ! đó là tên thật của anh...

Xung quanh họ có rất nhiều người , ngôi biệt thự đẹp như 1 tòa lâu đài , nhưng vẫn k thấy Kha ở đâu. Phương quá bất ngờ với khung cảnh xung quanh, đẹp như 1 bữa tiệc hoàng gia trong phim , nó k biết phải làm gì :

- Em cứ ở đây hoặc đi dạo xung quanh nhé , anh đi chào hỏi dì anh..

- Sao ? Dì của anh ? Sao lại ở đây?

- À! anh quên nói ... Dì của anh là hiệu trưởng trường này...Và đây là liên hoan của trường thì chắc chắn dì ấy phải ở đây để quản lí rồi..

- Anh...luôn làm em bất ngờ - Phương đùa

- còn nhiều điều sẽ khiến em bất ngờ nữa...(nhùi ản ý).. - Kang nói xong quay đi

Phương đi đến 1 dãy bàn trải đầy thức ăn và trái cây , nó cầm lấy 1 ly nước trái cây rồi thông thả đi đến lan can cách đó k xa , bên dưới lan can là 1 hồ bơi vô cùng rộng lớn , xung quanh hồ bơi là 1 khung cảnh nhộn nhịp(thật hoành tráng):

- Chao ơi! sao có hồ bơi rộng như thế... nhà Kha giàu thật...

Con bé đang đứng ngắm xuống hồ , mặt hồ phản chiếu thật đẹp , và nó cũng đẹp như 1 nàng công chúa... Xa xa phía dưới có 1 chàng trai luôn dõi mắt nhìn nó , như 1 tình yêu âm thầm lặng lẽ:

- Anh Kha... anh nhìn gì thế ? - Vy chạy đến và nhìn lên hướng Kha nhìn - (là 1 cô gái...?) - Vy thầm nghĩ

- K có gì đâu... chúng ta đi thôi - Kha vội cầm lấy tay Vy đi

Tại phòng của cô hiệu trưởng:

- Chao ơi... cháu đó à Kang Hu ! - Cô hiệu trưởng

- Vâng! - Kang

- Lâu quá k gặp.. cháu lớn thế rồi ... Dì chỉ thấy cháu trên báo... chứ k có nhiều thời gian như trước để qua HQ thăm con

- Dạ... cháu cũng nhớ dì lắm... - Kang(Dì của Kang rất thương cậu ta...)

Phía bên ngoài...1 cô gái đã hé cửa và nghe hết mọi chuyện , cô ta há hốc mồm k tin đc và cô lấy tay che lại:

- Là..là.. Kang Hu... Ôi! thần tượng của tôi...- Là cô gái lúc nãy ở ngoài cổng - Vậy con bé đi cùng anh ấy là ai ? (Dám cướp thần tượng của tao à?)

Cô ta vội đi tìm Phương , và khi thấy Phương đang đứng ngoài lan can , cô ta lao đến :

- Cô là gì của Kang Hu ?

- Cô... cô là ai ? - Phương

- Là ai k liên quan đến cô - (Cô gái này cũng từng gặp Kang bên HQ và tỏ tình với Kang , nhưng Kang đã từ chối)

- Nhưng... cô cô muốn gì hả ?

- Cô dám cướp thần tượng của tôi à?

- Thần tượng gì chứ ?

Vừa lúc đó cuộc trò chuyện của Kang và cô hiệu trưởng kết thúc , Kang chợt đi tìm Phương...

- Tôi k quan tâm cô nói gì... nhưng cô phải chết... - Cô gái - Tại sao anh ấy thích cô mà k thích tôi? - Cô ta lao đến đẩy Phương xuống lan can... Phương k kịp trở tay và rơi xuống hồ bơi

Kang vừa nhìn thấy chạy tới thì cũng đã muộn ... Phương k biết bơi... cô bé cứ lấy tay đập đập trên mặt nước và chìm dần... Kang lao đến:

- Anh Kang Hu... - Cô gái kêu

- TRÁNH RAA

Kang lao tới nhảy xuống hồ , với độ cao từ mặt nước đến lan can cũng đến 4m:

- Koooooooooooo! Anh Kang ... - Cô gái lao đến lan can định chụp lấy nhưng k kịp ,Kha từ xa hốt hoảng lao đến thì Kang đã nhảy xuống...

Kang bơi đến ôm lấy Phương , vừa ôm đc cô bé thì cô bé cũng đã ngất...

- Koooooooooooo! Anh Kang ... - Cô gái lao đến lan can định chụp lấy nhưng k kịp ,Kha từ xa hốt hoảng lao đến thì Kang đã nhảy xuống...

Kang bơi đến ôm lấy Phương , vừa ôm đc cô bé thì cô bé cũng đã ngất...Kang vội đưa Phương lên bờ , Kang thở hổn hển:

- Phương... em... em tỉnh dậy đi ...- Kang đưa tay lên má của Phương

Đám đông tụ lại...

Kha lao đến chỗ Phương nằm , Vy ngạc nhiên:

- Anh Kha ...- Vy chạy theo - (chuyện gì thế này)

Kha chạy đến đẩy Kang ra:

- Anh tránh xa cô ấy ra...- Kha ôm lấy Phương

- Anh... anh có quyền gì đụng vào cô ấy hả ?

- Mặc kệ tôi ... Cô ấy k đc ổn rồi , tránh ra - Kha vội hô hấp nhân tạo cho Phương , sau đó bế Phương lên , trước sự ngỡ ngàng của Vy:

- Anh Kha... vậy là thế nào...? Sao anh lại...

Kang chạy đến ngăn lại:

- Anh buông cô ấy ra , cô ấy là vợ chưa cưới của tôi...

- Sao cơ? Anh điên à ... Cô ấy mới 17t - Kha mặc kệ Kang và tiếp tục bế Phương . Kang định chạy theo thì...

- Kang Hu...! Theo dì - Cô hiệu trưởng đi đến gọi

Kang định đi theo giữ lại nhưng dì của Kang k cho:

- Con đi theo dì...

- Sao cơ? Đó là Kang Hu ... cậu ấm của tập đoàn đá quý Mari... - 1 số người kinh ngạc- Cậu ấy là cháu của cô hiệu trưởng ...?

- Cô...cố ấy? là vợ...cơ chưa cưới của cậu ta? - 1 người khác

- Tin ” Hot ” đây - 1 người nữa

Kha bế Phương lên phòng của Kha và gọi bác sĩ riêng đến khám cho Phương.

Tại phòng hiệu trưởng, Kang đang ngồi đối diện cô hiệu trưởng:

- Kang ... thế là thế nào ?

- Dì à.. dì nói gì cháu k hiểu

- K phải cháu ở bên ấy lấy vợ rồi à? Sao lại qua đây đi với đứa con gái khác ?

- Dì à.. k phải vậy...Bố đã cho cháu cơ hội tìm người con gái mà cháu yêu

- Chả nhẽ! Bố cháu đã phá vỡ quy tắc của Gia Đình cháu bao lâu nay sao?

- Dì đừng trách bố cháu ...đó là tại cháu...

- Thôi! ęc rồi ! Dì biết tính bố cháu , anh ấy rất thương con mà..Dì cứ ngỡ cháu đã lấy vợ rồi mà ra ngoài ” ong bướm ”

- Sao dì lại... nghĩ cháu mình như thế

- ęc rồi , chuyện hôm nay dì sẽ tìm cách giải quyết , coi như buổi liên hoan sẽ bắt đầu trễ hơn dự định.

Tại phòng của Kha , bác sĩ đã đến khám cho Phương:

- Bác sĩ! Cô ấy thế nào ? - Kha lo lắng

- Cô bé k sao! chỉ là hoảng sợ quá nên ngất thôi

- Vậy thì tốt rồi... - Kha thở phào. Ông bác sĩ chào Kha ra về

- Phải tìm ra đứa nào đã đẩy cô ấy xuống hồ .. ! - Kha nói cho bọn đàn em đang đứng phía sau..

- Dạ.! đại ca!...Xin phép đại ca tụi em ra ngoài

Bọn đàn em Kha đi hết , còn Vy đứng thần thờ mà k tin những gì vừa diễn ra:

- Anh...Kha... vậy là sao...? Cô ấy... cô ấy là gì của anh

- Em ra ngoài đi - Kha lạnh lùng

- Nhưng...

- Ra ngoài...

8. Chương 8

- ...- Vy vội ra ngoài , đóng cửa lại

Buổi liên hoan vẫn đang bắt đầu , phòng của Kha là 1 nơi yên tĩnh , nên k thể nghe đc những gì bên dưới diễn ra (phòng Kha ở tầng 3) ...

Trong khung cảnh yên ắng , làn gió mát dịu thổi vào cái cửa sổ cao vút , làn gió thổi kéo theo những tấm màn màu xanh dương bay trong gió ...Kha chợt đưa tay lên vuốt nhẹ lên má Phương, nó thấy Phương xinh đẹp hơn bao giờ , gương mặt của Phương thật dịu hiền và ấm áp như tia nắng mặt trời , sôi sảng trái tim bằng giá của Kha...

Kha cầm tay Phương lên, đôi tay mới ấm áp làm sao , Kha chưa bao giờ cảm thấy bình yên như thế này... Chợt Kha nhìn thấy trên tay Phương 1 chiếc nhẫn... Kha chợt nhớ lại lời Kang nói:

- Anh buông cô ấy ra , cô ấy là vợ chưa cưới của tôi...

- (k thể nào... Sao cô ấy lại chịu làm ” vợ chưa cưới ” của tên đấy ? Cô ấy đã thay đổi rồi sao?)

Kha lại lấy tay áp lên má cô bé :

- (K thể nào...! Em yêu ta đúng k ?)

(k thể nào... Sao cô ấy lại chịu làm ” vợ chưa cưới ” của tên đấy ? Cô ấy đã thay đổi rồi sao?)

Kha lại lấy tay áp lên má cô bé :

- (K thể nào...! Em yêu ta đúng k ?)

Kha vội đi đến cửa sổ , đóng cửa lại...Kha sợ Phương sẽ bệnh thêm nếu gió cứ lùa vào như thế mãi. Kha nhìn qua lớp kính trong suốt , bên dưới khung cảnh thật náo nhiệt , chợt xa xa bóng dáng người con gái yêu anh đang ngồi thẩn thờ , chờ đợi trong sự vô vọng...

- Anh xin lỗi...Vy à... Chính em... em là người cho anh hy vọng và cũng là người mang hy vọng của anh đi mất

Chợt ai đó mở cửa phòng , Kha quay lại... Là Nga , Nga lao đến nắm tay Phương:

- Phương à! Cậu k sao chứ? - Phương vẫn ngủ

- Cô ấy k sao! Chỉ là hoảng sợ quá... Bác sĩ đã tiêm cho cô ấy 1 mũi thuốc an thần rồi - Kha vừa nói vừa đi đến bên giường của Phương đang nằm

- Cảm ơn cậu nhiều lắm...! Tuy mình k biết cậu cứu Phương vì mục đích gì nhưng mình rất cảm ơn cậu

- Mục đích ? Mình k hề nghĩ đến , mình cứu cô ấy... chỉ vì...

- ???

- Mình yêu cô ấy...!

Nga tròn mắt kinh ngạc...

- Sao??

Bỗng Kang từ ngoài xông vào:

- Kha...Mày đã làm gì Phương hả ?

- Đc rồi cậu về đi.. để đó ỉnh - Kha nói với Nga. Nga vội ra về...Để lại 2 thằng con trai mặt đối mặt

Kha nhìn Phương , và rồi nhìn Kang:

- Ra ngoài đi , chúng ta sẽ nói

- Nói gì thì nói ở đây đi

- Thế anh định làm cô ấy thức giấc à?

Kang đồng ý cùng Kha ra ngoài nói chuyện:

- Tôi thấy cô ấy sức khỏe k đc tốt nên gọi bác sĩ chăm sóc cô ấy thôi vậy k đc à?
- Tôi k cần cậu giúp đỡ! Cô ấy là bạn gái tôi , tôi có thể chăm sóc cô ấy
- Vậy anh định làm sao? Định chở cô ấy về trong khi trời gió mạnh như thế à?

- ...

- Để cô ấy ở đây đi , sáng mai anh có thể đến rước cô ấy về nhà
- Nhưng làm sao tôi biết đc , khi cô ấy k hay k biết , anh có làm gì cô ấy k chứ?

Kha cười :

- Anh tưởng tôi là loại người gì? Bỏ ỏi thế cơ à? Đường đường là thiếu gia như tôi sao lại làm chuyện như thế?
- ...- Kang lưỡng lự , nhưng vì Phương k đc khỏe - Đc rồi

Kang tuy hơi lo , nhưng nghĩ lại Kha cũng là 1 thiếu gia , hẳn sẽ k thể nào làm chuyện gì hại đến Phương...

Suốt đêm đó Kha ngồi bên Phương , k rời nửa bước , đến khi tiết Liên hoan tàn (thì có osin của Kha lo dọn)

Sáng hôm sau , khi Phương vừa mở mắt ra , nó ngồi dậy , nhìn thấy Kha đang ngồi ngủ gần đó :

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAa!

Làm Kha giật mình :

- Gì vậy?

Nó chợt nhận ra bộ đồ mình mặc k giống tối qua!Như phản xạ tự nhiên nó dùng 2 tay ôm lấy ngực và hét!

- DỪNG LẠI - Kha quát - Cô làm gì mà la ói om sòm thế , bít tôi đang ngủ...- Kha chợt hạ giọng - À! Xin lỗi... hôm qua.. cô bị ngã xuống hồ , và người thay đồ cho cô là 1 nữ người làm của tôi..

- Thật k? Hôm qua mình ngã xuống hồ ư?

- Đc rồi , lo đánh răng rửa mặt đi , bàn chải đánh răng tôi mới mua ở trong nhà tắm ấy...Hôm qua cô bệnh làm tôi mún điên đc

Kha vội đi ra đóng cửa . Phương k hiểu gì nhưng cũng bít sơ sơ, chắc là Kha đã cứu nó , nói vội vào nhà vệ sinh đánh răng...

Kha đi xuống hóng mát , đi dạo quanh bờ hồ , chợt thấy Vy đang nằm ngủ ở đấy , 1 người làm chạy đến:

- Cô ấy k chịu rời khỏi đây... nên tôi...

- Đc rồi - Kha ra hiệu cho người làm đi

Kha vội cởi áo khoác ngoài đắp cho Vy , chợt Vy bừng tỉnh ôm chầm lấy Kha:

- Em biết... em biết anh còn... yêu em mà...

Khi đó Phương trên lầu đang cầm ly nước uống nhìn qua cửa sổ... chợt thấy.. nó vụt tay làm vỡ cái ly...

Kha nắm lấy tay Vy , và kéo ra

Kha vội cởi áo khoác ngoài đắp cho Vy , chợt Vy bừng tỉnh ôm chầm lấy Kha:

- Em biết... em biết anh còn... yêu em mà...

Khi đó Phương trên lầu đang cầm ly nước uống nhìn qua cửa sổ... chợt thấy.. nó vụt tay làm vỡ cái ly...Nó vội ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ

Kha nắm lấy tay Vy , và kéo tay ra, lạnh lùng quay đi:

- Mai à! (osin)

- Dạ cậu chủ ! - 1 cô gái chạy ra

- Gọi tài xế đưa cô ấy về giúp tôi...

- Dạ - Cô gái chạy đi

Vy chạy đến và ôm lấy Kha từ phía sau , bất chợt làm rơi cả áo khoát mà Kha khoát cho :

- Kha...! Sao anh lại như thế ? Sao anh lại thay đổi như vậy...?

- Đc rồi ...! em về đi , chúng ta sẽ nói sau - Kha nói xong , kéo tay Vy ra , cuối xuống nhặt cái áo khoát lại cho Vy , rồi quay lưng đi , Vy cố níu lấy tay áo nhưng Kha vẫn lạnh lùng bước đi. Đôi mắt Vy đầm lệ , nó ngã khụy xuống đất ...

Cô hầu gái chạy ra , vội đỡ lấy Vy đưa Vy lên xe...

Kha đi lên phòng Phương , mở cửa phòng - khi đó Phương vẫn đang nhặt những mảnh vỡ của cái ly , Kha mở cửa khiến nó giật mình làm đứt tay . Kha chạy đến cầm lấy tay Phương:

- Cô có sao không ?

- K... Không sao.. - Nó rứt tay lại

- Đừng nhặt nữa , coi chừng lại đứt tay...

- thôi để tôi...

-Đc rồi - Kha kéo Phương đi - Để người làm quét dọn chỗ đó đc rồi , tôi k có nhờ cô làm việc đó đâu

Mặt Phương ửng đỏ . Kha kéo Phương ra phòng ăn , và đẩy con bé ngồi xuống ghế:

- Gì vậy...? - Phương

- Ăn sáng chứ gì ? - Kha lấy phần thức ăn vừa làm xong để lên bàn , đó là món hột gà opla với sanwic ...

- Um...Trông ngon quá - Con bé vui vẻ

- Tay cô có sao không để tôi đi lấy băng băng lại

- K sao...

Kha vội đến tủ y tế lấy ra 1 cái băng keo cá nhân và cầm tay Phương lên , dán miếng băng... Làm con bé bối rối :

- (Thật ra Kha nghĩ gì vậy? Đã yêu Vy mà giờ còn tốt với mình)

- Anh không ăn sao? - Phương

- K ! Tôi ăn rồi

- Vậy à - Phương vừa ăn vừa nói - Nhưng... sao bố mẹ anh đâu?

- À.. Đây là biệt thự riêng của tôi.. Bố mẹ định khi tôi lấy vợ sẽ chuyển sang , nhưng bây giờ thì tôi thích ở 1 mình hơn

Phương tròn mắt kinh ngạc :

- (lấy vợ ???)

- Còn lấy vợ... đó là chuyện sau này - Kha - Ăn nhanh đi , 1 chút Kang sẽ đến đón cô đó

- Kang à...?

- ...-

- (tối qua... Mình nhớ mơ màn là mình đã sốt... và ai đó đã luôn đắp khăn nóng ỉnh... Nhưng cũng có thể mình ngủ say quá nên tưởng tượng chăng ?) - Phương nhìn chằm chằm Kha

- Ăn đi... nhìn gì chứ..

Bỗng dưới sân có tiếng chuông cửa ,Phương cũng ăn vừa xong,Kha biết là Kang nên Kha vội đưa Phương đi thay đồ:

- Đc rồi! Tôi để bộ đồ trong ấy , cô vào thay đồ đi , bộ đồ đó người làm tôi giặt rồi...

Phương thay đồ và bước ra cổng , Kha cũng đi theo :

- Đc rồi tạm biệt.. - Kha

- Cảm ơn anh..! - Kang

Phương mở cửa , bước lên xe , xe bắt đầu chạy

Phương thay đồ và bước ra cổng , Kha cũng đi theo :

- Đc rồi tạm biệt.. - Kha

- Cảm ơn anh..! - Kang

Phương mở cửa , bước lên xe , xe bắt đầu chạy , con bé vẫn k thôi rời mắt Kha , khoảng cách mỗi ngày 1 xa:

- Em ổn chứ? - Kang

- ...

- Phương...

- Sao ? - Nó vội quay qua

- Em làm gì mà thần thờ thế ?

- Em.. kô có!- Phương - À! Hôm qua... chuyện hôm qua... Anh có nói ẹ em kô?

- Anh đã điện thoại cho bác gái rồi . bác ấy cũng yên tâm - Kang - Hôm qua...Em đã bị người ta đẩy xuống hồ bơi...

- ... - Phương suy nghĩ - A! Nhớ rồi , tối qua , em đang đi hóng gió trên lan can , tự nhiên có 1 cô gái chạy đến và nói em cướp thần tượng gì đó của cô ấy... k nói k rành cô ấy đẩy em xuống hồ... và em k nhớ nữa

- Em có biết anh rất lo cho em kô?

- ...- Phương im lặng - Kha đã cứu em à...?

- ...- Kang - Là anh

- Sao ?

- Em thất vọng lắm phải kô ?

- O... em k có ý đó đâu.. anh đừng..

- K sao đâu! Anh biết em k thể quên tên đó ... Hôm qua vì ngoài trời gió lạnh , nên anh sợ chở em về sẽ bệnh thêm với lại sẽ làm bác gái lo lắng... nên anh đã để e lại ở nhà Kha.

- Vậy sao

- Anh nói với bác ấy là em sẽ qua nhà bạn ngủ , vì đây là cuối năm nên ở lại gặp bạn bè..

- Cảm ơn anh!

Kang chở Phương về nhà . Nó nghĩ Kha thích nó nên mới đối xử với nó tốt như vậy...Thì ra chỉ là kang nhờ Kha làm vậy thôi , và điều mà nó thấy khi đứng ở trên lầu , chính là sự thật mà nó phải chấp nhận.

-

Hôm nay Kha sẽ về nhà thăm bố mẹ, Kha lên xe chuẩn bị chạy, 1 người làm chạy ra mở cổng cho xe ra, thì thấy Hà Vy đang đứng đó từ bao giờ, biết Vy muốn nói gì với mình, Kha vội bước ra:

- em đến rồi à?

- Vâng! Anh..anh đi đâu thế?

- anh định về nhà..

-Thế ư?

- Nếu em đã đến rồi thì vào nhà nhé!

Kha cùng Vy vào nhà ... Tại phòng khách :

- Anh...Anh yêu cô ấy sao ?

-... - Kha không nói gì, đôi mắt nhìn đi chỗ khác, đủ để Vy hiểu được điều gì khi nhìn vào mắt của Kha

Đôi mắt Vy lại rưng rưng:

- Sao lại..như vậy? em đã làm gì sai sao?

-...- Kha lại im lặng

- anh nói đi...- vy lay tay Kha, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Vy như gục ngã

- Vy à...? Em có biết tại sao không?

- ... - Vy im lặng, nhìn Kha như đang chờ câu trả lời

- Em có biết cảm giác của anh khi đó? Khi mà em bỏ anh đi! Kể cả anh nói gì em cũng mặc kệ

-...- Vy buông tay ra - Em.. em xin lỗi...

- Xin lỗi thì sao chứ? Nó cũng không thể xóa được vết thương của anh

- Em...em xin lỗi.. em không muốn..chỉ vì.. - vy không nói được gì, cổ họng như nghẹn lại, nó ôm mặt khóc. Khiến Kha không khỏi chạnh lòng.

kha vẫn còn yêu vy.. yêu nhiều lắm, nhưng vì Vy, Kha đã quá đau khổ

Kha vội ôm vy vào lòng:

- anh xin lỗi.. anh nói hơi quá..Cho anh xin lỗi

- Em...em xin lỗi.. em không muốn..chỉ vì.. - vy không nói được gì, cổ họng như nghẹn lại, nó ôm mặt khóc. Khiến Kha không khỏi chạnh lòng.

kha vẫn còn yêu vy.. yêu nhiều lắm, nhưng vì Vy, Kha đã quá đau khổ

Kha vội ôm vy vào lòng:

- anh xin lỗi.. anh nói hơi quá..Cho anh xin lỗi

- Vậy...chúng ta làm lại từ đầu được không ? -

Kha khi nghe xong, vội buông tay ra ...

- Sao vậy?

Kha đứng dậy quay lưng đi ...

- Điều đó sẽ không thể... bởi vì... tình yêu anh dành cho em đã không còn như xưa

- Là.. là con bé đó ? - Vy

- ...

- Con nhỏ đó có gì tốt mà anh lại thích nó chứ ? Nó có gì hơn em hả ? - Vy

- Điều đó k quan trọng... vì anh thích cô ấy...vậy thôi

Kha lạnh lùng bước đi , để Vy ở lại khóc nức nở :

- Mày là..ai... sao mày dám cướp tình yêu của tao...Tao sẽ k tha ày đâu...- Vy cười nham hiểm - Tao sẽ khiến Kha thích tao

-

Kang và Phương đang ngồi ngắm sao trên tầng thượng (nhà của Phương):

- Nghĩ hè rồi...! Em định làm gì nào ?

Phương cười :

- Em cũng k biết! Có thể ngày mai em sẽ vào trường đăng ký học hè!

- Vậy cũng đc ! Cố gắng lên nhé! năm cuối đấy! - Kang xoa đầu Phương...Phương chợt ngã đầu vào vai Kang
” Rìng Rìng ” tiếng chuông điện thoại của Kang reo lên , là số từ HQ gọi về :

- Gì thế này - Kang nghĩ

- Alo (tiếng HQ)

- Bố đây (HQ)

- Sao vậy bố ? Bên ấy có chuyện gì à ? (tiếng HQ)

- Con đừng lo! Nhưng dạo này trên mạng HQ có 1 tin đồn rằng con đã có bạn gái ở (tiếng HQ)- ...- Có thật k?

- Dạ... đúng thế ạ (tiếng HQ)

- Bây giờ , ta k biết phải làm sao ! Truyền thống gia đình ta là con trai trưởng 18t phải lấy vợ ... Những người đó nghĩ rằng con đã có vợ ở HQ mà lại sang , mà còn có bạn gái...(tiếng HQ)

- Bố ơi , đừng lo mà ! Con sẽ lên blog của con giải thích.. (tiếng HQ)

- Thôi , bố bận rồi , có gì bố con ta nói chuyện trên mạng (tiếng HQ)

Bố Kang cúp máy , Phương nhìn Kang :

- Gì vậy anh ? Bên HQ điện qua hả?

- Ủ! Bố anh hỏi thăm sức khỏe anh đó mà

- Bố anh thương anh quá...

Tại nhà Kha , Kha đang gọi cho bọn đàn em để truy ra tung tích kẻ đã đẩy Phương xuống hồ:

- Thế nào ? - Kha

- Sao đại ca ? - đàn em

- SAO ? SAO HẢ ?- Kha quát- Chuyện tôi nhờ cậu sao rồi !

- Dạ.. vẫn chưa có manh mối gì

- HẢ ? CÁI GÌ

Kha quát làmthằng nhóc giật mình:

- Dạ...dạ.. có - thằng nhóc lấy khăn chấm mồ hôi

- Nói

- À! Theo em đc biết “sơ sơ ”(thằng nhóc cầm tờ giấy đọc) : ” Cô ta là 1hs vừa chuyển từ HQ sang học ở trường mình đc 1 năm và hiện đang học ở lớp A , nghe nói khi bên đây cô ta đã thích 1 cậu ảm của 1 tập đoàn gì đó ! Và bị từ chối...” Hết rồi !

- Cái gì ? Thế thôi à ? Còn tên ?
- Dạ... da..để em nhớ.. - Thành nhóc suy nghĩ - à! Ellen Trần
- Kha cười nham hiểm :

9. Chương 9

- Ellen Trần ? Ngày mai tôi sẽ vào trường đăng ký học hè , sẽ tra ra cô ta thôi
- Kha cúp máy cái rụp , thành nhóc mồ hôi đầy mặt
- 3 tháng sau . Kha đã biết tung tích cô gái tên Ellen Trần nhưng vẫn k gặp đc cô ta , cô ta k hề học hè .
- Sau nhiều tháng ” truy tìm ” Kha đã biết đc nhà cô ta.
- 7h tối , Kha đang cùng đàn em chuẩn bị đi tìm cô ta tính sổ:
- Tụi bay chắc ăn chứ ? - Kha ngồi trên xe cùng 3 đàn em (tất nhiên hẳn k phải là người lái xe)
- Chắc đại ca. Con nhỏ đó có thói quen đi về nhà lúc 7h30
- Xe của Kha đang chạy trên đường .
- Đúng lúc đó Vy cũng đang đi taxi về , chợt thấy chiếc xe màu đen có biển số giống như của Kha:
- (Gì thế nhĩ ? Đó chả phải xe của Kha sao? Cậu ấy đi đâu vậy kìa ? Cậu ta rất ít khi ra đường giờ này mà.) - Vy vội gọi tài xế - Bác ơi đuổi theo chiếc xe chạy trước mặt giúp cháu
- Vậy là Vy cũng đang theo dõi xem Kha đi đâu
- Đến 1 con đường vắng tanh , trước đó có 1 con hẻm , xe của Kha đậu lại ở đó , chờ “con mồi” xuất hiện.
- Vừa lúc đó xe của Vy cũng dừng lại đó:
- Bác dừng ở đây nhé! - Vy cũng ngồi đợi xem Kha sẽ làm gì ở đây - Cậu ấy đến đây làm gì vậy nhĩ
- 20 phút sau , 1 cô gái có mái tóc cột cao đi đến con hẻm:
- Nó đấy đại ca
- Bỗng Kha và bọn đàn em ra khỏi xe lao đến con nhỏ. Vy trở mắt:
- Cậu ta giờ hết đi gây chuyện lại ghẹo gái ư? - Vy như muốn bỏ nhào ra ngăn Kha lại
- Kha đi đến túm lấy áo con bé :
- Các người là ai sao lại... - cô ta cố lấy tay của Kha ra khỏi người nó
- Mà là Ellen Trần ?
- Thì sao hả ?
- Kha vội thả con bé xuống, Ellen bị bọn đàn em của Kha vây kín , cô ta k thể làm đc gì:
- Các..các người muốn gì...Tôi...tôi la lên giờ
- Đc mà cứ la , tao thách ! - Kha
- Các người muốn gì ? - Ellen sợ hãi
- Có phải cách đây 3 tháng tại buổi tiệc liên hoan , mà đã đẩy 1 cô gái té xuống hồ bơi ?
- Tại..tại cậu sao lại biết ?

- Nói...- Kha bóp cổ con bé

- Có..là tôi

- Vậy thì mày chết chắc rồi ! - Kha vội bóp cổ cô ta nâng lên, Ellen giãy nãy nhưng vô dụng. Bọn đàn em can:

- Đại ca! K khéo chết người đấy

Kha buông cô ta xuống , Ellen ho sặc sụa:

- Các người có liên quan gì đến cô ta ? Sao lại sinh sự với tôi

- Điều này k liên quan đến cô

- À...! Chắc lại là 1 cây si đây - Cô ta cười nham hiểm

- Cầm mồm - Kha tát 1 tát tay lên má Ellen. Cô ta ôm mặt khóc:

-Tại sao mày làm thế ?

- Tôi...tôi.. - Ellen ấp úng - Cô ta..cô ta cướp thần tượng của tôi

- Thần tượng ? - Kha suy nghĩ - thằng Kang đó à?

- Đc rồi! tôi nhắc lại... hôm nay tôi tạm tha! nếu có lần sau... đừng trách

Kha cùng đàn em ” rút lui” và chạy xe đi mất

Vy trong xe k khỏi bàn hoàn:

- Cô ta là ai? Sao dám đắc tội với Kha ?

Rồi Vy cho xe chạy đi.

- Chết tiệt , lại con Phương , chắc nó gọi thằng điên đó đến...Tao sẽ trả thù

Sáng hôm ...

Phương đi học như thường ngày , khi bước đến gần lớp ... Cửa lớp đã bị đám đông che mắt , chắc cỡ 20 máy 30 người :

- Lại chuyện gì đây ?

Phương bước nhanh đến cửa lớp , bỗng đám đông quay lại nhìn Phương chằm chằm , con bé k hiểu gì cả...

Chợt Nga chạy từ lớp ra , chen qua đám đông:

- Chuyện gì vậy ? - Phương

- Đi theo tớ - mặt Nga có vẻ nghiêm trọng

Nga kéo Phương vào lớp , đến trước bàn học nó , Phương há hốc mồm: Trên bàn đó dán đầy giấy nhớ , dường như là kín cả bàn , trên đó ghi rất nhiều

” Mày trả bạn trai cho tao ”

” Đồ k biết sĩ diện ”

” Mày hâm à? ”

v..v...

Làm Phương k hiểu gì hết , nó k có làm gì để người khác ghét cả .

- Gì vậy Phương , sao lại như thế ? - Nga

- Mình k biết nữa , k hiểu sao lại như thế

Bỗng điện thoại của Phương ” títt títt ” , 1 tin nhắn gửi đến , Phương cầm máy lên:

- Đi đi đi , đi hết đi , sao tụi bay nhieu chuyện vậy ? - Nga đuổi hết đám đông

Trên máy ghi ” Có lẽ mày rất muốn biết tại sao đúng không ? Hỏi thằng Kha ” của mày ” đấy ! ”

- Tôi biết mà... thế nào cũng lên quan đến tên đó

Phương tức giận chạy đến lớp 12D gặp Kha , Nga chạy theo :

- Cậu làm gì vậy ?

- chuyện này liên quan đến thằng Kha

- Sao chứ

Phương đến trước cửa lớp , trên tay còn cầm 1 mẫu giấy nhớ :

- Thằng Kha đâu ? - Phương

- Chuyện ..chuyện gì thế ? - 1 đứa trong lớp

- Thằng Kha đâu rồi ?

- Chuyện gì ? - Nhỏ lớp phó chạy ra - Cậu tìm lớp trưởng bọn mình có chuyện gì ?

- Nó đâu ?

- Nó chưa tới lớp - Nhỏ lớp phó

- Chết tiệt , chắc gây ra chuyện rồi vá họa ình , giờ định chùn ...

- CHÙN ? - Kha đứng phía sau nó. Làm nó giật mình quay ra sau.

Nga đi chung nó nãy giờ k hiểu gì cả

- Ý cậu là sao ? - Kha

- Sao hả ? Cậu làm cái trò gì thế ?

- Trò gì ?

Phương đưa mảnh giấy cầm trên tay đưa cho Kha:

- Vậy là sao ? - Kha

- Sao à? Cái đó dán đầy bàn học của tôi đấy !

- Liên quan gì tới ?

- Anh còn giả đồ sao ? - Phương đưa tin nhắn trong đt cho Kha đọc

Kha đọc xong nắm chặt đt, tức giận:

- Chết tiệt , là cô ta ...-

Phương giật phắt điện thoại:

- Anh làm gì thì tôi mặc kệ , nhưng làm ơn đừng kéo tôi vào cuộc

Phương quay đi

Kha ở lại tức điên với con Ellen Trần , nó đang núp sau 1 bức tường gần đó

Phương giật phắt điện thoại:

- Anh làm gì thì tôi mặc kệ , nhưng làm ơn đừng kéo tôi vào cuộc

Phương quay đi

Kha ở lại tức điên với con Ellen Trần , nó đang núp sau 1 bức tường gần đó.

- Lại sắp có kịch hay đây ! - Ellen cười nham hiểm ... Nó biết rõ là Kha sẽ tìm nó tính sổ

Tan học , tại lớp 12B:

- Chiều này có học gì kô Phương ? - Nga hỏi . Cả lớp đã ra gần hết
- (k biết hồi sáng mình nói thế với cậu ấy có quá đáng k nhĩ? Mình thật là...) - Phương có vẻ hối hận khi nói hơi nặng lời với Kha , nhưng lạ ở chỗ Kha k hề mắc nó , như những khi như thế.
- Cậu sao thế ?
- Kô có gì ?
- Lại suy nghĩ lung tung nữa à?
- Làm gì có , cậu nói sao chứ
- Hồi sáng là chuyện gì thế ! Nói mình nghe đi
- Mình cũng kô rõ lắm , nhưng biết là liên quan đến Kha

Và thế 2 cô bé cùng nhau dẫn xe ra cổng vừa dẫn xe 2 cô bé vừa nói chuyện với nhau.

Tại chân cầu than(khối 12 học trên lầu), Kha kô hề gọi đàn em ở lại xử Ellen , mà nó cố tình cho bọn đàn em về hết , nó sẽ 1 mình ở lại xử Ellen.

Chợt 1 thằng đàn em chạy từ trên lầu xuống có vẻ hối hả:

- Sao thế ? -Kha
- Con.. con nhỏ đó... nó nó đã trốn từ tiết 2 rồi
- CÁI GÌ ? - Kha tức điên - Chết tiệt , cái con ranh này ! Mà muốn chết à

Thế là Kha ra về với vẻ mặt bức bối

Phương và Nga đang đạp xe về nhà :

- Cậu cũng thật là , mắc nó trước bao nhiêu người - Nga trách - Lúc đó mình thấy mặt hấn kô có vẻ gì tức giận , mà có chút buồn
- Giờ nghĩ lại , mình cũng thật là...ngốc!
- Cậu kô thấy hấn lạ lắm hả ?
- Lạ gì?
- Từ lúc buổi tiệc liên hoan của trường đến giờ ! Hấn thay đổi thấy rõ luôn
- Vậy sao ? - Phương thần thờ
- Hấn k hay câu gắt hay quát mắc ai
- Sao cậu để ý kỹ thế hả ?
- Điều đó cả lớp nó ai cũng nói vậy mà
- Uhm

Trong khi đó , Ellen Trần đang trở về nhà , cô ta có vẻ đặc ý lắm:

- Mà(Kha) sẽ k ngờ đc đến tình cảnh này đâu ! - Rồi nó cười ha há lên như con điên

Chợt 1 chiếc xe 4 chỗ chạy đến đậu trước mặt nó , trong xe 1 cô gái đeo kính đen trong rất xinh đẹp bước ra , tóc xoăn sợi mì , cô ta bước đến Ellen:

- Cô là Ellen Trần ?

Cô gái bước đến và kéo cặp kính lên , đó là Hà Vy :

- Sao thế nhĩ? Dạo này mình nổi tiếng thế ? Ai cũng hỏi mình - Ellen

- Là cô phải không ?
- Đúng vậy , có chuyện gì ?
- Có phải cô rất ghét con Ngọc Phương lớp 12B ?
- Cô là ai , sao lại...

- Đợi rồi chúng ta tìm 1 nơi rồi nói chuyện

Cứ thế Ellen và Vy tìm 1 quán cafe gần đó trò chuyện:

- Cô muốn hợp tác ? - Ellen
- Đúng thế ! con nhỏ " lão xược" đó k chỉ cướp thần tượng của cô mà cô ta còn cướp mất trái tim người mà tôi yêu.
- Hm.! Cô ta thật quá đáng - Ellen tức giận
- Vì thế... Đầu tiên chúng ta phải tạo cho nó 1 hình tượng xấu trong mắt mọi người
- Hm.! Cô ta thật quá đáng - Ellen tức giận
- Vì thế... Đầu tiên chúng ta phải tạo cho nó 1 hình tượng xấu trong mắt mọi người

-

Hôm nay Phương đi học trễ hơn thường ngày , mà đôi khi nó cũng vẫn thế, chạy xe đến nhà xe , chợt nó nghe thấy những tiếng xì xầm , bàn tán của 1 nhóm học sinh gần đó :

- Ê bay! là con nhỏ đó đấy
- Con nhỏ xả tóc đó hả ?
- Ủa! Con đó nó đang cặp với đại gia đó
- Vậy hả? Mới học cấp 3 mà cặp với đại gia rồi .
- Nghe đâu là Thiếu Gia của tập đoàn đá quý Mari ở Hàn Quốc đó ?
- Thiệt không vậy? Cậu đùa à? Ở đây là Việt Nam mà...
- Cậu ta qua du lịch ấy mà...
- Thôi..thôi.. đi thôi.. cô ta nhìn mình kìa..

Phương chợt vội vã đi vào lớp .

Nó ngồi vào bàn học , hôm nay nó không nói gì cả , nó cứ im lìm như thế :

- Cậu sao vậy ? Ngoài đó bàn tán gì sao ? - Nga chồm lên hỏi thăm
- Không có gì đâu ! - Nó cười - Cậu biết chuyện gì à ?
- Mình..mình... - Nga đáp ứng
- Nói đi ... Mỗi khi có chuyện gì cậu giấu mình cậu đều lấp lửng thế đó

Phương lấy tay Nga :

- Cái này... - Nga không biết phải nói thế nào - Để ra chơi mình sẽ nói cho cậu
- Giờ ra chơi 2 tiết đầu .

Phương và Nga cùng nhau ra ghế đá ngoài sân nói chuyện :

- Sao?? Sao họ lại nói...thế - Phương bất ngờ
- Mình cũng không biết nữa... Mình cũng bàn hoàn toàn lắm Cậu đang quen với Kang Hu phải không ?
- Hm.. - Phương gật đầu

- Cậu ta cũng là người HQ ... Ừ mà cậu không biết thân thế của cậu ấy à ?
- Mình chỉ biết gia đình Kang ở HQ , là 1 gia đình khá giả
- Không chừng cậu ấy là " Hoàng Tử " mà nhiều cô gái ao ước đó .. - Nga đùa
- Này...Sao cậu nói vậy chứ - Phương bối rối

Tan học , Phương và Nga vẫn về như bình thường , nhưng vì lời đồn dường như cả trường ai cũng biết Ngọc Phương của lớp 12B đang "cặp bồ " với đại gia. Vì thế Phương luôn cố gắng lờ đi những lời nói đó.

Trước cổng trường , chiếc xe màu đen 4 chỗ ngồi đậu trước trường :

- Chắc chiếc đó là xe của thằng Kha ? - Phương
- Không đâu - Nga
- Ờ ?
- Nghe nói thằng Kha mới sắm xe riêng chạy rồi , không còn nhờ tài xế nhà rước nữa !
- Vậy à ?
- Đó thằng Kha đó

Khang đang chạy xe ra khỏi trường , và nhìn Phương với ánh mắt lạnh lùng , làm con bé có 1 cảm giác vô cùng vô cùng khó chịu , và như trái tim của nó muốn tan ra.

Chợt cửa kính phía trước của chiếc xe hạ xuống , ngồi bên trong là 1 chàng trai rất dễ thương - Thiếu gia tập đoàn đá quý Mari :

- Hả ? Khang - Phương tròn mắt... - Sao..sao.. anh ấy...
- Hoàng tử của cậu kìa ! - Nga lấy tay Phương đùa
- Gì vậy...

Khang chợt mở cửa xe bước ra , tụi con gái đang đi bỗng xúm lại xì xầm :

- Thật không vậy ! Anh ấy ... là Khang Hu hả ?
- Ôi đẹp trai quá , không ngờ anh ấy ngoài đời còn đẹp hơn trong hình nữa
- Oa!

Khang bước đến gần chỗ của Phương đứng

Phương như bị bao vây , không thể nào chạy xe ra được đám đông , chợt Nga đẩy Phương ra :

- Cậu... - Phương
- Đi đi...
- Xe.. xe.. - Phương
- Không sao ! - Chợt Nga kéo tay 1 cô bạn cùng lớp lại -Trinh , Không phải cậu đi bộ sao ? Cho cậu mượn xe của Phương nè , mai trả cũng được
- Vậy sao được !
- Lấy đi... Cậu không thấy gì sao ? - Nga liếc qua nhìn Phương
- Ờ ờ

Khang tiến gần lại Phương hơn , khiến con bé không thể nào đi được 1 bước nào , nó vội vội toát mồ hôi lạnh cả tay, Khang nắm lấy tay Phương , con bé không thể đi được , Khang kéo tay nó. Đám đông la hét ồn ào, có người thì phản đối , có người thì hưởng ứng:

- Anh ...

- Hôm nay anh sẽ chở em đến một nơi

- Nhưng.. .sao.. sao anh lại xuất hiện lúc này...

- Vào xe đi anh sẽ nói sau

Phương cũng k còn cách nào khác , dù gì Kang cũng đến tận trường.

Khi chiếc xe vút đi , đám đông k ngừng ôm sòm:

- Lời đồn là thật rồi ! - 1 người

- Kô tin đc! Con bé đó có bản lĩnh gì mà ” quyến rũ ” đc anh ấy thế chứ

Bọn con gái thì tức điên

Vậy sao?

Trời ạ , sao mình ” xuống sắc” ghê thế nhĩ ! hic hic... Để mình rán rán nha! hihi

Phương cũng k còn cách nào khác , dù gì Kang cũng đến tận trường.

Khi chiếc xe vút đi , đám đông k ngừng ôm sòm:

- Lời đồn là thật rồi ! - 1 người

- Kô tin đc! Con bé đó có bản lĩnh gì mà ” quyến rũ ” đc anh ấy thế chứ

Bọn con gái thì tức điên

Ngồi trong xe , Phương vẫn im lặng:

- (ánh mắt ấy của kha là sao? Có lúc rất gần gũi , nhưng lại có lúc rất lạnh lùng...)

Nó chợt quay sang hỏi Kang:

- Anh định đưa em đi đâu ?

10. Chương 10

- Anh nghĩ nói ra thì hơi sớm đối với lứa tuổi của chúng ta , nhưng...

- “ Hơi sớm đối với lứa tuổi của chúng ta ” , ý anh là sao ?

Vừa lúc đó kang dừng xe tại 1 nhà hàng cao cấp dành cho giới thượng lưu , nhìn thật là nguy nga đẹp lộng lẫy kô kém buổi tiệc liên hoan ở nhà Kha .

Nhưng dường như nhà hàng hôm nay đc ai đó bao hết thì phải. Phương chợt để ý kỹ Kang , cậu ta ăn mặc rất chỉnh trang và khác ngày thường:

- Thật ra là chuyện gì vậy ? - Phương

- Đi theo anh , anh nghĩ chuyện này sẽ khiến em bất ngờ - Kang mỉm cười , nụ cười đẹp hút hồn

Kang kéo tay Phương bước vào cửa hàng , kéo tấm cửa kính ra , hơi lạnh phả vào mặt Phương khiến nó kô thể đi tiếp :

- Lạnh à ? Thật là... Để anh dặn chủ nhà hàng tắt mấy lạnh !

-(Sao cơ ? Anh ấy nói thế là sao ?) - Phương bất ngờ - À...thôi..kô sao đâu

Kang vội cởi áo khoác ngoài khoác cho Phương :

- Anh kô lạnh sao ? - Phương

- Kô sao - Kang chợt nắm chặt tay Phương đi tiếp , đi đến một căn phòng , căn phòng này chỉ có khách quý của nhà hàng mới đc vào :

- Ăn nhà hàng mà có phòng riêng ư ? Chắc đắt lắm! - Phương hồi hợp kô biết Kang lại cho nó bất ngờ nào nữa đây.

Kang vẫn nắm chặt tay Phương , sau đó mở cửa phòng ra . Bên trong có 1 cặp vợ chồng cỡ tuổi trung niên , còn bên kia bàn là... bố mẹ Phương. Phương tròn mắt:

- Sao..sao ba mẹ em lại... ở đây ? - Phương

- Các con đến rồi à (tiếng HQ) - Người đàn ông lên tiếng

- Vâng (tiếng HQ) - Kang

Kang và Phương ngồi vào bàn ăn

Phương vẫn kô tin vào mắt mình nhìn thấy :

- Ba...Mẹ sao lại ở đây ?

- Kang Hu, con vẫn chưa nói cho Phương biết chuyện gì à ? - Mẹ của Phương

- Dạ con muốn cô ấy bất ngờ - Kang quay sang Phương rồi nhìn qua cặp vợ chồng họ - Đây là bố mẹ anh

- Hả ? Bố mẹ anh ? - Phương há hốc mồm , chợt nó nhớ lại có người lớn ở đây nên nó cố bình tĩnh.

- (Chắc là chuyện hệ trọng ! Kô lẽ ...) - Phương suy nghĩ

Mẹ của Kang nhìn Phương và mỉm cười 1 nụ cười nhân hậu :

- Chào con , bác đã nghe Kang nói về con rất nhiều . - Người phụ nữ chợt đứng dậy nhìn mọi người và tiếp lời - Sẵn đây tôi xin nói lý do buổi tiệc hôm nay(tiệc nhỏ ^^)

Phương đưa mắt cố lắng nghe những gì mẹ Kang sắp nói:

- Hôm nay là bữa tiệc hứa hôn giữa Kang Hu và Phương !

- Sao ? Hứa..h...u..ư...ừa... hôn ? - Phương bất ngờ. Khi nghe xong , nó dường như bị đánh bay mất hồn .

- Em sao vậy ? - Kang nắm tay Phương

- Em...! Nhưng...em mới 18t với lại , em chưa có... học Đại học...chưa..chưa tốt nghiệp mà...

- Chuyện này anh có nói với bố mẹ anh , sau khi em tốt nghiệp chúng ta sẽ đám cưới , sau đó em sẽ học đại học ở HQ luôn.

- Nhưng , sao gấp quá vậy...!

- Đó là do dư luận - Mẹ kang - Họ có rất nhiều tin đồn kô tốt với Kang , với lại gia đình có quy tắc rằng con trai duy nhất hoặc con trai trưởng của gia đình phải lấy vợ khi 18 tuổi .

- (Trời! Quy tắc gì mà kỳ cục kẻo thế nhĩ ? Thời này ai lại lên xe bông lúc 18t như thế chứ...) - Phương nghĩ thầm

Bố của Kang kô nói gì cả , vì ông ấy kô biết tiếng Việt nhiều lắm , chỉ có mẹ Kang nói thôi.

- Em sao thế ? Em kô vui à ? - Kang

-Em kô có !

- Hay em kô thích anh nữa sao ?

- Sao anh lại nói vậy chứ ! - Phương đổ mồ hôi lạnh cả tay .

- Chỉ tại , nó bất ngờ với em quá! - Phương sức nhớ - Sao hôm nay nhà hàng vắng quá vậy anh ?

- À! Bố mẹ anh bao hết nhà hàng rồi ! - Kang

- Hả ? (trời ạ... giàu đến vậy ư?) - Phương bất ngờ , nhưng nó lại nhớ đến tin đồn ở trường - Kô lẽ... là thật ?

- Gì vậy

- Ở trường em , có rất nhiều người nói em quen với cậu ấm của tập đoàn gì đó của HQ... Nhưng em chỉ biết anh là người HQ thôi, kô lẽ... anh...

- Đúng vậy , bố mẹ anh là người quản lý tập đoàn đá quý Mari

- Sao... - Phương tròn mắt. Kang lúc nào cũng khiến Phương bất ngờ

- Ở trường em , có rất nhiều người nói em quen với cậu ấm của tập đoàn gì đó của HQ... Nhưng em chỉ biết anh là người HQ thôi, kô lẽ... anh...

- Đúng vậy , bố mẹ anh là người quản lý tập đoàn đá quý Mari

- Sao... - Phương tròn mắt. Kang lúc nào cũng khiến Phương bất ngờ

Và sau đó bữa tiệc kết thúc , Kang thì đưa bố mẹ về nhà (Kang mua khi mới qua)

Còn Phương cùng bố mẹ về bằng taxi, trên xe:

- Sao ba mẹ lại kô nói cho con biết

- Ba mẹ cũng bất ngờ lắm chứ- bà mẹ - Bố mẹ Kang nói họ vừa đặt chân xuống sân bay là đòi đến nhà chúng ta để nói chuyện

- Vậy là ba mẹ đồng ý hả? Con mới 18t thôi mà mẹ - Phương

- Sao vậy con? Kô phải con thương Kang lắm sao , sao con có vẻ kô vui ?

Phương chột giật mình , nghĩ lại :” Sao mình lại cảm thấy khó chịu vậy ? Có lẽ.. chắc là mình chưa chuẩn bị tâm lý sẵn”

- Đâu có đâu , tại bất ngờ quá , con kô kịp phản ứng thế nào.. - Phương mỉm cười

- Với lại , nhà mình còn đang khó khăn về làm ăn , mà nhà thằng Kang Hu lại là 1 tập đoàn lớn của HQ - Bố của Phương

- Sao ? - Phương giật mình- Kô lẽ , bố mẹ đồng ý chỉ vì...điều đó?

- Bố mẹ xin lỗi , với lại thấy con cũng thương thằng Kang nên bố mẹ cũng đồng ý , trước sau các con cũng kết hôn mà , chỉ là hơi sớm hơn thôi! - Bố Phương

- Kết hôn ư ? - Phương dường như quên mất điều gì đó

- Kô phải Kang đã cầu hôn con và tận tay đeo nhẫn cho con sao ? - Mẹ của Phương - Nó(chiếc nhẫn) đâu rồi ?

Mẹ của Phương chột thấy con gái kô đeo chiếc nhẫn

- À... - Phương sực nhớ - Dạ , con sợ mất nên cất rồi

Hôm ấy Phương vì quá xúc động nên...đã đồng ý kết hôn với Kang Hu sau khi nó tốt nghiệp

Về đến nhà , Phương ở trong phòng , ngồi úp mặt xuống bàn học , đang nghĩ về điều gì đó , nhưng chắc kô phải là điều gì đó làm nó buồn : nó đang nghĩ Kang đã tốt với nó như thế nào.

Thì đúng lúc

Về đến nhà , Phương ở trong phòng , ngồi úp mặt xuống bàn học , đang nghĩ về điều gì đó , nhưng chắc kô phải là điều gì đó làm nó buồn : nó đang nghĩ Kang đã tốt với nó như thế nào.

Thì đúng lúc đó Luân mở cửa phòng ra , làm nó giật mình:

- Gì thế ? - Phương

Luân bước vào nở 1 nụ cười thật tươi , tiến lại chỗ Phương ngồi :

- Chị giấu kỹ thật , em không ngờ chị với thằng Kang Hu đang hẹn hò.
- Ý em là sao hả ? - Phương
- Trời , em chỉ nói vậy thôi , làm gì chị nhìn em ghê vậy
- Không hơi đâu nói với em !
- Em cũng không hiểu nổi chị nữa ! - Luân vừa nói rồi dựa lưng vào cái bàn học của Phương
- Sao lại không hiểu ?
- Chẳng phải chị thích thằng Kha sao ?

Câu nói của Luân làm Phương do dự , nó chợt né sang :

- Em không tán thành chị với Kang à?
- Em không có ý đó! Kang Hu là 1 đứa tốt , chị đừng làm gì nó buồn nhé , vì từ nhỏ chưa có ai làm nó buồn cả , và em không muốn chị làm nó buồn...
- Ừ
- Thôi em không nói nữa đâu , mắc công chị lại suy nghĩ lung tung - Luân lại mỉm cười đến xoa đầu Phương rồi bước ra phòng và đóng cửa
- Cái thằng này ...

Từ nhỏ , Luân đã luôn coi Phương là một đứa em gái hơn là một người chị

Phương ngồi đó, rồi lại tìm trong các ngăn bàn học , nó rút 1 cuốn sách ra khỏi đống sách đang xếp chồng lên nhau.

Đó là một cuốn sách rất đáng yêu , đó là nhật ký của nó:

- Có lẽ... “nó ” sẽ là kỷ niệm không bao giờ mình quên được - mối tình đầu của mình. Mong rằng Kha sẽ hạnh phúc bên Vy...mãi mãi...

Kha đang ngồi trong nhà ngồi hướng ra vườn cây của nhà nó , trên tay cầm cái máy nghe nhạc . Trong Kha chẳng có chút bận tâm gì những chuyện xảy ra lúc trưa.

Chợt có tiếng Vy đang gọi nó , nó có nghe nhưng không quan tâm :

- Anh Kha à ... - Vy chạy đến chỗ nó - cuối cùng cũng thấy anh rồi

Kha như không nghe , Vy ra đứng trước mặt Kha , rồi khum người xuống , nhìn Kha , đôi mắt Kha vẫn mở to:

- Anh Kha!

Kha ngồi dậy, vội tháo tai nghe ra :

- Gì vậy ?
- Trời , anh làm em quên mất ! Có chuyện quan trọng nè
- Chuyện gì vậy ?

Vy vội kéo tay Kha vào nhà :

- Em làm gì thế hả ?

Vy kéo Kha ra phòng khách (hôm nay bố mẹ Kha lại đi công tác ở nước ngoài) , đẩy Kha ngồi xuống ghế.

- Em không ngờ , không ngờ cô ta lại đối xử với anh như vậy
- Em nói ai? Phương à ? - Kha
- Chắc còn ai nữa

Vy lấy trong túi ra cái điện thoại màu hồng xinh xắn , nó đang bấm gì đó. Kha vẫn không hiểu Vy nói gì.

Thì trong điện thoại vang lên tiếng nói của một cô gái , giọng nói rất giống của Phương:

” - Hình như thằng Kha thích cậu đó Phương - 1 cô gái

- Tất nhiên rồi , nhưng đối với tôi , cái tên ấy chẳng là gì cả , nhà hắn so với nhà của KAng Hu thì 1 trời 1 vực - tiếng của Phương

- Sao cậu nói vậy , cậu không phải thích thằng Kha sao mà nói vậy , không sợ nó buồn à?

- Buồn gì chứ , mặc kệ tên gốc đó , mình nói thích hắn chỉ là đùa hắn thôi , không ngờ hắn lại thích mình thật , đúng là gốc

... ..

”

Tiếp theo sau đó còn có những lời lẽ khinh thường Kha

- Buồn gì chứ , mặc kệ tên gốc đó , mình nói thích hắn chỉ là đùa hắn thôi , không ngờ hắn lại thích mình thật , đúng là gốc

... ..

”

Tiếp theo sau đó còn có những lời lẽ khinh thường Kha

- Cô ta nói cái quái gì thế ? Tôi có nói thích cô ta bao giờ ?- Chắc là Kha đã quên mất mình từng nói gì

- Em đã tìm được đoạn ghi âm này trong lúc thấy tội học sinh trường anh truyền tay nhau.

- Tôi không ngờ cô ta lại là con người như vậy , uống công tôi coi trọng cô ta.

-

Hôm nay Phương đến trường như mọi ngày , nó ra nhà xe gửi xe , rồi đi vào lớp , trên đường đi , thì nó thấy Kha đang đi trước nó . Chợt Kha làm rớt cái điện thoại , dường như hắn không quan tâm đến và cứ tiếp tục đi.

Phương chạy đến nhặt cái điện thoại , rồi vừa chạy vừa gọi Kha:

- Kha à...

Kha quay lưng lại , nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng:

- Làm rớt điện thoại nè !- Phương chìa cái điện thoại ra

Hắn giật phắt cái điện thoại mà chẳng thèm nói 1 lời cảm ơn :

- Tôi... không ngờ cô là loại người như vậy

- Gì hả ? Loại người gì cơ ?? - Phương không hiểu Kha đang ” nói cái quái ” gì

Kha nói xong quay lưng đi mất.

Còn Phương thì lại nghĩ thằng Kha lại “dở chứng” , nên nó không quan tâm , đôi khi Kha vẫn hay thế.

Phương vào lớp , lấy hết tập trong cặp ra soạn , thì rớt ra cuốn nhật ký , nó vội vã cầm lên:

- Trời ạ , sao nó lại ở đây ! - Nó vừa nói vừa nhìn xung quanh không muốn mọi người biết - (Chết tiệt , không lẽ mình lại nhầm nữa... Chắc tại hôm qua buồn ngủ quá nên mình lại đem luôn nó vào cặp)

Chợt 1 thằng con trai giật ngay cuốn sổ:

- Gì thế này ? Cuốn sổ hả ?

- Đây! Trả tớ - Phương vừa nói vừa với tay lấy cuốn sổ , không biết sao mà hắn cao thế không biết.

Thế là nó lại rượt thằng nhóc chạy tùm lum trường để lấy cuốn sổ , thằng nhóc truyền cuốn sổ sang tụi con trai , và tụi nó lại truyền tùm lum , làm Phương chạy học hơi , nó thở hồng hộc.

Chẳng may lại có 1 thằng ” ngớ ngẩn ” đưa nhầm cho thằng Kha:

- Gì thế ?

Thằng nhóc luồn luồn rồi chạy mất tích. Bỗng tiếng chuông réo lên báo hiệu bắt đầu tiết học.

Phương không thể nào mà đi tìm tiếp được nữa , nó quá mệt , nó sợ ” bí mật ” của nó sẽ bị người khác phát hiện , nhưng chẳng phải cả trường đã biết rồi sao ? Nó đành ngậm ngùi trở về lớp, không thể nghỉ tiết vì lý do ” ngớ ngẩn ” như thế, kéo lại bị rình lên ” sổ đầu bài ” ngồi nữa.

Kha thì đang trong lớp học , ở trên: giáo viên thì cứ ” thao thao bất tuyệt ” , và học sinh ở dưới cũng ” thao thao bất tuyệt ” . Cứ vậy Kha lấy cuốn sổ ra:

- Sổ gì vậy trời , màu mè lòe loẹt , chỉ có tụi con gái mới thích trò này.

Kha mở cuốn sổ ra, trang đầu:

”

Họ & Tên: Trần Ngọc Phương

Ngày sinh: 22/8/199x

...

”

Đó là bảng ” sơ yếu lý lịch ” của Phương

- Sao lại là cô ta ...

Kha như muốn quăng cuốn sổ cho xong , nhưng nó lại lật sang trang khác:

” Một bí mật , mà tôi đã để trong lòng rất lâu , tôi đã thích thầm bạn ấy, từ...rất rất lâu , có lẽ là hồi cấp một, bạn ấy là Hoàng Anh Kha ...

Kha là một cậu bé dễ thương, đôi khi cũng hơi ương ương, nhưng đôi khi rất tốt với mọi người.

”

- Gì thế này? Cô ta là cái gì thế nhỉ? Từ cấp 1 á ?

”

Tôi nhớ có lần tôi đã bệnh trong lớp, bạn ấy đã hỏi thăm mình...”(đó là hồi cấp 1 khi Phương & Kha còn học cùng 1 lớp)

- Cô ta viết văn dở tệ. Mà chuyện mình hỏi thăm cô ta chỉ là thầy bảo mình làm thế cơ mà...Cô ta đúng là có đầu óc tưởng tượng

Tôi nhớ có lần tôi đã bệnh trong lớp, bạn ấy đã hỏi thăm mình...”(đó là hồi cấp 1 khi Phương & Kha còn học cùng 1 lớp)

- Cô ta viết văn dở tệ. Mà chuyện mình hỏi thăm cô ta chỉ là thầy bảo mình làm thế cơ mà...Cô ta đúng là có đầu óc tưởng tượng

Trong khi đó Phương thì chẳng học được gì khi trong lớp , nó đang tưởng tượng ai đó đã lấy cuốn sổ mà biết bí mật trong đó, suốt tiết nó cứ ngồi suy nghĩ lung tung, và cứ thế lại bị giáo viên bắt đứng cả tiết vì học không tập trung.

Giờ ra chơi, nó chạy đến bàn thằng nhóc hỏi sáng giật cuốn sổ, nó cứ lay tay thằng nhóc khiến thằng nhóc phát bực:

- Này.. này.. làm gì vậy hả? - thằng nhóc

- Trả ” nó ” ình, mình xin cậu đấy - Nó nài nĩ
- Cậu là đồ phiền phức, nhưng rất tiết kiệm sổ không có trong tay mình - thằng nhóc nhún vai
- Sao cơ? Chẳng phải cậu đang giữ nó sao?
- Cậu không thấy tớ đã ném cho tụi khác rồi à?
- Hả? Đúng rồi... mình quên mất - Con bé tự cốc đầu mình

Nga thấy thế chạy đến hỏi:

- Cậu sao thế? Bị mất gì à?
- Hic! Tớ bị tụi con trai lấy mất cuốn nhật ký rồi
- Sao ? Sao cậu lại đem vào lớp cơ chứ!
- Thôi mình chẳng muốn nói thêm nữa, phải đi tìm cuốn sổ

Con bé vừa nói vừa chạy ra lớp, làm Nga chạy theo:

- Cậu làm gì mà lo lắng thế hả? - Nga
- Mình sợ, ” bí mật ” ... - Nó chưa nói xong Nga chen vào ngay
- A há, sợ bị biết à ... Thôi... cái đó chẳng phải bị cả trường biết rồi chúng ta còn học lớp 10 sao
- Hả...? - Con bé lại há hốc mồm, nó luôn lẩn thẩn như vậy

Nó vội qua lớp 12C, chợt thấy thằng con trai mà hồi sáng trong đám con trai truyền tay nhau cuốn sổ, nó chạy đến :

- Nè, cuốn sổ hồi sáng của tớ đâu ?

Thằng nhóc sức nhớ, và bảo đã quăng sang thằng nhóc khác ở lớp F, làm con bé chạy loạn xạ rồi cuối cùng lại đến lớp D, nó thở hồng hộc, làm Nga đuổi theo không kịp, nó chợt thấy 1 thằng nhóc(là 1 đàn em của Kha), nó chạy đến:

- Nam (tên thằng nhóc) , cuốn..cuốn ...- Nó thở hồng hộc không nói nên lời, Nga thấy vậy nói giúp:
- Cuốn nhật ký của Phương đâu?

Thằng nhóc nghe đến, rồi lại lảng lảng đi mất Phương định chạy theo thì:

- Định tìm cuốn sổ này phải không? - tiếng của Kha

Phương quay phắt lại, thấy Kha , nó tròn mắt, trên tay Kha là cuốn nhật ký :

- Sao? - Phương bối rối
- Thôi mình về lớp trước - Nga đi về lớp , để khỏi làm ” kỳ đà cản mũi”
- Nga.. Nga ơi - Nó gọi Nga, và muốn định chạy theo nhưng cuốn sổ đang trong tay Kha.
- Trả ình - Phương đưa tay ra.
- Nó thật sự quan trọng với cậu vậy à?- Kha
- Hả ?

Kha đưa cho Phương cuốn sổ rồi quay vào lớp, Phương đứng 1 lát rồi quay về lớp.

Kha ngồi vào bàn học:

- Nhìn bề ngoài cô ta có vẻ hơi ngốc nhưng không ngờ con người bên trong thì không hề đơn giản như người khác nghĩ

11. Chương 11

Trong khi đó, Ellen Trần thì trong lớp ngồi nhẩn tin, dù gì thì ông thầy chẳng quan tâm học sinh bên dưới đang làm gì, ông thầy cứ thế mà giảng bài, đáng ra là người máy thì đúng hơn, vì ông thầy chẳng thèm quan tâm đến lũ nhóc bên dưới.

Ellen đang nhắn tin cho Vy:

- Sao nào, cái băng ghi âm đấy nghe giống chứ?
- Hoàn hảo, Kha chẳng nghi ngờ gì, mà còn nổi giận - Vy
- Giờ chỉ còn Kang. Tao muốn con bé đau khổ, khi bị 2 người con trai nó thích ghét nó.
- Cô quả là 1 con người không đơn giản - Vy, cười nham hiểm
- Giờ chỉ còn Kang. Tao muốn con bé đau khổ, khi bị 2 người con trai nó thích ghét nó.
- Cô quả là 1 con người không đơn giản - Vy, cười nham hiểm

Ra về, Phương và Nga vẫn luôn đi chung với nhau như vậy, chợt Nga nhớ ra chuyện mà nó định nói nhưng không có cơ hội nói cho Phương, vì nó còn không tin nổi nữa là:

- Phương ...
- Hả ? - Phương
- Mình...mình có chuyện muốn nói - Nga ấp úm
- Sao mà nhìn mặt cậu có vẻ nghiêm trọng thế - Phương mỉm cười
- Chuyện này có liên quan đến thằng Kha
- Nó hả? Nó lại gây ra chuyện gì nữa đó
- Không! Đó là chuyện mà hồi lúc ăn liên hoan ở nhà hấn ấy...
- Cậu nói nhanh đi

Nga và Phương vừa đạp xe vừa nói:

- Hôm ấy...khi biết tin cậu bị ngã xuống hồ bơi, mình rất lo và chạy lại, lúc đó Kha đang ngồi bên giường cậu, khi đó cậu đã ngủ rồi.
- Ủ, rồi sao ?
- Lúc đó mình đã cảm ơn hấn, và hấn bảo làm thế vì...vì... - Nga lại không thoát nổi
- Vì gì ?
- VÌ HẤN YÊU CẬU - Nga lấy hết can đảm mà quát

Mọi người xung quanh dồn con mắt vào Nga, nó cười gượng.

Cậu nói lúc này làm cho Phương bị “hắt văng” mất hồn, nó dừng xe lại, làm Nga dừng xe theo:

- Cậu...cậu.. không sao chứ ? -Nga
- ...- Phương vẫn im lặng
- Độc một lát nó mới hé môi:
- S...s...a...o...? y..y...e...e...ê...u...?
- U..um- Nga
- Cậu... cậu điên à? Cậu định ” chơi ” mình à? Hay cậu thử lòng mình chắc ? - Phương quát
- Không, mình nói thật mà...

Phương vội đạp xe về trước, bỏ lại Nga:

- Đồ ngốc, thế mà cũng... - Nga lắc đầu

Trong khi đó Phương thì biểu hiện thế thôi, nhưng nó lại rất rất vui, nó cứ cười suốt ngày như thế, xem nữa bố mẹ nó định đem nó vào viện vì nhầm tưởng thần kinh nó có vấn đề.

-

Còn bây giờ , Ellen đang trên taxi, và đang nhắn tin cho Vy thay vì nói chuyện (vì sẽ bị lộ) :

- Cô định làm gì để Kang Hu có thể hủy hôn với nó hả? - Ellen

- Cái này tôi chưa nghĩ ra ! - (__ __!)

- Gì cơ?

- À, trong phim Hàn Quốc hay Trung Quốc hay có vài ” thủ đoạn ” như thế

- Cô điên à? Giờ lại coi phim. Đúng là... - Ellen

- Gì nào..?

- Đc rồi, tôi gợi ý cho... (Dù gì cũng không muốn nhún tay vào việc này nhiều, nhờ Kang bắt sẽ ” bâm ” mình ra cho xem)- Ellen nói típ - Người con trai ghét gì ở người con gái mình yêu thương ?

- Là...là... sự PHẢN BỘI - Vy nhấn mạnh từ đó

- Đúng

Sau 1 tuần , Phương định đến gặp mặt thằng Kha để nói rõ, lúc này là giờ ra chơi, vì Nga bận ôn bài nên không đi với nó, sau 1 hồi nó cũng ” mò ” đc đến lớp D:

- À,.. cho.. cho hỏi ? - Phương gọi 1 đứa con gái trong lớp

- Gì thế ? - đứa con gái

- Kha.. Kha đâu rồi ? - Phương

- Kha đang ở dưới lớp, cậu tìm Kha à?

- Ừ

- Kha ơi, có nhỏ nào gặp nè - Cô ta đi vào lớp

Kha nghe thế, bước ra , khi thấy Phương , gương mặt hắt lại lạnh lùng như vậy:

- Gì vậy? Chẳng phải tôi đã trả cuốn sổ đó rồi sao ?

- Ý mình , không có hỏi cái đó

- Chứ gì?

- Chuyện... cách đây vài tháng...à ừm ý mình.. - Phương

- Nói gọn thôi - Kha quát, dường như hắt hơi bực mình.

- Cậu yêu mình ...hả? - Phương

Kha đổi sắc mặt:

- Cô khùng hả? Có ầm đầu không vậy ?

- Hả?

- Cô nghĩ sao tôi lại yêu 1 đứa con gái đầu óc ” toàn sạn ” như cô ?

- SAO? Cậu... cậu... - Phương định quát lại thì Kha đã quay lưng đi vào lớp.

Lúc ra về, Nga và Phương đang dẫn xe ra cổng, Phương thì bình thường nó cũng ko nghĩ nhiều về thái độ của Kha khi nó hỏi câu hỏi đó, còn Nga dường như ko nói gì, khiến Phương cảm thấy rất lạ:

- Nga à! Hôm nay cậu sao vậy ?
 - Minh, ko có gì ... À mà nãy cậu đi đâu vậy ?
 - Ờ... mình...- Phương lập lự - À! Sao cậu dám nói tên " khốn " đó yêu mình hả ?
 - Thì chính miệng hấn nói ra mà ! Sao cậu kỳ lạ vậy ? Ko lẽ hồi đầu giờ cậu đi tìm hấn hỏi rõ à ?
 - Ờ ... mình.. - Phương đáp ứng - Nhưng.. nhưng chắc có lẽ hấn chỉ nói đùa thôi
 - Minh ko nghĩ hấn nói xạo , vì nhìn hấn lúc ấy chẳng giống đùa
 - NHƯNG RÕ HẮN BẢO KO THÍCH MÌNH - Phương tức quá nên quát lên
- Nó chợt nhận ra nên vội bùm miệng lại
- Sao cơ? Vậy cậu đi tìm hấn hỏi thật à ? - Nga
 - À! Ừ...
 - Cho mình hỏi cái này nha, cậu phải trả lời thật - Nga
 - Ừ (làm gì mà nghiêm trọng vậy chứ)
 - Cậu còn yêu thằng Kha đúng ko ?
 - ...
 - Làm thỉnh là đồng minh với đồng ý rồi ... Vậy ... tại sao cậu lại ...lại hứa hôn với Kang Hu ?
 - Sao cơ? - Phương tròn mắt
 - Sao cậu biết ...?
 - Là Luân nói ình nghe ... - Nga có vẻ ko dc vui như mọi ngày - Và có lẽ thằng Kha cũng biết chuyện này
 - Hả ? Vậy chắc cả trường... - Phương lo lắng
 - Có thể thôi ! Vì lúc Luân nói với mình... mình bất ngờ quá nên la lên, mà cũng lúc đó có 1 đứa con gái lớp D nghe thấy, nên mình nghĩ thằng Kha biết rồi!
 - Vậy...ko lẽ... Kha " ghen" hả? - Phương chợt nghĩ đến và rất vui
 - Sao ? - Nga
 - Lúc mình đến gặp hấn, hấn rất bức bối khi thấy mình - Phương cười - Ôi! có thật ko đây ?
 - Nếu cậu còn thương Kha như vậy... sao lại...
 - ...

Thế là 2 cô bạn cứ im lặng như thế đến khi về đến nhà

Gần thi HK1

Hai cô nàng Ellen và Hà Vy vẫn đang đau óc để tìm cách " hại" Phương :

- Nghĩ ra gì chưa ? - Vy đang alo Ellen
- Ôi giờ, sắp thi HK 1 rồi, tôi cũng chả còn đầu óc đâu để suy nghĩ vớ vẩn nữa, hay bỏ kế hoạch đi
- Sao cơ? Cô điên rồi à ?
- Sao tùy cô

Ellen vội cúp máy, khiến Hà Vy tức chết...

Ngày cuối ngày thi HK 1

Nga và Phương cùng nhau đi về , chợt Phương thấy Kha (chẳng hiểu sao nó lại có cảm tình với Kha nhiều như vậy), nó để xe ở đó cho Nga giữ và chạy đến chỗ Kha:

- Phương , làm gì vậy ?

Phương chạy đến:

- Kha, cậu...cậu... khỏe ko ? - Phương thở hồng hộc

- Lại chuyện gì thế này ? - Kha lẩm bẩm

- Mình... mình có chuyện muốn nói (phải làm rõ mới dc, Kha nếu k thích mình thì tại sao lại nói với Nga như thế ?)

- Dc rồi, cô gái ” phiền phức ” nói nhanh đi tôi còn phải về !

- Có..có phải...cậu yêu mình thật ko ? - Phương bối rối

- NÈ! Tôi nói rồi, tôi ko thích cô !Nghe rõ chưa ? Sao cô ngốc thế hả ?

- Cậu có biết cậu đang nói gì ko hả? - Phương như muốn khóc

- Gì cơ ? - Kha

- Ko phải sao - Phương - Nếu cậu ko thích mình, Sao cậu lại bức bối khi mình lần đầu hỏi cậu câu này...chẳng phải cậu ghen sao? Khi nghe mình và Kang hứa hôn

- Sao cơ? Ghen?? - Kha - Cậu và cái tên cậu ầm của tập đoàn gì đó hứa hôn à ? Đồng nghĩa với sắp kết hôn? Vậy... chúc mừng

-VẬY...VẬY tại sao.. cậu lại nói với Nga cậu yêu tôi ?

Kha chợt nhớ

- À...! Đó...đó chỉ...chỉ là... tôi đùa thôi, ko ngờ 2 cô gái ngốc nghếch này lại tin là thật - Kha cười

Chợt lúc đó Hà Vy chạy chiếc xe oto đến, cô ta mở cửa xe bước ra, đang đi đến chỗ Kha, Vy vừa hiểu kỳ muốn biết Kha và Phương đang nói gì:

- Sao..sao ... - Phương thất vọng

Thấy Vy đi tới, Kha chợt đi đến quàng tay lên vai Vy một cách thân thiết, khiến Phương chạnh lòng:

- Tôi ko yêu cô, nghe chưa ? Tôi chỉ yêu mình Hà Vy mà thôi

- Thật ko ? - Vy nhìn Kha và mỉm cười thật hạnh phúc

- đúng vậy ! - Kha nói rất nhẹ nhàng

Khiến Phương ngậm ngùi bỏ đi, và chạy xe về thẳng đến nhà mà ko nói dc gì

- Tôi ko yêu cô, nghe chưa ? Tôi chỉ yêu mình Hà Vy mà thôi

- Thật ko ? - Vy nhìn Kha và mỉm cười thật hạnh phúc

- đúng vậy ! - Kha nói rất nhẹ nhàng

Khiến Phương ngậm ngùi bỏ đi, và chạy xe về thẳng đến nhà mà ko nói dc gì

Lẩn trong đám đông, Ellen Trần đang đứng nhìn :

- Cô ấy quá đáng thương rồi, mình kô nên bày kế hại cô ấy làm gì nữa...- Ellen thở dài - Nhưng lạ thật... Cô ấy yêu thẳng Kha như vậy sao lại đồng ý lấy Kang Hu làm gì vậy nhĩ ?

Kha cùng Hà Vy đi về, trên xe: Kha đang chở Hà Vy bằng chiếc xe oto của Hà Vy:

- Sao hôm nay em lại đến trường anh vậy ?

- Thì em ...nhớ.. anh thôi mà - Vy mỉm cười - Lúc..lúc nãy ... anh nói... thật chứ ?

Vy nói xong mà đưa mắt lắng nghe câu trả lời của Kha. Đôi mắt Kha lạnh lùng khiến ai nhìn vào đều cảm thấy trái tim như muốn bị đóng băng.

- Hm... - Kha chỉ gật đầu, chỉ 1 động tác nhỏ của Kha thôi cũng khiến Vy cảm thấy hạnh phúc rồi.

- Ôi...thật...thật bất ngờ...!-Cô ấy cứ ngồi đó cười suốt

-

Ở nhà Phương,nó vẫn giam mình trong phòng không chịu ra, nhưng trừ cái việc nó đã ăn cơm từ khi đi học về rồi mới chạy tọt lên phòng, nó không đại gì vì 1 chuyện gì đó mà nó phải tự hành hạ bản thân (nhịn ăn (_ _!))

Nó cứ ở trong phòng suy nghĩ:

- Thật...thật..sự đã kết thúc thật rồi sao? - Nó như bật khóc - Mình không thể tin đây là sự thật, ước gì đây chỉ là giấc mơ ... và mình chỉ muốn thức dậy thôi, thoát khỏi giấc mơ này...

Chợt Luân mở cửa phòng làm nó giật mình:

- Em làm gì vậy chứ ! Làm chị giật cả mình... - Phương đang ngồi dựa lưng lên cái ghế của cái bàn học

- Không có gì, em chỉ thấy chị hơi lạ thôi, vì từ khi đi học về chị cứ ở đây suốt - Luân đi đến chỗ Phương ngồi

- Vậy sao ?

Luân chìa tay ra, đó là cái máy nghe nhạc MP3 nhỏ chỉ bằng 2 ngón tay chụm lại, rồi Luân đặt cái máy trên bàn:

- Đó.. đó.. là.. - Phương bất ngờ

- Chẳng phải chị đã ao ước có đc 1 cái mà chưa có cơ hội mua à ?

- Em.. em mua cho chị hả ?

- Chứ gì nữa ! - Luân mỉm cười rồi bước ra cửa và đóng cửa lại

Rồi bỗng nhiên chiếc điện thoại màu xanh dương xinh xinh của nó đang run. Phương cầm cái điện thoại lên, là Nga đang gọi cho nó, nó bật máy lên:

- Gì vậy ? - Phương

- Cậu..cậu ổn chứ ? Có sao không?

- Không sao đâu, mình ổn mà... mình đâu còn là con nhỏ của cách đây 2 năm nữa , hay mít ướt.. ^^! - Phương cười

- Ổn thật chứ ? - Nga

- Thật mà, cậu nghĩ gì thế hả ? - Phương

- Ừ

Rồi Nga vội cúp máy

Vài tháng sau...

Buổi tối trước ngày đi du lịch (liên hoan cuối năm)

Luân đang đứng trước cửa nhà của Kha , chợt cánh cổng mở ra, Kha chạy xe ra, thì thấy Luân, hấn chạy gần đến, dừng xe lại, bật cửa kiến của xe xuống:

- Gì vậy? Sao anh lại đứng trước cửa nhà tôi ? - Kha

- Tôi cần nói chuyện với anh

- Đc rồi, nói gì nói đi !- Kha lạnh lùng

- Cậu có thể bước ra khỏi cái xe đó không hả ? - Luân

- Đc thôi, miễn sao ko mất quá nhiều thời gian, kéo bạn gái tôi đợi...

Kha mở cửa xe bước ra:

- Anh muốn nói gì thì nói đi

- Đc rồi... tôi muốn hỏi - Luân ngưng 1 lúc, rồi tiếp tục - Anh thật sự ko yêu chị tôi sao ?

- Ai cơ? Con bé ngốc nghếch ấy hả ?? - Kha

- Đây, đừng gọi chị ấy như thế chứ - Luân quát

- Kô, tôi ko yêu cô ta...

- Anh nói hay lắm, vậy tại sao... cách đây hơn 1 năm, ai đã gửi những bó hoa đó lúc chị tôi nằm viện vì bị đau dạ dày ?

- Làm sao tôi... biết đc

- Tôi đã đến cửa hàng đó, và tra ra... người đó chính là anh

-...

- Nếu anh ko yêu chị ấy, thì tại sao lại phải làm chuyện " rồi hời " như vậy...

-... - Kha im lặng - Đủ rồi, tôi đi đây

Rồi Kha bỏ đi, lên xe chuẩn bị chạy, nhưng vẫn chưa kéo tấm kiến lên, nhân lúc đó Luân nói tiếp:

- Nhưng nếu thế... dù gì...thì... vào lúc lễ kết hôn của chị tôi, tôi mong anh sẽ.. đến

- Tôi ko rãnh, vì tuần sau tôi sẽ đi du học - Kha nói rồi chạy xe vút đi

12. Chương 12 - End

Sáng sớm hôm sau, trời vẫn tối mịt, cả khối 12 (chỉ vài người thôi) , đang chuẩn bị cho buổi du lịch liên hoan cuối năm lớp 12.

Phương bước lên xe, trên xe chỉ còn 1 ghế duy nhất. Phương nhìn Nga (đang ngồi hàng cuối) :

- Nga...có lẽ.. mình ko thể ngồi chung với cậu đc rồi

- Chịu thôi, xe cũng đông lắm...- Nga chột tức giận- Chết tiệt, tao đã bảo là tìm xe nhiều chỗ mà, sao lại xe ít chỗ thế này chả bít, đâu phải nghèo đến nỗi ko kêu nổi chiếc xe to hơn chứ

- Ổn chết đi đc - tiếng của Kha, hắn đang nghe cầm chiếc máy nghe nhạc - Đeo cả headphone mà vẫn ồn

Phương chột quay sang, cái chỗ trống đó chính là cái chỗ của hàng ghế Kha đang ngồi, dường như chẳng ai dám ngồi gần hắn thì phải, chẳng nhẽ nó lại chịu đứng vậy sao? Còn 1 chỗ trống... nhưng chỉ có điều là lại ngồi kế thằng Kha.

Nó đi chậm chậm đến, xe bắt đầu chạy khiến nó xém bật người ra đằng trước. Nó đi đến :

- O... chỗ này.. - Nó chưa kịp

- Ngồi đi - Kha

- Hả ? - Phương

- Có nghe ko hả? Ngồi đi, nếu tôi ko cho cô ngồi... mắ công người ta lại bảo tôi ko ga lăng...

- O... chỗ này.. - Nó chưa kịp

- Ngồi đi - Kha

- Hả ? - Phương

- Có nghe kô hả? Ngồi đi, nếu tui kô cho cô ngồi... mắc công người ta lại bảo tui kô ga lăng...

- Anh... có thể... cho tui ngồi gần cửa sổ dc...đc.. chứ - Phương cười gượng, Kha cũng kô nói gì, và cũng đồng ý cho Phương ngồi gần cửa sổ.

Kha ngồi một hồi lại chìm vào giấc ngủ, trong đầu Kha bắt đầu hiện lên những câu nói của Hà Vy vào tối hôm qua :

"Kha và Vy đang cùng nhau ngồi uống nước

-Dạo này anh sao thế, có vẻ kô dc vui ?

- Anh ko sao

-Nhưng em cảm thấy anh kô dc vui khi ở cạnh em thì phải ?

- Vậy sao... - Kha

- Có phải vì con nhỏ đó ? À kô, có phải là vì Ngọc Phương ko?

- ...

- Chẳng nhẽ nó quan trọng với anh đến vậy sao? - Vy muốn bật khóc, đôi mắt rưng rưng. Nhìn Vy như thế, Kha chẳng biết nói gì thêm.

- Anh xin lỗi...Anh kô thể nào quên cô ấy, cho dù biết ...biết rằng, cô ấy kô hề thích mình

- Con nhỏ Hà Vy này đâu có ích kỷ như vậy đâu, nếu anh đã thích Ngọc Phương như vậy, thì anh hãy đi bày tỏ với cô ấy đi... Em biết, cho dù cô ấy có khinh thường anh đến cỡ nào, thì đối với anh... cô ấy là người quan trọng hơn bất cứ ai, kể cả em.- Vy gạt nước mắt quay đi, và kô quên nhìn lại:

- Hãy làm theo con tim mình, còn em... - Vy chưa nói hết vội chạy ra ngoài ra hiệu ột chiếc taxi đứng lại rồi lên xe đi mất.

"

Chợt còn xe phát lên làm Kha và cả đoàn xe giật cả mình.Kha ngủ lúc nào kô hay và quên tắt headphone:

-Ôi trời, mình lại ngủ quên! - Kha quay sang nhìn Phương, cô bé ngủ rất ngon, dường như tiếng còi xe kô đủ để đánh thức dc nó, Kha nhìn nó cười và lắc đầu

-Đến nơi rồi, dậy thôi các em- Tiếng của bà cô Loan (có " trách nhiệm " trong chừng lữ học trò tình nghịch).

Lác đác đâu đó có vài tiếng trả lời đáp lại, vì đa số các cô cậu vẫn còn ham ngủ, dù là ánh nắng mặt trời đã chiếu thẳng vào mặt.

Các học sinh bắt đầu bước ra xe từ từ, riêng Kha thì kô thích bon chen, nên để xuống bớt rồi hần xuống luôn.

- Cậu ấy vẫn còn ngủ sao? - Nga đi đến

- ừ - Kha

Kha vội đưa tay lấy vai Phương, cô bé kô có động tĩnh gì, khiến Nga lo lắng. Biết cô bé kô ổn, Kha vội lấy tay đặt lên trán Phương.

-Trán nóng ran, kô ổn rồi - Kha vội vẫ bế Phương ra ngoài, còn Nga chạy đi tìm cô Loan

Tại bệnh viện

Bên cạnh Phương là Nga và Kha, còn lại chuyến du lịch vẫn dc tổ chức dưới sự trong chừng của bà cô. Phương vẫn im lặng, kô nói gì, Nga cảm thấy mình như là kỳ đà cản mũi :

- Thôi để mình ra ngoài mua chút gì đó cho Phương giải khát

Dc 1 hồi, Phương mới lên tiếng:- Mình xin lỗi, lại phiền cậu nữa ...

- Cậu còn nói dc à ? Lúc nào cũng khiến người khác lo lắng - Kha trách

Phương như ngại khi thấy Kha nên nó đã nằm quay sang 1 bên.

Lại im lặng, rồi Kha chợt lên tiếng:

- Mặc...mặc...mặc dù... cậu có chút phiền phức, tuy vậy mình không hề cảm thấy phiền phức, nhưng ngược lại cậu lúc nào cũng làm mình lo lắng phát điên .-Kha nói tiếp - Cậu có biết rằng, khi mình biết cậu xem mình không ra gì... nhưng mà chẳng hiểu sao trái tim mình lúc nào cũng hướng về cậu... Và khi mình nghe nói cậu sắp kết hôn, trái tim tớ như tan ra hàng triệu mảnh vụn.

Kha tiến gần đến giường bệnh của Phương con bé vẫn nằm im, nhưng chắc hẳn con bé không hề ngủ, Kha đi đến đặt tay lên vai Phương:

- Và mình cũng biết rằng ... mình yêu cậu

Phương chợt quay lưng lại, nhìn Kha với ánh mắt thờ ngây,nó kéo... headphone đeo trên tai xuống :

- Sao cơ ?

Phương chợt quay lưng lại, nhìn Kha với ánh mắt thờ ngây,nó kéo... headphone đeo trên tai xuống :

- Sao cơ ?

- Hả... - Kha bắt ngờ

- Cậu nói gì cơ ? Cái gì mà.. yêu ?? - Phương tròn mắt nhìn Kha

- Hả...Yêu..y..ê..u gì cơ chứ? - Kha không biết nói gì - Không ý mình... mình chỉ nói cậu còn yếu lắm...nên đừng đi lung tung ở ngoài, nhiệt độ ở Đà Lạt này hơi bị lạnh hơn đây.

Kha vội đi ra ngoài với sắc mặt bức bối, hẳn vừa đi đến cửa thì gặp Nga, Kha đi lướt qua Nga mà chẳng nói gì, làm Nga cũng không hiểu hẳn lại " dở chứng " gì nữa:

- Cậu làm gì mà nhìn thẳng Kha bức bối vậy ? - Nga đi đến nói chuyện với Phương

- Mình cũng không biết - Phương nhún vai- cậu ta khó hiểu thật đấy

Một tuần du lịch ở Đà Lạt cũng qua, cả đoàn xe đang trên đường về nhà, Phương vẫn ngồi cùng hàng ghế với Kha, gương mặt và đôi mắt hẳn vẫn lạnh lùng.

Phương đang ngồi cầm cái MP3 , vừa nghe nhạc vừa nhìn Kha, có vẻ như hẳn chẳng để ý đến sự có mặt của nó:

- (Nhìn kỹ Kha cũng đáng yêu chứ bộ, cũng đâu có kém anh Kang Hu đâu...Chỉ là tính tình hơi dở dở ương ương chút...)

Kha chợt quay sang, trong thấy Phương đang nhìn mình :

- Gì hả? Sao lại nhìn tôi ? - Kha

Làm con bé giật mình:

- Hả..? Đâu có đâu - Phương cười gượng rồi quay sang chỗ khác

Dường như vì cái chuyện Kha nói những lời nói thật từ đáy lòng mình cho Phương nghe nhưng không ngờ cô nàng lại vô tình không nghe được vì đang...đeo headphone nghe nhạc khiến Kha bức bối đến giờ.

- Kha...- Phương nhỏ nhẹ

Kha không nói gì mà nhìn sao Phương:

- Tuần..tuần sau cậu đi du học à ? -

- Sao cơ ? - Kha

- À..mình chỉ nghe nói thôi - Phương mỉm cười

- Ủ.. đúng vậy - Kha chợt quay sang chỗ khác như không muốn thấy đôi mắt buồn bã của Phương

- Vậy...vậy sao...

- Tuần sau mình sẽ lên máy bay sang Hà Lan du học... mình có một người dì ở bên ấy...

Và Phương không nói gì nữa, mà cứ im lặng như vậy cho đến khi về tận nhà

-

Phương đang nằm ngủ trên giường, đã 8h30 nhưng nó vẫn ngủ say như chết, đến nỗi tiếng đồng hồ reng đã lâu mà nó vẫn không để ý, và chợt cái điện thoại xinh xinh nó để dưới gối reo lên tiếng nhạc của bài " love paradise ", nó chợt mở mắt lim dim thò tay vào gối rút điện thoại lên và :

- Alo - Nó nói với giọng nhừa nhựa

- Đây - Nga ở đầu dây bên kia - Sao giờ này còn nướng hả ? Dậy đi...

- Gì chứ, nghĩ rồi phải cho ngủ chứ... - Phương ngáp

- Cậu thì chả lo nghĩ gì rồi vì sắp lên xe buýt rồi còn đâu.

- Cậu này..

Nga sức nhớ:

- Trời quên mất, thằng Kha hôm nay lên máy bay đó... sao cậu còn... - Nga trách

- HẢ ? - Nó mở to mắt bật dậy

- Nhanh đi - Nga quát

- Sao cậu ấy bảo...bảo tuần sau...

- Tổ không biết, nhưng nhanh đi, ra sân bay nhanh nha, mình cúp máy đây

Phương vội sửa soạn rồi tức tốc phóng như bay ra phi trường, Nga đang đứng gần lối đi vào sân bay, nhìn gương mặt nó rất sốt ruột, thấy Phương, nó ào tới:

- Sao lâu thế...

- Xin lỗi

- Sao lâu rồi mình không thấy thằng Kha, tại nó bảo là 9h mà... sao nãy giờ

- Hay vào trong xem thử - Phương

- Ủ... cậu ở đây... để mình vào hỏi

Một hồi lâu Nga ra tới, gương mặt buồn hiu:

- Sao...sao rồi ? - Phương

- Người ta bảo... chuyến bay đã cất cánh cách đây 1 tiếng rồi

Phương rưng rưng nước mắt :

- Sao cậu...lại không đợi mình chứ...

Tuy rằng sắp lấy Kang Hu nhưng chẳng hiểu sao trái tim của Phương càng ngày càng gần Kha hơn... nó vẫn không thể nào hiểu được mình

Một tuần sau, tại một nhà thờ lớn ở Seoul.

Bố mẹ, cậu mợ của Phương cùng với Luân và em gái Lan Anh đang chuẩn bị cho đám cưới của Phương.

Hôm nay nó mặc bộ áo cưới đẹp lộng lẫy như một nàng công chúa, đó chính là bộ váy cưới mà nó đã thiết kế từ hồi còn học trung học, và nó ao ước sao lớn lên trong đám cưới của nó, nó có thể mặc bộ váy cưới chính tay nó thiết kế.

Khi nó lấy Kang Hu nó sẽ học ngành thiết kế thời trang, cái ngành mà nó ao ước từ thuở bé.

Phương trong phòng thay đồ, nó đã thay đồ xong, nó như một thiên thần hạ phàm, mái tóc đen buông xõa dài, trên đầu cài một vòng hoa trắng tinh khiết cùng chiếc khăn voan dài chấm ngang lưng, đôi mắt vô hồn nhìn vào gương.

Luân cảm thấy điều gì đó không bình thường ở cô chị họ, hần đi đến ngồi gần bên Phương:

- Chị sao thế... Không vui sao ?

- Sao ? - Phương quay sang

- Hôm nay chị đẹp lắm... nhưng sao chị không cười vậy chứ? Trong xấu lắm - Luân trêu

- Chị không còn hơi đâu đùa với em - Phản ứng của Phương không giống của Luân đoán, đáng nhẽ ra Phương phải cười đùa và trêu lại.

- Có phải... Chị vẫn còn nhớ đến thằng Kha không ? -

- Sao... - Phương vẫn nhìn vào gương với ánh mắt vô hồn

- Thấy chị như thế, em thật sự...không biết phải làm sao...

- ...

- Thằng Kha thì đã đi Hà Lan rồi, chị thì sắp lấy...

Luân chưa nói hết:

- Thôi, chị đi đây đến giờ làm lễ rồi.

- Chị à... - Luân chạy đến ghé vào tai Phương nói - Hãy làm theo cảm nhận của trái tim mình

-

Các vị khách đã đông đủ, nhà thờ nhộn nhịp và náo nhiệt biết bao nhiêu thì Phương vẫn yên tĩnh bấy nhiêu, tất cả mọi người đang hồi hộp chứng kiến buổi lễ chỉ có một lần của đời người.

Lan Anh (Em của Luân) đang ngồi gần bố mẹ nó:

- Oa...! Chị Phương đẹp chưa kìa... như thiên thần ấy chứ - Con bé réo lên

- Mà biết gì mà nói - Luân quát

- Gì hả? Sao em không biết ? Em 15 tuổi rồi chứ bộ, sau này em cũng sẽ như chị ấy vậy

- Con bé này

- Ngưỡng mộ chị Phương ghê, lấy chồng vừa đẹp trai lại còn giàu nữa... - Lan Anh thốt lên

- Thôi đi nhóc, ồn quá - Luân bịt miệng con bé lại để nó khỏi phải lằng nhằng

Bố Phương đang cầm tay Phương đi đến chỗ làm lễ trong tiếng nhạc, nơi đó Kang Hu đang đợi cùng ông cha xứ, Kang nở nụ cười hạnh phúc, Phương cũng mỉm cười nhưng đó có lẽ là nụ cười miễn cưỡng, cố gượng không để mọi người lo lắng.

Đi đến, ông cha xứ nói gì đó (không biết) Phương cứ ngơ ngẩn ngơ ngẩn vì nó hay coi trong mấy bộ phim Hàn thì đám cưới cũng hay vậy, đợi ông cha xứ nói xong rồi cái gì mà hỏi đồng ý gì gì đó, nó chỉ nhớ nhiều đó thôi.

Chợt ông cha xứ quay sang nó hỏi nó có đồng ý yêu thương Lee Kang Hu suốt đời dù cho bệnh tật, hay ốm đau ... (vâng vâng và vâng vâng)

Nó thật sự không thể hé môi nổi...Tim nó đập loạn cả lên... không biết tại sao nó không thể...không thể nói...

Chợt từ ngoài cửa Kha xông vào:

- Khoan đã... Em...em không thể... không thể lấy hân - Kha chạy vào thờ hòng học, vì chàng ta vừa đáp xuống sân bay là tức tốc chạy sang nhà thờ...vì có " người " đã thông báo cho Kha biết, vâng... đó là Luân:

- Sao cơ? Tại..tại sao? - Phương vui sướng vì Kha đã đến, ngoài sức tưởng tượng, nhưng nó vẫn nghiêm giọng hỏi...

- Bởi.. bởi vì.. - Kha định nói nhưng rồi hân chạy đến kéo Phương đi, Phương cùng Kha chạy ra khỏi nhà thờ trong bộ áo cưới, chiếc khăn voan rút ra xuống nền nhà thờ, mọi người ngẩn ngơ trước sự việc vừa xảy ra.

Kang Hu chẳng ngờ rằng Phương lại bỏ chạy trong đám cưới, Kang chỉ biết đứng nhìn và như hóa đá, Kang gục xuống.

Mọi người chạy lại đỡ Kang.

- Và bây giờ... Em lại làm tôi bất ngờ ..- Kang

Còn Luân thì chỉ đứng đó, chẳng biết là vui hay là buồn, chợt Kang đứng dậy đi đến chỗ Luân, níu cổ áo Luân:

- Có phải cậu đã nói cho hân không?

- Cậu buồn ra nào - Luân

Bố mẹ Luân chạy đến can, nhưng cũng vô ích:

- Cậu nói đi - Kang quát

- Mình xin lỗi...- Luân im lặng một hồi - Đúng vậy...

Kang từ từ bỏ tay ra, gương mặt thất thần:

- Mình không ngờ...Cậu lại phản bội mình như vậy, uống công mình luôn coi cậu là bạn chí cốt

- Mình làm điều đó... chỉ vì.. đó là hạnh phúc của chị mình, chị ấy có lẽ chỉ coi cậu như một người bạn cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn mà thôi.

-

Kha kéo tay Phương chạy một đoạn dài, rồi dừng lại, thờ hòng học:

- Sao..sao cậu.. lại làm thế hả ? - Phương như đứt quãng vì quá mệt

- Ủ.. - Kha lấy lại bình tĩnh, để hai tay lên vai Phương khiến con bé lúng túng

- Làm.. làm gì thế?

- Thế cậu định trở lại đó à? - Kha

- Mình...- Phương - Ồ mà... tại sao cậu lại xông vào nhà thờ rồi lôi mình ra đây chỉ hả ?

- Bởi vì, mình không muốn cậu lấy Kang Hu - Kha nghiêm túc, khiến tim của Phương đập liên hồi:

- Hả...Tại..tại sao?

- Bởi vì mình...yêu cậu - Kha vừa dứt lời thì chợt trao cho con bé một nụ hôn bất ngờ, khiến con bé không kịp phản ứng.

Xung quanh là đường phố rộng lớn có nhiều người qua lại

Phương vội đẩy Kha ra, đôi má mặt đỏ ửng vì thẹn:

- Nè.. ca..â...â..u...l.l..à..âm... gì...va..ây.. - Nó chợt quay sang chỗ khác

- Mình nói rõ vậy rồi, còn hỏi nữa à ? - Kha bực bội

- Cậu nói...thật chứ? - Phương quay sang, mỉm cười:

- uhm - Kha gật đầu.

Phương hạnh phúc chạy đến ôm cổ Kha làm thằng nhóc muốn nghẹt thở

Trong khi đó, bố mẹ Phương đã về nhà cậu mẹ của Phương(bố mẹ của Luân).

Cha mẹ của Phương rất tức giận vì đứa con gái bé bỏng, không bao giờ ngờ con bé lại làm những chuyện mất mặt như thế:

- Cô à, cô đừng vậy mà... - Luân an ủi mẹ của Phương

Chợt Lan Anh ngoài cổng chạy vào nhà réo lên:

- Chị Phương về rồi

Bố mẹ Phương nghe đến là lại tức giận:

- Mặc kệ nó - Mẹ của Phương

Ngoài cửa, Phương vẫn còn mặc chiếc váy cưới cùng Kha đi vào nhà, và cùng quỳ xuống:

- Mong mẹ tha lỗi cho con - Phương

- Mày làm vậy mà coi đc à ? - Người mẹ

Cha của Phương không nói gì, vì từ nhỏ mẹ là người thương Phương nhất, nên bà cũng có trách nhiệm dạy dỗ lại con bé.

- Con... - Phương

- Người con xin lỗi không phải là ba mẹ mà là bên nhà thằng Kang Hu

- ...

- TẠI SAO CON LẠI LÀM THẾ HẢ ? - người mẹ

- Con...con...- Phương rừng rừng nước mắt

Kha như muốn che chở con bé:

- Bác ơi, không phải lỗi của cô ấy đâu, là con...cô ấy đã thích con từ lâu rồi, nhưng con lại không bày tỏ với cô ấy rằng con cũng thích cô ấy... nên...

- Vậy sao con không nói sớm ?

- Sao ? - Kha và Phương đồng thanh

- Nếu con nói sớm thì ba mẹ có thể hủy hôn mà... con bé này...sao khờ thế - người mẹ đi đến đỡ Phương và Kha đứng dậy

- con sợ ba mẹ sẽ mắng con - Phương

Người mẹ chợt ôm chầm lấy Phương, không khí trong nhà cũng đã dịu hơn bao giờ hết, tất cả thở phào nhẹ nhõm, cả Kha cũng vậy:

- Ổn rồi - Luân

- Sao ba mẹ lại mắng con chứ, bất kể ai cũng có lúc nhầm lẫn mà...

- Dạ

Người mẹ lấy tay gạt nước mắt cho con gái:

- Ba mẹ sẽ cố gắng qua bên ấy xin lỗi, nhưng chủ yếu là Kang Hu, nghe bên ấy nói Kang cứ nhốt mình trong phòng suốt.

- Lỗi tại con, con cứ nghĩ mình thích Kang - Phương bật khóc

- Đc rồi, cậu đừng vậy mà - Kha đi đến ôm lấy Phương

Kang Hu đang ngồi ở một góc tường trong phòng, cho dù bố mẹ nói gì Kang vẫn không muốn ra, đã 1 ngày Kang chưa ăn kể từ lúc xảy ra chuyện:

- Cậu chủ ơi, mở cửa đi mà, em xin cậu chủ - Cô hầu gái một tay cầm thức ăn cho Kang, một tay cố gằng gõ vào cái cửa - Cậu chủ cứ nhìn ăn vậy sao đc...

Mẹ của Kang đi đến, để tay lên vai cô hầu gái:

- Kang Hyo Ri! Con đừng vậy mà, cứ để nó...nó ngồi trong ấy chán rồi cũng ra thôi
- Nhưng cậu chủ chưa ăn gì một ngày rồi - đôi mắt Hyo Ri dăm lệ
- Mặc nó đi, nó là kẻ cứng đầu, đến ta cũng còn chịu thua, nhưng không lâu nó cũng ra thôi.

Bỗng có tiếng chuông cửa, bà Lee(mẹ Kang Hu) nói với Hyo Ri :

- Ra mở cửa đi, con để thức ăn cho ta
- Vâng

Hyo Ri vội chạy ra cổng mở cửa, đó là Luân và Phương, Hyo Ri gật đầu (chào hỏi):

- Các người là... - Hyo Ri
- Chúng tôi là bạn của Kang Hu - Luân
- Vâng, xin mời vào nhà - Hyo Ri

Luân và Phương cùng nhau đi trên con đường lát sỏi trắng,nhà của Kang nói đúng hơn là một căn biệt thự rất to, to như lâu đài :

- Wa, nhà Kang Hu đây sao ? - Phương trầm trồ
- Chị hỏi hèn rồi à? - Luân
- Em nói gì vậy ? - Phương

Vừa lúc đó cũng vừa đặt chân đến căn nhà :

- Vậy...cô là " cô dâu bỏ trốn " à? - Hyo Ri
- Sao ? - Phương bất ngờ khi một người hầu lại có thể hỏi như thế
- Tại sao cô có thể làm vậy với anh ấy chứ ? - Hyo Ri từ nhỏ đã sống với bà Lee nên rất rành tiếng Việt và tất nhiên Hyo Ri là người Hàn.
- Tôi xin lỗi - Phương
- Xin lỗi à? bộ xin lỗi là giải quyết đc tất cả sao ? - Hyo Ri tỏ ra bực bội
- HYO RI ! - Bà Lee trên lầu đi xuống - Sao con có thể nói như thế hả ?
- Chúng cháu chào bác..! - Phương và Luân cúi đầu chào
- Ủ - Bà Lee
- Con ra bếp pha trà đi, ở đây không còn việc con của đâu - bà Lee
- Vâng ! - Hyo Ri nghe theo nhưng vẫn hơi ảm ức

- Chúng con đến đây xin lỗi bác về việc vừa xảy ra - Luân cúi gập người xuống, Phương thì không rành kiểu giao tiếp này nên cô nàng vẫn trở ra đó, chợt Luân liếc sang:

- Đây! - Luân ra hiệu

Cô nàng vội cúi đầu xuống xin lỗi:

- Con...con xin lỗi
- Đc rồi, mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, nói gì cũng vậy thôi - bà Lee vội đỡ Phương:

- Các con ngồi đi, đứng này giờ cũng mỏi chân rồi phải không ?

Phương và Luân ngồi xuống chiếc salon, Hyo Ri vội đem trà ra rót, nhưng vẫn luôn lo lắng cho cậu chủ:

- Vậy... Kang...sao rồi ...bác - Phương

- Nó vẫn ở trong phòng mãi, không chịu ra...Bố của nó lại có việc đột xuất ở công ty, chỉ còn bác ở nhà

- Vậy làm sao giờ... - Phương tự trách

- Chị đừng vậy mà...- Luân an ủi

- Có lẽ, bác nghĩ vậy cũng là may mắn...

- Sao May Mắn ? - Phương và Luân đồng thanh

- Ủ! Chính vì vậy...con mới tìm ra đc tình yêu của mình, và Kang...

- Kang Hu sao ạ ? - Phương

- Hyo Ri ấy ! - bà Lee nhìn ra gian nhà bếp, nơi cô hầu gái Hyo Ri đang làm việc - Nó thích Kang Hu

- Là... là cô ấy? - Phương

Bà Lee gật đầu:

- Nếu con lấy Kang Hu thật, chắc con bé sẽ giống như Kang Hu bây giờ vậy

- Trong bác đối với cô ấy không đơn thuần là một người hầu cho lắm - Luân

- Đúng vậy, con bé mồ côi từ nhỏ, năm nó 8 tuổi ta đã đưa nó từ trại trẻ mồ côi về nuôi và xem nó như con cái trong nhà.

- Nếu Kang Hu không ra, vậy nhờ bác đưa cái này cho anh ấy - Phương chìa tay đưa một tờ giấy gấp lại và...chiếc nhẫn mà Kang Hu đã cầu hôn nó.

Bà Lee vui vẻ nhận lời, Phương và Luân cũng vui vẻ ra về, nhìn sắc mặt bà Lee không đến nỗi như họ nghĩ.

- Hyo Ri à ! - Bà Lee

- Vâng ! - Hyo Ri từ nhà bếp chạy ra

- Con đưa cái này cho Kang Hu đi - Bà Lee đưa mảnh giấy và chiếc nhẫn cho Hyo Ri, làm con bé thắc mắc:

- Là ...

Hyo Ri đứng trờ ra đó:

- Sao đây... cậu chủ không chịu mở cửa, còn cửa bị khóa mất rồi - con bé cứ đi qua đi lại vô đầu bức tóc tìm cách gấp dc Kang Hu

Kang Hu đang ngồi gục ở một góc tường, chốt cửa sổ ở phòng Kang bị bung ra, Kang Hu giật mình ngược lên trong thấy Hyo Ri từ cửa sổ nhảy vào:

-Hyo Ri ? Sao em vào đây dc ? - Kang Hu

- Em leo cửa sổ, cậu chủ không thấy à? - Hyo Ri mỉm cười đi đến chỗ Kang Hu - Em bắt thằn lằn lên, vì cho dù đập cửa cỡ nào cậu chủ cũng không mở đâu.

- Em đi đi, cho anh yên - Kang Hu

- Cô ấy vốn không thích cậu chủ mà, sao cậu chủ lại như thế chứ ...- Hyo Ri đặt tay lên vai Kang Hu

- Mặc kệ anh đi - Kang vội phất tay cô bé ra

Hyo Ri chìa tay đưa mảnh giấy kèm chiếc nhẫn, khiến Kang Hu to mắt:

- Đây...là... - Kang Hu

- Là cô gái ấy nhờ bà chủ đưa cho cậu chủ, và bà chủ đã nhờ em đưa cho cậu chủ.

Kang đưa một tay ra cầm tờ giấy, một tay nắm chặt chiếc nhẫn , Hyo Ri cũng đủ hiểu Kang còn thương Phương nhiều lắm, điều đó làm con bé có chút buồn.

Kang đọc tờ giấy, từng dòng lệ tuông ra, Hyo Ri không ngờ một Lee Kang Hu mạnh mẽ như thế mà bây giờ lại rơi nước mắt vì một cô gái:

” Em xin lỗi, em đã chợt nhận ra...em chỉ xem anh như một người bạn thân...Em rất quý anh...

Em xin lỗi, vì em đã ngộ nhận rằng mình đã thích anh...

...”

- Cậu chủ đừng vậy mà - Hyo Ri ôm chầm lấy Kang Hu khóc nức nở - Em biết cậu chủ đau khổ lắm, em cũng có vui sướng gì ? Nhưng xin cậu chủ đừng như vậy mà...

-...

- Từ nhỏ, cậu chủ luôn xem em là một người bạn, nhưng đối với em, em thật sự rất thích cậu chủ...- Hyo Ri gạt nước mắt

- Em thích ta sao ? - Kang Hu tròn mắt ngạc nhiên

Hyo Ri gật đầu, có lẽ Hyo Ri có chút gì đó khiến Kang Hu chạnh lòng và ôm cô bé vào lòng.

- Anh xin lỗi... anh đã quá lơ là tình cảm của em

Hyo Ri mỉm cười hạnh phúc, đôi mắt vẫn rưng rưng.

Và sau đó, Phương và Kha trở về Việt Nam.

Kha thì giúp bố quản lý công ty, còn Phương thì tiếp tục lên Đại Học, còn Luân ở lại Hàn Quốc.

Sáu năm sau.

Phương giờ là một nhà thiết kế thời trang, còn Kha đã là tổng giám đốc.

Kha và Phương cùng nhau ngồi trên băng ghế trong công viên, nơi mà cả 2 từng có những kỷ niệm đẹp:

- Hà Vy hôm qua có điện thoại cho anh - Kha

- Hà Vy à? Cô ấy sao rồi... - Phương bất ngờ

- Cô ấy nói là rất ổn, và đang làm chủ của một cửa hàng trang sức.

- Vậy thì tốt rồi - Phương mỉm cười

- Phương... - Kha quay sang nắm tay Phương, và quỳ xuống chân nó

- Anh ...- Phương ngạc nhiên

- Em đồng làm bx anh nha ?

Phương quá bất ngờ, nó không nói được gì, đôi mắt rưng rưng, nó khóc vì hạnh phúc

The End -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trao-tim-mua-ha>